

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's got a lot to learn.
He's got everything to lose.

FORBIDDEN CROWN

a bratva academy romance

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YASAK TAÇ

BRATVA AKADEMİ ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Forbidden Crown
Jagger Cole © 2021
Tüm hakları saklıdır.
Kapak Plan 9 Kitap Tasarım tarafından
Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Yasak Taç Çalma
Listesi
Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Vahşi Varis Önizlemesi

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Önizleme Ayrıca Jagger Cole

tarafından

Yazar Hakkında

YASAK TAÇ

Kötü bir şey yaptım. Profesörümü öptüm ve bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Bastian Pierce o iki kez benim yaş.
GünahkârcaMuhteşem. Adı çıkmış vahşi.

Deri, dövme ve Savile Row keteniyle sarmalanmış bir günaha sahip. Ve o bunu biliyor.

Sorun şu ki, ben de öyle.

İlk elden.

Kendimi savunmam gerekirse, bu onun profesörüm olduğunu öğrenmeden önceydi. Ailemle yaptığı şeytani anlaşmayı bilmeden önceydi. Bunu itirafım olarak kabul edin.

Bir skandalla imzalandı.

Yasakla mühürlendi. Bir düşüşle teslim edildi.

Ve aŖađıya doğru uzun bir yol var.

Bu bağımsız, ekstra baharatlı Bratva akademi romantizmi, kindle'inızı buharda bırakmayı garanti ediyor. Oxford Hills Akademisi'nin engerek yuvasına adım atın ve Bratva krallarının ve oligarklarının VahŖi Varisleri ile tanışın.

Kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve sonsuza dek mutlu bir son.

OYUN LİSTESİ

Chaise Longue - Islak
Bacak Seks ve Şeker -
Birlikler
Keep the Car Running - Arcade Fire
Coffee - Sylvan Esso
Don't Stand so Close to Me - Denmark + Winter
Fallin' (Adrenaline) - Why Don't We
We Belong - Dove Cameron
Sideways - Citizen Cope
Show Up - Samia
Perşembe - Holly Humberstone
LOVE SUX - Marisa Maine
Eat, Sleep, Wake (Nothing But You) - Bombay Bicycle Club
My Backwards Walk - Manchester Orchestra
Lullaby - The Cure
Fairytale of New York - The Pogues, Kirsty MacColl
In a River - Rostam
Pembe - LÉON
Kalbini Çal - Augustana
Strange & Beautiful (I'll Put a Spell On You) - Aqualung
Let Go - Frou Frou

A Case of You - Luca Fogale
In The Blood - John Mayer
Üfleyicinin Kızı - Damien Rice Buzz -
Maddie Medley

Bu ve diğer kitap çalma listelerini bulmak için Spotify'da
"Jagger Cole" araması yapın!

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun

Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap kendine zarar verme ve istismarla ilgili grafik tasvirler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyunuz.

BASTIAN

Neyin peşindeyim, onu bile bilmiyorum. Karanlığın. Karanlığın kucaklaması. Günah bana kurtuluş verecek. Günah beni kıracak. Uçurumun kenarını arıyorum, böylece kendimi uçurumdan aşağı atabilirim.

Likör, tanıdık bir kaçamağın sıcak kucaklaması gibi yakıyor. Ben bunu romantikleştiren bir içici değilim. Seçtiğim kaçamakla yaşadığım şeyin aşk olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum.

Ama iyi vakit geçiriyorum. Eğlenceli. Geçici, bir dahaki sefere kadar, o - likör, yani - tekrar arayacağımı çok iyi biliyor.

Bu anlaşmayı yıllardır yapıyoruz. Liquor'un başka insanlarla görüştüğünü biliyorum, birkaç kişiyle. Ve ben bununla iyiyim. Ona ihtiyacım olduğunda da yanımda olduğu sürece. O her zaman yanımda. Ve böyle devam ediyor.

Son zamanlarda birbirimizden ayrılamıyoruz. Hayat sizi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştırdığında -en azından benseniz- böyle olur. Ya da birkaç kaya ve birkaç sert yer.

Kariyerimi uygun olanın sınırlarını zorlayan kitaplar yazarak yaptım. Gerçek hayattaki tuhaflıklarım da aynı yolu izledi. Basında bana "modern İngiliz edebiyatının kötü çocuğu" diyorlar. "Hunter S. Thompson Dövüş Kulübü'nü yazsaydı," tüm bilinen nedenlerden dolayı kişisel favorimdir.

Başardım. Her zaman nefret ettiğim züppe, iğrenç "elit sosyete" dünyasından kurtulmuştum. Ailemin her zaman içine girmemden çekindiği bir meslek olan kurgu yazarlığı sayesinde büyük bir başarı elde etmiştim.

Çok yükseğe çıkana kadar. Ta ki "kurgum" gerçek dünyaya çok yaklaşıp yanlış insanları kızdırana kadar. Bir kitap anlaşması ve tüm yayın sözleşmem duman oldu. Menajerim tarafından düşürüldüm. Ve üstüne bir de güzel bir "siktir git" kirazı olarak, eski asistanımın yayınlamakla tehdit ettiği bir "her şeyi anlat" kitabında cinsel tacizci olarak damgalanmak üzereyim-açık bir yalan olabilir.

Geçip gitme. İki yüz pound alma. Siktir git, Bastian.

Kısacası, dışlandım. Cennetten kovuldum; uçurumun kenarında büyük bir "C" ile İptal edildim.

Yine de karaciğerimin bana bir başak üzerinde kendi kafasını borçluymuş gibi içmemin nedeni bu değil. Kesinlikle nefret ettiğim bir kadınla yaptığım şeytani anlaşma yüzünden içiyorum. Çünkü kurtuluşumun anahtarları onun elinde.

Bir yudumda içmeden önce bardağımın dibindeki viskinin geri kalanına kaşlarımı çatıyorum. Bunu yapmam gerekiyordu.

"yavaşlamak" olabilir. Ya da avukatım Wendell'in bana sürekli söylediği gibi "dikkat çekmemeye çalışmak". "Onlara cephane verme," diyor bıkkınlıkla. "Rebecca'nın sana verdiği paraşütte delik açma."

Evet, siktir et. Rebecca'yı da sikeyim. Şey, aslında değil. Neyse ki onu becermek anlaşılmamızın bir parçası değil. Başka kimseyi sikmemek, gerçi, öyle.

Bu da eğlence dışında her anlamda mahvoldum demek.

Barmene bakıyorum. Arkasında, yüzlerce pırıl pırıl aromalı votka şişesi, demlenmiş tekilalar ve "fıçıda yaşlandırılmış, yerel parti kuru botanik cin" her ne haltsa cam raflarda sıralanıyor. Berbat bir DJ ses sisteminden en sevdiğim Lou Reed şarkılarından birini katlediyor ve benim yarı yaşımdaki yüzlerce kaygısız müşteri kulüp barının etrafında ciyaklıyor, dans ediyor ve selfie çekiyor.

Burası dünyada içki içmeyi tercih edeceğim en son yer. Manchester'ı hiç bilmemem dışında. Bu yüzden taksi şoföründen akşam yemeğinden önce beni "bir bara götürmesini" istediğimde kendimi burada buldum.

Kendimi ADD'li yirmili yaşlardaki gençlere yönelik bir araba reklamında gibi hissediyorum.

Ama siktir et. Likör var. Ve bu gece, ellerindeki her damlaya ihtiyacım olacak. Önümdeki boş bardağa dokunurken barmene kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir tane daha," diye homurdandım.

Adamın pantolon askısı, papyonu ve lanet olası bir bıyığı var. İroni, servis edilmiş, soğutulmuş ve bir bükülme ile. Sırtarak yanıma yaklaşıyor ve telefon rehberi büyüklüğünde deri ciltli bir kitabı önüme koyuyor

"Kokteyl listesine bakmak ister misin, dostum?" "Hayır, sadece viski. Güzel."

"Akçaağaç dumanı aşılınmış harika bir eski moda içkimiz var. Eski moda bir içkinin biraz değiştirilmiş hali."

Kıkırdıyor. Neden olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. "Sadece viski."

Bilerek başını sallarken göz kırpmıyor. "Daiquiri adamı mısınız?"

Çenem gıcırıyor. "Lanet olası bir daiquiri adamına mı benziyorum?" Gözlerim kısıldı. "Viski. Tek başına. Lanet bir bardakta. Bu kadar basit. Şişeyi bile bırakabilirsin ve ben kendim doldururum."

Gülüyor. Barın öbür ucuna uzanıp "ironik bir şekilde" altına kaçırana kadar onu boğma dürtüsüne direniyorum.

Barın aşağısına baktı ve kaskatı kesildi. Sonra bana dönüp sırttı.

"Menü için sana bir dakika vereceğim dostum. Soru sormaktan çekinmeyin."

Ve sonra çekip gitti. İnanamayarak geri çekilişine baktım. Benimle dalga mı geçiyorsun? Huyum değişti.

Fırtınadan kasırga seviyesine kadar. Sikerim böyle işi. Büyüklerin büyüklere hizmet ettiği bir yerde içeceğim.

Barın üzerine birkaç pound atıp gitmek üzereydim ki, dikkatini çekecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu görmek için döndüm.

Müzik donuklaşır. Işıklar sönüyor. Kanım sıvı ateş gibi cızırdıyor.

Sarışın. Uzun boylu. Söğüt gibi ama yine de "günah" kelimesini yeniden icat eden kıvrımları var. Üzerinde küçük siyah bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılar var, bacakları sonsuza kadar uzanıyor ve benim beynimi öldürüyor.

Oh. İşte bu.

Benden bir metre ötede, barın öbür ucundan ona bakan Bay İroni'ye gülümsüyor. Bazı nedenlerden dolayı, onun lanet dişlerini kırmak istiyorum. Hiç tanımadığım, daha önce hiç görmediğim ve kız arkadaşı olduğunu bildiğim bu kıza nasıl baktığına dikkat kesiliyorum. Ve tek hissettiğim saf, vahşi bir kıskançlık.

"Şeftalili kozmoslarınızdan bir tane alabilir

miyim, lütfen?" Kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın, aşkım?"

"Yirmi üç."

Evet, bu tamamen saçmalık. Barmenin yüzündeki korkunç bıyıktan daha genç görünüyor. Sanki ben Earnest Hemingway'im de o yirmi üç yaşında. Tanrım, liseye gidiyor gibi görünüyor.

"Yirmi üç, öyle mi?"

Kalbini durduran, sikini kaldıran, alaycı ve flörtöz bir sırıtışla gülümsüyor. "Evet."

"Sıkı otur, güzelim. Şimdi sana getireceğim."

Gözlerimi deviriyorum. Ama yakıcı kıskançlığıma ve bıyıklı çocuğun suratını dağıtma arzuma rağmen onu suçlamıyorum. Böyle bir kız mı? O vücut, o bacaklar ve o gülümsemeyle mi?

O kızın sorduğu her şeye verilecek tek doğru cevap "evet"tir. Ve o da bunu biliyor.

Telefonunu küçük bir çantadan çıkarıp sayfalarını karıştırıyor. Ekrandaki bir şeye gözlerini deviriyor, yerine koyuyor ve sonra aniden dönüp bana bakıyor. Gözleri parlıyor ve yanaklarında küçük bir kızarıklık oluşuyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor. Ama geri dönüp baktığında ben hâlâ bakıyordum.

Bu son derece kötü bir fikir.

Otuz iki yaşındayım. Ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Yüzündeki o heyecan ve entrika ifadesini biliyorum. O iri mavi gözlerin, üzerimdeki muhtemelen kıyafet kurallarına aykırı beyaz tişörtü geren dövmeli pazularıma attığı kaçamak bakışları biliyorum. Sıradan, şeytani sırıtışımın kadınlar üzerinde yarattığı etkinin tamamen farkındayım.

İşte bu yüzden bu çok ama çok kötü bir fikir.

Dışarıda bu şekilde içmemem gerekiyordu. Skandal başımdayken olmaz. Hay sikeyim. Böyle bir şey için beni ipe çekerler. Bir milyon tane olmadığından değil

Ŗu anda ülkenin dört bir yanındaki pislikler tıpkı bunun gibi; yaşlı, barda ya da kulüpte sarhoş ve güzel bir genç kıza aç bir şekilde sırtıyor.

Ama o diğer pislikler ben değilim. Benim gibi kafalarının üzerinde bir ipte sallanan lanet olası bir kılıçları yok - kafalarını ve muhtemelen onunla birlikte aletlerini kesmeye hazır bir giyotin.

Tek ihtiyacım olan bir blog yazarının ya da kamerası olan birinin beni tanınası ve bu görüntüyü internetin her yerine yapıştırmaları. Sonra benimle ilgili saçma sapan haberler çıktığında, bu, suçlanan avcı Bastian Pierce'ın başka bir "kurban" üzerinde salyalarını akıttığı "başka" bir vaka olacak. Başka bir kız. Kadın değil. Kız.

Çekip gitmeliyim. Ama lanet bakışlarımı onunkilerden çekemiyorum bile. İstesem bile bacaklarımın çalışıp çalışmayacağını bilmiyorum.

"Merhaba," diye homurdandım.

Yüzü kızarıyor. Vücudunun ve içgüdülerinin onu nasıl itip çektiğini neredeyse görebiliyorum. Ne düşündüğünü bile biliyorum: Yapması gerektiği gibi dönüp kaçacak mı? Yoksa tehlikeye doğru eğilip bilinmeyene doğru bir adım mı atacak ve ona bütünüyle yutmak istermiş gibi bakan yabancıyla işlerin nereye varacağını mı görecektir?

"Hey," diye mırıldanıyor.

Sanırım ikincisi kazandı.

"Sana bir içki ısmarlayayım

mı?"

Bu bariz bir çizgi. Ama en az yüzümdeki niyet kadar açık. Ve biliyorum ki, ne kadar genç olursa olsun, bunu açıkça göremeyecek kadar saf değil.

Sırıttıyor. "Elbette."

"Erkek arkadaşın aldırılmaz mı?"

Ben bıyıklı barmene başımı sallamadan önce şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, o anda ya bir kokteyl sallıyor ya da son derece koordineli bir nöbet geçiriyor. Bana dönerken başını sallayarak kızarıyor.

"Erkek arkadaşım değil."

"Başka bir yerde var mı?"

"Umurunda mı?"

Benimle başın büyük belaya girecek, tatlım. "Hiç de değil."

Kızardı. Sonra bana bir adım daha yaklaştı. Ayağa kalktım ve ona iki adım daha yaklaştım.

"Adın ne senin?" Diyor, boğucu bir ses çıkarmaya çalışarak. Bariz masumiyeti ve bunu yaparken açıkça kendi elementinin dışında olması sadece sikimi daha da sertleştiriyor.

"Umurunda mı?"

Alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. İri mavi gözleri kulübün alçak ışıklarında parlıyor.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Ama sana ne demeliyim?"

Aklıma yarından itibaren okutacağım Charles Bukowski kitabı geliyor.

"Henry," diye sessizce homurdandım. Henry Chinaski, Bukowski'nin kitabının kahramanı. "Bana Henry diyebilirsin."

Biraz sırtarak kaşlarını çatıyor.

"Henry'lerle bir sorunun mu var?"

Dudaklarını ısıyor, gözleri beni içine çekerken başını sallıyor.

"Hayır, sadece... pek gizemli bir sahte isim gibi görünmüyor."

"Göz e çarpan bir sahte isme sahip olmak, sahte isim kullanmanın amacını büyük ölçüde boşa çıkarır, öyle değil mi?"

Sırıttıyor. "Sanırım." Dişleri yine alt dudağının üzerinde geziniyor. "Peki, bana ne diyelim?"

Sorun var.

Ayartma.

Çok kötü bir fikir.

"Lila," diye mırıldanıyorum sessizce, hâlâ Bukowski'nin kitabına ve sevgili Henry'nin yan komşusu olan alaycı kıza kanalize oluyorum.

"Lila Jane."

Kızardı. "Bu ismi sevdim." Gözleri yüzümde geziniyor, ağızma iniyor, sonra yukarı kayarak bakışlarıma kilitleniyor.

"Memnun oldum, Henry."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lila Jane."

Dili dudaklarını ıslatıyor, beni çılgına çeviriyor.

"Çok uzun süre kalamayacağımı bilmelisin, Henry," diye fısıldıyor.

"Başına bela olduğumu bilmelisin, Lila Jane" diye homurdanıyorum ona yaklaşırken.

"Belki de küçük bir bela arıyorumdur."

Az önce içine düştün.

Alçak sesle homurdanıyorum ve bana daha da yaklaşırken titriyor. Bu hızlı ilerliyor. Çok hızlı. Belki bir kulüpte sevişmeye çalışan normal, sıradan bir adam için çok hızlı değildir. Ama dediğim gibi, ben o adam değilim.

Ben kafasında bıçak sallanan adamım. Ben skandallarla boğuşan bir adamım - çağdaş İngiliz edebiyatının kötü çocuğu, bu kızın yaşındaki bir kız tarafından çok ama çok aleni bir şekilde cinsel istismarla suçlanmak üzere.

Berbat geleceğimle yemeğe çıkmadan önce kafayı bulmaya çalışan bir adamım.

Ona eve gitmesini ve benim gibi erkeklere dikkat etmesini söylemeliyim. Oraya koşarak gittiğinden emin olmak için onu korkutmalıyım. Ama o zaman dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Ve çok hızlı bir şekilde, ona eve gitmesini söylemediğimi anladım.

Daha ne yaptığımı anlamadan elim kalçasının üzerinde kayıyor. Kendime çıkışa doğru yürümeyi değil, koşmayı ve bir erkek gibi yalamaya gitmeyi söyleyemeden önce.

Onu kendime çektim. Sessizce nefes alıyor ve gözbebeklerinin büyümesini izliyorum. Ama isteyerek geliyor.

Bu gece bunu ilk kez yapmayacak. "Kaç yaşındasın sen?" diye homurdanıyorum.

Bana karşı titriyor. Ağır ellerimin ve ince elbisesinin altında teni zonkluyor.

"Yirmi dört."

"Tekrar

dene."

Yüzü kızarır.

"Yirmi iki."

Bu da bir yalan. Ama artık umurumda değil. Beni bu boktan şey için asacaklarsa, suçlu da olabilirim, değil mi?

"Buradan çıkmak ister misin, Lila Jane?"

Kalın kalın yutkunuyor. Yüzü sıcaktan yanıyor.

Başını sallıyor. Tanrı yardımcısı olsun.

Barın üzerine bir avuç banknot atıyorum ve barmenin ve bardaki diğer tüm erkeklerin kederli, kızgın bakışlarını içime çekerek onun elinden tutup çıkışa doğru sürüklüyorum.

Aradığım günahı ve baştan çıkarıcılığı buldum. Ve şimdi onu da kendimle birlikte uçuruma sürükleyene kadar gitmesine izin vermeyeceğim.

KALBİM HIZLA ATIYOR, nabzım derimin hemen altında zonkluyor. Çok daha küçük olan elimi kavrayan büyük elindeki güç ve kuvvet hem korkutucu hem de heyecan verici.

Aslında onun her parçası bunların ikisi de.

Gözlerindeki parıltı içimin derinliklerine bir sıcaklık zonklaması gönderiyor. Sesindeki sertlik ve çenesindeki erkeksi kırısklık. Bardan çıkarken üzerine attığı tişört ve deri ceketini geren geniş, kaslı omuzları.

Bir Viking'in fetihlerini çekip çıkarması gibi beni geceye götürmesi. Sadece bu fetih isteyerek geliyor.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Beni ön kapıdan gecenin içine doğru çekerken havadaki soğuktan nefesim kesiliyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ve beni sokağın aşağısına götürüyor. Ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde tökezliyor, bacaklarım sallanıyor ve kalbim boğazıma doğru yükselmeye başlıyor.

Burada olmamalıydım bile. Yani, evet, bir kulüpte içebilirim, tabii ki. Burası İngiltere ve ben 18 yaşındayım. Ve Oxford Hills Akademisi - Manchester'dan arabayla kısa bir mesafede devam ettiğim son derece elit, züppe hazırlık okulu

-Normalde çok kapalı bir kampüs, Leydi McCreed ile akşam yemeği yemek için gece gitme iznim var.

Aka, annem. Aka, "Medusa."

Belki de şoförümünden beni burada, Club Speakeasy'de, az önce çıkarıldığım içki yasağı dönemi ironisiyle dolu barda bırakmasını istememin nedeni geç kalacağını bildiren mesajıydı.

Belki de boşandıktan sonra daha da zehirli hale gelen annemle ayıkken "büyük haberlerini" konuşmak için yüzleşme fikri imkansız bir başarı gibi görünüyordu.

Belki de Alistair'in iki "soyumuzun" "birleşmeye yazgılı" olduğuna dair ürpertici fikirleriyle tüm hafta boyunca kampüste peşimde dolaşmasından kaynaklanıyordu.

İğrenç.

Bu nedenlerden biri, birkaçı ya da hepsi beni ait olmadığım bir kulüpte, iki evren derinliğinde ve yaşımın iki katı olabilecek tehlikeli derecede çekici bir adama yatak odası gözleri attırıyor.

Ya da bir kulüpte bana bunları yaptırdı. Çünkü çok hızlı bir şekilde kendimi o kulübün dışında buldum, elim onun elindeydi ve beni gecenin kim bilir neresine doğru çekerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Ama aslında hissettiğim korku değil. Belki de bu muhteşem yabancının gözlerindeki tehlikeli ışıltıya rağmen beni korkutmadığı içindir.

Beni heyecanlandırıyor. Korkunç derecede.

Bana yapmak istediği tüm pis, yetişkince şeyleri sözsüzce haykıran o delici, kavurucu bakış beni kaçmaya itmedi. Kalçalarımı sıktı. Aylardır içimde bastırdığım tüm pisliklerin barut fıçısını ateşledi.

Annemle babamın boşanması. Babamın yönettiği hedge fonunu aslında kişisel bir kumbara olarak kullandığını ve çok ama çok önemli insanların yaklaşık beş yüz milyon pound parasıyla ortadan kaybolduğunu öğrenmek.

Herkesin hâlâ on yedi-yüzlü yaşlarda olduğumuzu ve Alistair Grand gibi sümüklü, kendini beğenmiş küçük bir pislikle evlenmeyi düşünmeye başlamamın tam zamanı olduğunu düşünüyor olması. Ünlü "elit" soyadlarımız ve aynı züppe, elit kulüplere ve bağış toplama etkinliklerine giden ebeveynlerimiz dışında hiçbir ortak noktamız olmamasına rağmen.

"Adıma yakışır şekilde yaşamak" için sürekli, sürekli baskı. Her zaman dik durmak ve güzel görünmek. Zayıf olmak. Çekici olmak. Mükemmel olmak.

Benden beklenenler uğruna hayatımda yapmak istediğim şeyleri göz ardı etmek. Ve annemle yiyeceğim bir akşam yemeğinin iki saat boyunca cildim, kilom, notlarım, sosyal konumum, birinden evlenme teklifi almamam ve bir başkasından evlenme teklifi almamamla ilgili küçümseme ve iğneleyici yorumlarla geçeceğini bilmek.

Alistair gibi sürünmek. Yukarıdakilerden herhangi biri ya da hepsi. Ya da tamamen yeni bir şey hakkında beni deşmeye karar verecek.

Boşanma, dolandırıcılık, Alistair, dünyanın baskıları, annem... tüm bunlar bu adam bana baktığı anda kavurucu bir şenlik ateşine dönüşmüş gibi görünüyor. Ve beni gecenin derinliklerine götürdükçe, alevler daha da yükseliyor.

Ta ki aniden gerçeklik beni kontrol edene kadar. Buna savaş ya da kaç anı diyebilirler: yap ya da yapma. Şimdi dur ya da devam et ve bunun nereye gittiğini gör.

Bocalıyorum, eli elimi çekmeden önce kısa bir süre duruyorum. Dönüyor, gözleri üzerimde gezinirken yüzünde hafif bir kaş çatma gölgesi beliriyor.

"Ben sadece..."

Onu yakmışım gibi elini bırakıyor. Çenesi sıkıştı. Geri adım atmaya başlıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Bekle, ben sadece..."

"Bu..." diye kalın kalın homurdanıyor ve başını sallıyor. "Bu kötü bir fikir."

Arkasını dönmeye başladı. Elim dışarı fırlıyor ve onu sıkıca kavırıyor.

Yapın ya da yapmayın.

Şimdi dur yoksa ne kadar tehlikeli ve vahşi olmak istediğimi görürsün.

Günahkâr derecede ateşli yabancı geriliyor, eli daha önce yaptığı gibi benimkini sıkıca kavırıyor. O dönüyor ve ben titriyorum.

Delici kara gözler üzerimde geziniyor.

İkinci seçenek kazandı.

"Sana bela olduğumu söylemişim," diye tıslıyor karanlık bir sesle.

"Ve sana söyledim, belki biraz-"

Aniden içime girip beni yanında durduğumuz sokağın gölgelerine doğru ilerlerken nefes nefese kalıyorum. Sırtım tuğla duvara çarptığında inliyorum, devasa gövdesi beni duvara sabitliyor. Erkeksi kokusu duyularımı istila ediyor ve sıcaklığı tenimi kavuruyor gibi görünüyor.

Kalçalarım sıkılırken gözlerim kocaman açılıyor. Bakışlarım geniş göğsünde, tişörtünün v yakasındaki dövme mürekkebinin izinde, o kare, yontulmuş çenede, beni duvara çivileyen o delici bakışta kaybolana kadar sürükleniyor.

Titriyorum.

"Evet," diye homurdanıyor, gözleri kısılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dönmeye başladı. Ama titreyişimi ve nefes alışımı yanlış anladı. Ben korkmuyorum.

Atlamaya hazırım. Çünkü kendim olmaktan yoruldum. Etrafıma örülen duvarlardan -peynir arayan küçük bir fare gibi koşmam söylenen labirentten- yoruldum.

Her şeyi ateşe vermeye ve ne kadar sıcak yanacağını görmeye hazırım.

Elim dışarı fırlıyor ve tişörtünü avuçluyor. Parmak eklemlerim ince pamuğun arasından taş gibi sert karın kaslarına değiyor ve o bana döndüğünde bir hırıltıyla gürlüyor.

"Seni uyarmayacağım."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, onu kendime çekiyorum ve tenimi elektriklendiren bir öpücükle ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Kibrit düştü, benzin yandı. Ve alev bir anda yükselir
Kükre.

Elleri belimi kavıyor ve beni sertçe duvara yaslıyor. Kocaman vücudu beni oraya sabitlerken inliyorum, ağzı açıldığında hırıltısı vücudumda gürlüyor. Dili giriş istiyor ve ben de isteyerek veriyorum.

Başparmakları eteğimin belinde gezinirken sert ve sert dokunuşunun altında titreyerek inliyorum. Başını çeviriyor, ben öpücüğün içinde kaybolurken dudaklarını dudaklarıma daha sıkı yapııştırıyor. Dili benimkiyle dans ediyor, ben ağzının içinde soluk soluğa kalana kadar tenime ürperti ve sıcaklık dalgaları gönderiyor.

İri ellerinden biri yanlarımdan yukarı kayıyor, her kaburgamla alay ediyor. Daha yukarı kaydırıyor, ben onun için inlerken göğsümü kabaca avuçluyor. Başparmağı ince bluzum ve dantelli sütyenimin arasından meme ucumun üzerinde dans ediyor ve arzularımı harekete geçiriyor.

Daha önce de öpülmüştüm ama hiç bu kadar yakın olmamıştım. Daha önce hissedildim. Ama hiç böyle dokunulmamıştım. Parmaklarının her dokunuşu ateşten bir iz bırakıyor. Her sert sıkışı ve kavrayışı vücudumun onun için kabarmasına ve ağrmasına neden oluyor.

Eli daha yukarılara, sırtıma ve boynuma doğru kayıyor. Parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, özenle taranmış, pürüzsüz, yüksek at kuyruğumu sıkı bir yumruk haline getiriyor. Başımı geriye doğru çekerken inliyorum, nefesim kesilirken dudaklarımı onunkilerden ayırıyor. Ağzı açıkta kalan boynuma düşüyor ve titriyorum, dişleri ve dudakları narin cildimin üzerinde gezinirken inliyorum.

Birden diğer elinin eteğimin üzerinden kalçamı okşadığını hissediyorum. Nabzım hızla atıyor ve ellerim kaslı kalçalarını sıkıca kavramak için uzanıyor. Parmakları eteğimin kenarını buluyor ve çekiştirmeye başlıyor.

Ateş damarlarımda kükrüyor. Kanım napalm gibi uğulduyor.

Elini cesurca eteğimin altına sokana kadar eteğimi çekiştiriyor. Kalçamı kavrayıp elini külotlu çorabımın üzerinde gezdirmeye başladığında inliyorum. Bedenim onun için kıvranıyor ve zonkluyor. Tenim onun her yerime dokunmasını hissetmek için ağrıyor.

Ve sonra, o yapar.

Avuçları birden külotlu çorabımın ve külotumun arasından amımı kavlıyor. Derinden inliyorum ve o da boynuma doğru hırlıyor.

İslağım ve o bunu anlayabilir.

"Kötü kız," diye kabaca kulağıma fısıldıyor. Tek yapabildiğim tekrar inlemek, gözlerim geri dönerken başımı sallamak.

Kalın parmaklarından biri dikiş yerime sürtünüyor ve elektrik akımı içimde zonklarken beni ürpertiyor. Parmakları çorabın bel kısmının altından geçene kadar eli yukarı doğru kayıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Tenimin her yeri karıncalanıyor. Bunu gerçekten yapıyorum.

Sormuyor ya da onu cesaretlendirmemi beklemiyor. Parmakları külotumun altına da girene kadar elini derine itiyor. İnliyorum ve ellerimden biri ön koluna doğru uçuyor. Duraklıyor, ama kolunu çektiğimde, saçlarımı biraz daha sert çekerken kulağıma doğru karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Açgözlü kız."

Eli külotumun içine giriyor ve sonra bana dokunuyor. Onun için eriyorum, parmağı ıslak yarığımı okşarken ona yapışıyorum. Parmakları kalçalarımın arasında sihir yaparken ağzı boynuma yapışıyor, açlıkla emiyor ve ısırıyor.

Klitorisimi büyük bir parmağının altında yuvarlıyor ve titremeye başlıyorum. Kolunu daha da sıkı kavriyorum, titriyorum. Parmağı aşağı kayıyor ve içime batırırken nefesim kesiliyor. Parmağını g noktama vururken başparmağı klitorisimi daireler çizerek ovuyor.

"Seni boşalttıktan sonra," diye kulağıma homurdanıyor ve beni inletip titretiyor. "Seni döndüreceğim, eteğini kaldıracağım ve iyi bir kız gibi sikimin üzerine boşalana kadar seni burada, duvarın dibinde kötü bir sürtük gibi becereceğim."

Bu çok fazla. Sözlerinin iğrençliği, parmağının g noktama yaptığı baskı ve başparmağının ağrıyan klitorisimin üzerinde durmadan sürtünmesi... ateş aniden patlıyor ve patlıyorum.

Boşalmaya başladığımda ona yapışarak haykırıyorum. Ağzı benimkine çarpıyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavırıyor. Tekrar tekrar haykırıyorum ve o da orgazmım boyunca beni parmaklarken her iniltilimi yutuyor.

Onu derinden öperken sanki bir fırtınanın içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Parmakları tembelce amımı okşuyor ve omurgamda ürperti yaratıyor. Bana doğru bastırıyor ve koyu renk kotunun çelik kalınlığının kalçama baskı yaptığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Onu istiyorum; hem de çok.

Öpücük daha da derinleşiyor ve sıcaklaşıyor. Parmakları klitorisimi tekrar ovmaya başlıyor. Sonra birden telefonum çaldı. Ve annemin zil sesi.

Mükemmel dudaklarından uzaklaşırken
irkildim. "Kahretsin, ben..." Gözlerimi
sıkarak kapatıyorum. "Cevap ver," diye
homurdanıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve başımı sallıyorum. Sanki bana kendi telefonuma cevap vermemi emretmiş gibi. Ve bunun ne kadar seksi olduğu rahatsız edici.

Eli külotumdan kayıyor. Ben telefona cevap verirken o uzaklaşıyor.

"Hi-"

"Sen kendini hangi cehennemde sanıyorsun?!"

İçinde yüzdüğüm hayalden sıyrılıyorum.

"Uh, ne?"

"Julianna McCreed!" Annem tıslıyor. "Sana belli bir saatte yemekte olmanı söylediğimde, orada olmanı bekliyorum!"

"Geç kalacağını söylemiştin-"

"Söylememiştin."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Bu benim annem: dünya onun önünde eğilsin, yoksa.

"Hemen buraya gel. Bekletilmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

Başka bir şey söylemeden kapatıyor. Telefona kaşlarımı çatarken gergin dudaklarımdan hava üflüyorum. Sonra yavaşça, benden bir adım ötede duran karanlık yabancıya bakıyorum, hala beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi bana bakıyor.

Ama bu şimdi olamaz. Çünkü şimdi, majesteleri anneme koşmam gerekiyor yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyeceğim.

"I..." Kaşlarımı çatıyorum, yüzüm kızarıırken dudaklarım bükülüyor. "Gitmem gerek."

Doğru, sanki iki katım yaşındaki bu günah kadar seksi adama annemin aradığını ve yemek masasına gelmemi istediğini söyleyecekmişim gibi.

"Üzgünüm, ben-"

Kendi telefonu çalıyor. Ceketinin cebinden çıkarıp bakarken kaşlarını çatıyor. Gözleri kısılır.

"Olma," diye homurdanıyor. Bana bakıyor, için için yanan bakışlarıyla beni duvara sabitliyor. "Ben de geç kaldım."

Başımı sallıyorum, hızla telefonuma dönerken yüzüm kızarıyor. Şoförüne bir mesajla bir konum iğnesi bırakıyorum ve telefonu tekrar elime alıyorum.

"Normalde bunu yapmam," diye geveledim.

Tekrar içime girerken gözleri karanlık bir ateşle parlıyor. Beni tekrar duvara yapıştırmasına izin vererek inliyorum.

"Ne, bir yabancıнын parmakları için gelmek mi, yoksa hemen ardından gitmek mi?"

Derinden

kızardım.

"İkisi de."

Beni öpecekmiş gibi eğildiğinde nabzım hızla atıyor. Ama sonra çevresel görüşümde bir araba yanaşıyor. Benim arabam.

Kızarak onu itiyorum ve yutkunarak duvarla onun arasından sıyrılıyorum.

"Bu benim."

"Ve işte böyle," diye homurdanıyor.

Arabaya doğru dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Bu iş burada bitebilir. Bardaki seksi adamla aptalca çılgın bir öpüşme seansı. Yasak olanın heyecanıyla daha sonra yüzümü kızartacak bir şey. Kimseye anlatmadığım gizli bir hikaye. Çılgınlığın sınırına geldiğim o anın kalıcı bir anısı.

"Ne tarafa gidiyorsunuz?"

Kendimi durduramadan kelimeleri ağızımdan kaçırdım.
Dudağımlı ısırarak ona dönüyorum.

"Yani... bir şeye geç kaldığını söylemiştin. Hangi yoldan?
_."

"Dikkatli ol," diye homurdanıyor sessizce,
karanlık gözlerle beni süzüyor. "Neden?"

"Ben."

İçimdeki sıcaklık cızırdıyor, parmaklarının ve dudaklarının
üzerimdeki anısı zonklamama neden oluyor.

"Rollins Caddesi'ne gidiyorum."

Yutkunuyorum. "Ben de." Koyu renk gözlerine bakarken
kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"İstiyor musun...."

"Evet."

Arka koltuğun kapısını ancak kapatmıştık ki tekrar üzerime
çıktı. Beni kucağına çekerken inliyorum. Dudakları ağılıkla
benimkileri yutuyor ve ben daha fazlası için hevesle
inliyorum.

"Oy, dostum!" Şoför ön koltuktan ters ters bakıyor. Arabayı
kenara çekerken öfkeyle kızarıyorum ve aynadan adamın
yabancımın bakarkenki kaşlarını çatışını yakalıyorum.

"Kaç yaşında?" diye soruyor.

Yabancının çenesi titriyor - sözünün kesilmesinden duyduğu
hayal kırıklığıyla, ama aynı zamanda başka bir şeyle.
Benimkilere diktiği gözleri onun da bir cevap beklediğini
gösteriyor.

"Yirmi üç yaşımdayım," diyorum kayıtsızca. "Lütfen kendi işinize bakıp arabayı sürer misiniz? Beş yüz dört Rollins Caddesi, lütfen."

Şoför bir şeyler mırıldanıyor ve arabayı vitesle takıyor. Ama geri döndüğümde, yabancım bana şüpheyile bakıyor.

Kahretsin. Daha önce sorduğunda yirmi iki demiştim. "Neredeyse yirmi üç yaşımdayım," diye geveledim.

"Bu gece, güzelim," diye vahşice homurdanıyor. "Gerçekten umurumda değil."

Ağzı benimkine çarpıyor, nefesimi kesiyor. Ben de onu öpüyorum, buna ihtiyacım var.

Restorana ve anneme sadece birkaç blok var. Ve sonra bu sona eriyor; çağlar için kirli bir Külkedisi hikayesi. Eli tekrar taytına inip eteğimin altından kalçama doğru kayarken inliyorum.

Onu istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Ve sonra, lanet araba durur.

"Siz ikiniz donlarınızı giyin," diye mırıldandı şoför.

Yüzüm kızarıyor, yabancıdan uzaklaşıyorum. El yordamıyla kapıyı açtım ve dışarı çıkmak için döndüm. Ama döndüğümde, arabanın kendi tarafından çıktığını görünce şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Arabanın üstünden bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bu benim."

Yutkunuyorum. "Bu da benim."

Yabancı şaşkınlıkla kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırıyor. Araba aramızdan çekiliyor ve ikimizi de annemle buluşacağım restoranın önünde öylece bırakıyor.

Sırtarak bana doğru bir adım attı. "Sakin bana ikimizin de aynı restoranda yemek yediğimizi söyleme."

"I..." Kızardım. "Sanırım öyle olabiliriz."

İçime girdiğinde ürperiyorum. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, onları sahiplenerek kendine doğru çekiyor ve sıcaktan zonklamama neden oluyor. Yüzünü bir gölge kaplarken kaşları çatılıyor.

"Umarım buraya bir randevu için gelmemişsindir," diye homurdanıyor, sesi keskinleşiyor. Ağzını indiriyor ve dudakları kulağıma değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Kesinlikle bir randevu için burada değilim," diye mırıldanıyorum, kızarak. "Sen mi?" Alay ediyorum.

Donup kalıyor, geriliyor. Yüzüm soluklaşırken midem düşüyor. "Aman Tanrım, sen misin?!"

Hızla ondan uzaklaşıyorum, az önceki sıcaklık yerini öfkeye bırakıyor. Az önce aramızda geçenler benim için tam da doğru seviyedeydi. Ama tüm bunlar tam da zavallı bir kızla buluşmak üzereyken olduysa?

Birdenbire kusmak istedim.

"Hayır," diye homurdanıyor. Kaşları çatılır. "Değil-" "Oh, çok güzel!"

Arkamdan gelen annemin sesiyle irkiliyorum ve yabancımndan daha da uzaklaşıyorum.

"Tanıştınız!"

Annemin botokslu, asil ve mağrur bakışlarıyla karşılaşmak için taş suratlı yabancımndan uzaklaşıyorum.

"Ne?"

İster inanın ister inanmayın, onun için aslında mutlu olduğu anlamına gelen ince, ekşi görünümlü bir ifade olan kendi gülümseme versiyonunu gülümsüyor.

"Tanıştınız!"

"Kiminle tanıştın?"

Beynim hata veriyor. Geriliyorum, yarı dönüp yabancıya bakıyorum. Neden benimle aynı anda "kiminle tanıştım" dedi ki?

Annem biraz daha geniş gülümsüyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıdınız?"

Ona bakıyorum. Yavaşça gözlerimi çekiyorum ve dönüyorum, ona bakarken yüzüm bembeyaz, ağzı ince.

"Tanıdın mı?"

Gülüyor. "Sevgilim, bu gece seninle konuşmak istediğim şey buydu." İç çekiyor. "Tebrik et beni, Julianna. Yeniden evleniyorum."

Göz kırpıyorum. Dünya etrafımda duruyormuş gibi görünüyor. Yer, topuklarımın altında yuvarlanıyormuş gibi hissediyorum.

"Anlamıyorum..."

"Julianna, bu Bastian Pierce," diyerek az önce beni parmaklarına boşaltan muhteşem ateşli, yanan gözlü yabancıyı işaret ediyor.

"Yeni nişanlım."

Midem bulanıyor. Gerçeklik etrafımda paramparça oluyor. "Bastian, hayatım, bu Julianna, benim kızım."

Böyle bir şey olamaz. Bu bir kabus. Her an uyanabilir, kusabilir ve terapi arayabilirim. Ama ona baktığımda bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Bu gerçekten oluyor.

Ve bu daha da kötüye gidemezdi-

"Sürprizi bozmalı mıyız, Bastian?" Annem iç geçiriyor.

"Belki de değil," diye homurdanıyor, gözlerini bana dikmiş, yüzü gergin ve acımasız.

Başka bir sürpriz daha mı var?

"Julianna, hayatım, okul yılının geri kalanında Bastian'ı sık sık göreceksin."

Kusacağım. Gerçekten kusacağım. Ama bir şekilde başımı çevirip dehşet içinde anneme bakmayı başarıyorum.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Oxford Hills Akademisi'nde son sınıftaki yeni İngilizce profesörünüz olacak."

Nasıl ayakta kaldığım gerçek bir muamma. oğunluğu
şeftali kozmo olan midemdekileri nasıl boşaltmadığım
-Kaldırıma çıkmak kör şanstır.

Annem iç geçiriyor, artık korkunç bir şekilde yabancı
olmayan yabancıya dönerken gülümsüyor.

"Şimdiden on sekiz yaşında olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hayır," diye gürlüyor kalın bir sesle. Bakışlarını üzerimde
hissederek ürperiyorum. Ve döndüğümde, karanlık
gözlerinin içimde delikler açtığını, yüzünde korku ve öfke
olduğunu görünce ürperiyorum.

Dudakları hala ıslak. Benimkilerden.

Tenim hâlâ kızarıyor ve zonkluyordu.

Onunkinden. "Hayır, yapamam," diye tıslıyor

sıkılmış dişlerinin arasından. "Peki," diyor annem

kibarca. "Yemek yiyelim mi?"

AKŞAM YEMEĞİNDEN ZAR ZOR KURTULDUM. Her şey bulanık.
Sadece yüzümde zonklayan bir sıcaklık ve onun gözlerinden
benimkilere napalm püskürten alevler.

Ama daha kötü bir sıcaklık da var. Yasak olan. Bana baktığı
anda bir kibritle yaktığı ve beni öptüğü anda benzinle
ıslattığı bir ateş.

Ve hayatım boyunca, sönmeyecek.

CEHENNEME GIDECEĞİM.

Düz. Şuna. Sikeyim. Cehenneme.

Garson önümdeki beyaz masa örtüsünün üzerine bir içki daha koydu. Ama dünyada bunu uyuşturmaya yetecek kadar içki yok.

Bütün yemek boyunca ona bakıp durdum. Yirmi üç yaşında değil. Yirmi iki yaşında da değil. On sekiz yaşında. Görünüşe göre, zar zor.

Daha önce bana çok heyecanlı ve hevesli bakmıştı. Sanki heyecan verici bir gezintiymişim gibi -bungee jumping falan. Şimdi ise bana dehşetle bakıyor. Ben onu bir ara sokağın duvarına karşı kirli ve seksi hissettirmek isteyen skandalcı yaşlı adam değilim. Ben onun yeni profesörüyüm. Ama buradaki en büyük günah bu değil.

Sorun Rebecca. Kendimi zincirlediğim ve evlendiğim kişi. Annesi.

Ona bunun kendi seçimim olmadığını söylemek istiyorum. Bunun ne kadar zorlama olduğunu, her gün nefret ettiğim şeytani bir anlaşma olduğunu anlatmak istiyorum.

Ama içimden bir ses yine de umursamayacağını söylüyor. Ve onu suçlayamam.

Bir yıl önce dünyanın zirvesindeydim. Edebiyat dünyasının gözde "kötü çocuğu". Her yerdeki eleştirmenlerin gözde "yeni sesi". Aptalca kazançlı bir yayıncılık anlaşması ve merakla beklenen bir sonraki kitabım için absürt derecede yüksek bir avans. Çok ses getiren ikinci kitabım Fucked Sideways'i Netflix dizisine dönüştürüyorlardı.

Bir kral gibi yaşıyor ve bir rock yıldızı gibi eğleniyordum. Ve ne kadar çıldırırsam çıldırayım ya da saçmalıklarım ne kadar saçma olursa olsun, basın ve eleştirmenler beni daha çok seviyordu.

Ve sonra, bok fana çarptı.

God \$ave The Queen'i üç haftada yazdım. Üç. Lanet olası. Haftada. Kelimenin tam anlamıyla yazmadan duramadım ve kelimeler kan gibi içimden akıp ruhumu sayfalara bıraktı.

Sisteme ve "elit" toplumun dokunulmaz saçmalıklarına karşı içimdeki tüm öfke çılgınlıkları. Siyaset, finans ve üst sosyetedeki yozlaşma hakkında her zaman kükremek istediğim her şey. Yabancı suç örgütlerinin -İtalyan Mafyaları, Rus Bratvaları ve daha fazlası- Parlamento'ya girme yollarını nasıl satın aldıklarını.

Saf bir kurgu, sadece gözlerinizi açarsanız gözünüzün önünde görebileceğiniz dünyadan büyük ölçüde ödünç alıyor. Ve hiç şüphesiz, çok da mütevazı olmayan görüşüme göre, bugüne kadarki en iyi çalışmam.

Bu aynı zamanda kariyerimi yerle bir eden kurşun da olabilir.

Taslağı yayıncıma teslim ettiğimde, iki gün boyunca aralıksız uyudum. Uyandığımda, sanki ben uyurken dünya değişmiş gibiydi.

Menajerim Jesper'dan gelen yüzlerce cevapsız arama ve sesli mesaj vardı, bana boğuk bir ses tonuyla Horn Yayıncılık'ın yayın sözleşmemi derhal geçerli olmak üzere feshettiğini söylüyordu. Ayrıca "yayınlanamaz, iftira niteliğinde ve tehlikeli" olarak damgalanan God \$ave The Queen'in avansının iadesi için dava açmakla tehdit ediyorlardı.

Takip eden haftalarda durum daha da kötüleşti.

Jesper ve Horn Yayıncılık tarafından tamamen bırakıldım. Basında çamur içinde sürüklenmeye başladım. Medya beni her zaman sarhoş bir serseri olarak görmeyi sevdi; politik doğruculuktan uzak, başka bir zamandan gelen bir adam.

Ama bırakıldığımda, istenmeyen kişi oldum. Lekelendim. Dokunulmaz oldum. Maskaralıklarım artık "çok satan provokatör yazar Bastian Pierce" merceğinden süzülüyordu. Birdenbire, insanların satın aldığı bazı kitaplar yazmış olan huysuz, sarhoş bir herif oluverdim.

Ve sonra, gerçek çekiç indi.

Sophia'yı hiç istemedim. Aslında, onun ya da herhangi bir "kişisel asistanın" bana ya da işime yakın bir yerde olmasına karşı çıktım. Özellikle de o asistan, kendisinin de yazar olmayı ne kadar çok istediği konusunda çenesini kapatmıyorsa. Ve normalde, ünlü biri olduğum için, sözüm kanun olurdu.

Tabii bu kişisel asistanın babası Horn Yayıncılık'ın sahibi olan Lord Rupert Davies değilse.

Bu yüzden dişlerimi sıktım ve Sophia'nın asistanım olma konusundaki korkunç girişimlerini görmezden geldim. Yazma zamanımı akılsızca sorularla böldüğünde ya da daha kötüsü, benimle flört etmek ya da beni baştan çıkarmak için acı verici bir şekilde açık girişimlerde bulunduğu anda öfkemi tuttum.

Evet, teşekkürler. Benim bile aşmadığım sınırlar var. Ve patronunuzun patronunun patronunun yirmi yaşındaki, güven fonu sahibi kızını becermek zor bir hayır.

Ancak görünüşe göre, yapmadığım şey artık önemli değil.

Yazdıklarım nedeniyle işten çıkarılmamdan iki ay sonra Sophia, daha genç bir kadın asistanla "uygunsuz" davranışlarda bulunduğuma dair bazı iddiaları isimsiz olarak doğru kişilere sızdırdı. Henüz kamuoyuna yansımadı, ancak şimdiden tepkileri hissetmem için yeterli sayıda insan bunu biliyor. Örneğin Netflix bana kitap uyarlaması projesinden siktir olup gitmemi söyledi.

Şimdi de Sophia'nın "Bastian Pierce ile ilişkisi ve uğradığı saldırı" hakkında bir "her şeyi anlatan" kitap taslağı satın aldığına dair söylentiler var. Bu an meselesi.

"cinsel tacizci" gibi kelimeler basında yer almaya başlamadan önce. Bu "isimsiz suçlayıcının" hala üniversitede olması ve benden on iki yaş küçük olması sadece alevleri körükleyecektir.

İşte tam da bu sırada Rebecca McCreed tam anlamıyla reddedemeyeceğim bir teklifle devreye girdi.

Önümdeki içkiyi yere çarpıyorum. Julianna'ya hançer gibi baktığımın farkındayım ama umurumda değil. Ayrıca görünüşe göre şu anda başka bir yere bakma yeteneğim de yok, bu yüzden tartışmalı bir nokta. Rebecca hiç fark etmemiş gibi görünüyor ve bunun yerine kızını giydirmeye odaklanmış gibi görünüyor - oda arkadaşının erkek arkadaşı ya da kocasıyla ilgili bir şey ya da başka bir şey.

Julianna yine de dişlerini sıkıyor. Güzel yüzü kaşlarını çatıyor, mavi gözleri parlayarak annesinden uzaklaşıyor.

Bana doğru.

Ona baktığımı fark edince kaskatı kesiliyor. Yüzü ateş gibi yanıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözleri genişliyor ve alt dudağını yavaşça ıslatırken yüzü daha da kızarıyor.

Kahretsin, bunu yapmayı bırakması

gerekiyor. "Peki sen ne

düşünüyorsun, Bastian?"

I Kaşlarını çat, bir şekilde çekerek benim
bakışlar gelen Julianna Rebecca'ya.

"Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Bu durum hakkında mı? Yani bu haydut ve suçlu çocuklarının Oxford Hills gibi bir yere gitmelerine izin verilmesi yeterince saçma. Julianna'nın kendi oda arkadaşının bunlardan birine bulaşması ise yaraya tuz biber ekliyor. Bu ailemizi kötü etkiliyor, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" Homurdanarak mırıldanıyorum.

Rebecca'ya aşıkmişim ya da ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmayacağım. Ya da onunla aynı odada olmaya bile katlanabileceğimi. Bu anlaşmamızın bir parçası değil. Ama zaten bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmak için pek çaba göstermiyor, o yüzden kimin umurunda.

Gözlerini deviriyor. "Hiç dikkat etmedin mi?"

Sadece Julianna'ya. Sadece o dudaklara. Sadece parmaklarımın onun içinde olduğu bilgisine.

Rebecca'ya odaklanmaya çalışırken

inliyorum. "Hayır, yapmadım."

Annesi bana kızarken Julianna gülümsemesini ısıırıyor.

"Sorun şu lanet olası Bratva varisleri. Oxford Hills'te işleri yok ve satın alma yoluyla buraya girebilmeleri tam bir skandal."

Kaskatı kesildim. "Hangi Bratva varisleri?"

Rebeccas dehşetle bakıyor. "OHA'da terör estiren şu Ilya Volkov denen pisliği duymuşsundur herhalde?"

Anne. Şerefsiz.

Sanki şu anda bana doğrultulmuş başka bir silaha ihtiyacım varmış gibi. Horn Yayıncılık beni terk etti çünkü sahipleri Rupert Davies hakkında saçma sapan - kurgu saçmalığı olarak üstü örtülü ama yine de saçma sapan - konuştum. Sophia Davies beni haksız yere cinsel taciz ve saldırıyla suçladı çünkü babası Rupert Davies ve eminim bu olayla bir ilgisi vardır. Ayrıca, yazar olmak istiyor, benim küllerim üzerinde kendi kariyerini başlatma fırsatını gördü ve bunun için gitti.

Bratva başka bir konu.

God \$ave The Queen'in bir bölümü, Rus mafyasının İngiltere'nin üst düzey sosyetesıyla flört ettiğinin resmini çiziyor ve milletvekillerine ve diğer hükümet üyelerine rüşvet vererek güç satın aldıklarına dair çok da üstü kapalı olmayan suçlamalarda bulunuyor.

Şöyle söyleyeyim, son birkaç aydır siyah arabaların ve Rus dövme li iri adamların beni takip ettiğini fark etmedim değil.

Ilya'nın kim olduğunu bilmiyorum ama Volkov ismi Rus organize suçlarıyla, "Capone" Amerikan içki yasağı gangsterleriyle ne kadar eş anlamlıysa o kadar eş anlamlıdır. Ve şimdi bu çocuk benim lanet olası öğrencilerimden biri olacak.

Harika.

"Eee?" Rebecca beni tersledi. "Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve boş bardağımı kaldırıyorum.
"Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var."

BİR SAAT SONRA, cehennemden gelen akşam yemeği bitti. Julianna annesine sarılır gibi yaparak bana baktı. Sonra gitti, neredeyse koşarak restoranın kapısından çıktı. Ama benim dünyam değil.

Çünkü yarın, o benim öğrencim olacak.

Yemeğin parasını ödüyorum ve Rebecca peşimden Kasım gecesinin soğuğuna doğru yürüyor.

"Biraz çaba göstersen Bastian?" diye çıkışıyor dışarı çıkar çıkmaz.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Pardon?" "Sana biraz çaba göster dedim!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Çaba anlaşmamızın bir parçası değildi."

Cehennemden gelen anlaşmamız. Rebecca'nın ihtiyacı olan şey bende. Benim ihtiyacım olan şey onda.

Kocası Braddock McCreed birkaç ay önce müşterilerinin yaklaşık yarım milyar pound parasıyla ortadan kaybolduğunda, Rebecca McCreed her şeyini kaybetmiş olmalıydı. Ama o bir hamamböceği. Bu nükleer patlama bile onu İngiliz elit toplumunun "seçkinlerinin" kraliçe kaltağı olarak kaidesinden indiremedi.

Tüm parasını kaybetmiş olabilir. Ama bunu kimse bilmiyor. Ve Braddock'un işlediği suçlar tüm ağırlığıyla ortaya çıkmadan önce ondan ustaca boşanmış, kendini ondan uzaklaştırmış ve mağdur bir eş gibi görünmesini sağlamıştır.

Ayrıca gücünü de kusursuz bir şekilde elinde tutuyor. Rebecca, Londra Kraliyet Cemiyeti'nin başkanıdır; bu cemiyet iğrenç derecede aşağılık, yozlaşmış, sinsî bir şekilde adam kayıran ve zengin İngiliz sosyetesinin kimlerinin üye olduğu züppe bir özel kulüptür. Üye olmak "içeride" olduğunuz anlamına gelir. Üye değilseniz dışlanmışsınız demektir.

Bu kadar basit. Ve Rebecca McCreed buranın yargıcı, jürisi ve gerektiğinde celladıdır.

Herkes üye. Kraliyet ailesi üyeleri. Yabancı devlet başkanlarının kuzenleri. Soylu, paralı aileler.

Benimki gibi.

Evet, züppe elitist "yüksek sosyeteden" nefret etmemin ve tüm bu bok yığınının yerle bir eden bir kitap yazmamın nedeni nedir? Çünkü ben de onlardanım.

Rebecca ile olan anlaşmamın sonu bu.

Beş parasız. Ve her ne kadar bununla bir ilgim olsun istemesem de, Pierce ailesinin Tanrı'dan daha çok parası var.

Peki ya ben? Uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmek üzereyim. Kütüphaneler ve kitapçılar "İptal Edilen" kitaplarımı raflardan indirecek. Basında çamur içinde sürükleneceğim. Ve ona hiç dokunmamış ve onunla neredeyse hiç konuşmamış olmama rağmen

Sophia'nın bu cinsel saldırı hakkında yasal işlem başlatacağını söylemesi ve babasının kim olduğu? Hapisle bile karşı karşıya kalabilirim.

Rebecca bunu tersine çevirebilir.

Para imaj ve statü satın alamaz... Tabii doğru şekilde harcanmazsa. Rebecca McCreed'in yıpranmış vakıf fonunu yeniden döşemek gibi. İhtiyacı olan para bende var. Beni tekrar gün ışığına çıkaracak gücü, etkisi ve sosyal statüsü var. Tek yapmam gereken lanet bir sözleşmeye adımı yazmak ve birkaç ay içinde bir rahibin önünde "Evet" demek.

Benden sekiz yaş büyük, kesinlikle nefret ettiğim bir kadınla evleneceğim. Çünkü kurtuluşumun anahtarları onun elinde. Ve tek düşünebildiğim onun kızı.

Dediğim gibi: Cehenneme gideceğim.

"Oh, güzel!" Rebecca, elinde kocaman bir kamera olan ve rölantideki bir arabadan fırlayan iri yarı bir adama aniden ışınlanır.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekerken kaşlarımı çatıyorum ve adama bakıyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Oh, o benimle, Bastian. Şimdi gülümse!"

Kameraya sırtımı dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bu da ne böyle?"

Gözlerini deviriyor. "Ben belgelemek istiyorum..." Parmaklarını havada döndürüyor "Kur yapma."

"Ben gidiyorum."

"Cehennem gibi."

Sözleri keskin bir şekilde ağzımdan çıktı ve beni durdurdu. Yavaşça dönüyorum, dişlerim gıcırıyor.

"Reklam yok demiştik."

Bu lanet anlaşmanın tek iyi yanı, kesinlikle olması gerekene kadar halka açıklanmayacağı konusunda anlaşmış olmamız.

"Henüz reklam yok demiştik Bastian. Şimdi lanet kameraya gülümse."

Bundan zevk alıyor. Yüzündeki ince, çarpık, şeytani sırıtış da bunun altını çiziyor. Braddock McCreed hakkında, yakın zamanda bir suçlu olarak damgalanması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bir an için onun için üzüldüm.

Yani, Tanrım, Rebecca ile evliydi. Belki de adamın canına tak etti, bir fırsat gördü ve peşinden gitti.

Eğer durum buysa onu suçladığımı söyleyemem. "Bugün mü Bastian?" Rebecca tıslıyor.

Alçak sesle homurdanıyorum. Çok büyük bir parçam çekip gitmek, onu terslemek ve ona siktir olup gitmesini söylemek istiyor. Ama beni taşaklarımdan yakaladı ve bunun farkında. Kolunu benimkinin arasından geçirirken yavaşça dönüp kameraya hançer gibi bakıyorum.

"Tamam, ikiniz de gülümseyin!" Kameralı adam cıvıldıyor.

Onu terslerken kaşlarımı çatıyorum. Kamera klik sesi
ç ı k a r ı y o r , Rebecca yanımda ısıll ısıll parlıyor.

"Ah, Bay Pierce?" Kameraman asık suratımı görmezden
gelerek bana bakıyor.

"Ne?"

"Yeni pozisyonun için heyecanlı mısın?"

"Hayır, şimdi siktir git."

Kaşlarını çatar ve yardım için Rebecca'ya bakarken
bocalar. Ama Rebecca elini sallayarak onu başından savar
ve o da kendisini bekleyen arabasına binerek uzaklaşır.

O gittiğinde "Bu bir hataydı," diye homurdandım.

Rebecca bir kahkaha atar. "Bunun için biraz geç Bastian.
Ayrıca, bundan vazgeçersen ne olacağını hepimiz
biliyoruz." Bana ince ince gülümsüyor. "İtibar kaybı mı?
Medyanın çarmıha germesi mi?" Burnunu kırıştırıyor.
"Hapis bile mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu öğretmenlik pozisyonunu kastediyorum."

Oxford Hills Akademisi'nde işe alınmam Rebecca'nın
imajımı düzeltme planının bir parçası, ki atım üzerine
alenen bahis oynayacaksa bunu düzeltmesi gerekiyor.

"Ne olmuş ona?" diye

tersliyor. "Onun için kafa

karıştırıcı olacak." Kaşlarını

çatıyor. "Kim için?"

"Julianna."

Dudaklarımdaki adı beni oraya, onun tadına baktığım zamana götürüyor. Onu benim için inletirken ve benim için boşalırken.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Çünkü yapmak zorundayım. Rebecca omuz silkiyor. "Bu onun suçu."

Kaşlarım çatıldı. "Biraz soğuk, Rebecca."

Tekrar omuz silkiyor. "İçinde yaşadığı dünyayı biliyor. O bir yetişkin."

Yasal olarak öyle. Tanrıya şükür.

"Demek istediğim, babası onu terk etti-"

Rebecca hemen, "Babası bir suçlu ve pisliğin teki," diye tersliyor.

"Ya ben?"

İnce ince gülümsüyor. "Bir çözüm, Bastian. Tıpkı benim senin için olduğum gibi."

"Yapamam..." Derinden kaşlarımı çatıyorum. "Orada öğretmenlik yapamam. Sophia skandalının yarattığı fırtınayla olmaz-"

"Aksine, dediğim gibi, orada öğrettikleriniz bu imaj artışı için mükemmel." Gözlerini bana dikti. "Ellerini damızlıktan uzak tuttuğun sürece-"

"İkimiz de bu iddiaların saçmalık olduğunu biliyoruz." "Ben karar vereceğim-"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye hırlıyorum, o kadar yüksek sesle ki Rebecca'nın nefesi kesiliyor ve benden bir adım geri çekiliyor.

"Bana sahip değilsin."

Kendine has bir alaycılıkla kıllarını kıpırdatıyor. "Evet, Bastian, ben-"

"Hayır," diye tükürdüm acımasızca, gözlerim kısılmıştı. "Etmiyorsun. Ben seninle dans ediyorum, çünkü buna ihtiyacım var. Sen de benimkine. Bu karşılıklı bir anlaşma, Rebecca."

Bu beni bir anlamda fahişe yapıyor. Ama hayat bu. Şu an bulunduğum yer burası. Rebecca imajımı kurtarıyor ve beni hapisten uzak tutuyor. Ben, ya da özellikle ailemin büyük parası, onu iflas etmekten ve değerli Londra Kralliyet Cemiyeti'nden atılmaktan kurtarıyor.

Bu bir mantık evliliği, 1800'lerde olduğu gibi. Ve berbat.

"Okula dönmelisin Bastian," diye mırıldanıyor Rebecca gözleri kısıılırken. "Yarın büyük bir ilk günün var."

"Sen de eve gitmelisin Rebecca," diye tıslıyorum. "Eminim Cehennem seni çok özlüyordur."

Onun öfkeyle şok olmuş yüzüne arkamı dönüyorum ve sokakta hışım ile ilerlemeye başlıyorum.

"Lanet burnunu temiz tut!" Arkamdan bağılıyor. "Sakın sarhoş geleyim deme! Ve ellerini kendine sakla. Eğer çukur kazmaya devam edersen senin için hiçbir şeyi düzeltemem!"

Duraksıyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Bunu düzelttiğinizden emin olun. Yoksa bu banka kapanır."

Dudaklarını büzüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor.
"Siktir git, Bastian."

"Bir milyon yıl değil, seni sefil kaltak" diye
homurdanıyorum kendi kendime. Döndüm ve gecenin içine
doğru fırladım.

Ama kendime Julianna'yı, dudaklarını, inlemelerini ve onun
için hâlâ nasıl da sertle tiğimi d   nmemem için ne kadar
Çok telkinde bulunsam da mı?

Bu ne kadar imkansızsa.

Boku yedim.

JULIANNA

"SENİ GELDİRDİKTEN SONRA, seni döndüreceğim, bu eteği kaldıracağım ve iyi bir kız gibi sikimin üzerine boşalana kadar seni burada, duvarın karşısında kötü bir sürtük gibi becereceğim."

Rüyadan nefes nefese uyanıyorum. Hava emerken kalbim göğsümde gümbürdüyor, titriyorum. Ter vücuduma yapışıyor ve tişörtün üzerime yapışmasına neden oluyor. Diğer nemli kısımlarım da diğer giysilerin yapışmasına neden oluyor ve derinden kızarıyorum.

Rüyanın sadece bir rüya olması dışında, bunun nedeni gerçektir.

Dün gece gerçekten oldu.

Zihnim geçmişe gidiyor ve her şeyi yeniden yaşarken bedenim karıncalanıyor. Kulüpte bana attığı bakış. Ellerini belimde ve kalçalarımda gezdirışı, bana duyduğu arzuyu ve ihtiyacı o kadar belli ediyordu ki başım dönüyordu.

Sırtımdaki tuğla hissi. Vücudunun ön tarafıma yaptığı sıcak, kaslı baskı. Dudaklarının yakıcı sıcaklığı benimkini tadıyor.

Ağzının içine çığlık atarken eli beni boşalttı.

Ellerimin arasına gömmeden önce yüzüm kıpkırmızı oldu. Aman Tanrım, bunların hepsi gerçekten oldu. Ve bir daha asla görmeyeceğim bir yabancı olsaydı yeterince utanç verici olabilirken?

Bir yabancından on kat daha kötü. Yüz kat daha kötü.

O benim yeni profesörüm ve benim lanet olası Anne.

Yüzümü buruşturarak ellerimin arasına gömölüyorum. İnliyorum ve tekrar yorganın altına giriyorum. Zihnim dün geceki o korkunç akşam yemeğine geri dönüyor - annemin beni azarladığı şeyi duymak için umutsuzca çabaladığım ve suçlu görünmemeye çalıştığım yemeğe.

Ya da ona.

Ve bunu her yaptığımda, onun yakıcı bakışlarını içime saplanırken bulup titriyordum. Sanki bana öfkeliydi. Ya da kıyafetlerimi parçalamak ister gibiydi. Belki ikisi de.

Titriyorum.

Zihnim, annemin Bastian'la nasıl tanıştıklarını anlatırken hatırlayabildiklerimi tekrarlıyor. Elbette "kulüpte"; Londra Kraliyet Cemiyeti'nde, olağanüstü kraliçe kaltak olarak hüküm sürdüğü yerde. Kulüp onun tüm hayatı ve eğer "üst elit sosyete" bir kanserse, Londra Kraliyet Cemiyeti de onun merkezinde zonklayan kötü huylu bir tümör.

Gözlerimi sıkıca kapatıp annem gibi korkunç bir kadının Bastian gibi bir adamla birlikte olmasına anlam vermeye çalışıyorum. Açıkçası, artık Bastian Pierce'ı tanıyorum: ünlü pervasız, olağanüstü yetenekli ve kasıtlı olarak şok edici ünlü yazar.

Böyle bir adam nasıl olur da Leydi Rebecca McCreed ile evlenmeye karar verir? Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama sonra bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bundan öğreniyorum. Öfkelendim. Kafam karıştı.

Kıskanıyorum.

İnliyorum ve sonuncusunu kafamdan silkeliyorum. Hayır. Tanrım, hayır. Yarım saattir tanıdığım bir adamı kıskanmıyorum.

Kimi öptüm.

Ellerini üzerime koyan.

Beni kim daha çok boşalttı?

Hızla yatağımdan fırlıyorum ve duş almak için banyoya giriyorum. Ama spreyin altında ve kendi ellerimle saçlarımı öfkeyle şampuanlarken bile bu işin peşini bırakamıyorum. Yani kız ondan kaç yaş büyük, on yaş mı? Ve düşününce, ağzımı fethetmesi gereken kendisiymiş gibi sahiplenilen, düşünceli, ateşli, çenesi düşük adam kaç yaşında?

Beni duvara yapıştırıp kraliçe gibi hissettiren.

İçimde öfke kabarıyor. Annemle ne halt ediyor? Ve neden umurumda olsun ki?

Çünkü onu öptün.

İğrenç.

Hızlıca havlumu alıp saçlarımı tararken ve o günkü koyu yeşil, siyah ve altın rengi üniformamı giyerken gözlerim kamaşıyor. OHA kampüsünde, neredeyse tüm öğrenciler Harry-Potter görünümlü bu şirin küçük kulübelerde, bir kulübede iki kişi yaşıyorlar. Ancak şu anda ben kendi evimde yalnızım.

Oda arkadaşım Lizbet yakın zamanda çok şey yaşadı. Buna büyük bir kalp ameliyatı da dahil. Şu anda hala Londra'da iyileşiyor, fizik tedavi görüyor ve kocası Lukas ile birlikte St Thomas hastanesinin yakınında yaşıyor. Bu sayede dört yıllık komadan uyandıktan sonra St Thomas'ta iyileşmekte olan kız kardeşi Mara'ya da yakın olabiliyor.

Lukas Komarov, en yakın iki arkadaşı Ilya Volkov ve Misha Tsavakov ile birlikte, annemin dün gece hakkında söylenip durduğu OHA'ya katılan "haydutların ve suçluların çocukları". Adil olmak gerekirse, aslında üçü de Bratva imparatorluklarının varisleridir.

Onlar aynı zamanda OHA'nın fiili kralları. Yakın zamana kadar, Oxford Hills'in üç ateşli, dövmeli, hasarlı Bratva varisinin yaşadıkları lüks malikanede verdikleri partiler - hepimiz gibi bir kulübe değil, OHA arazisinde gerçek, çarpıcı bir malikane - efsaneydi.

Hala öyleler, sadece... daha az hedonistler, şimdi üçü de daha iyi görünen kadınlarla evlendiler.

Onları biraz evcilleştirdim. Bu da muhtemelen iyi bir şey.

Ancak tam yumuşamaya başladıkları sırada, OHA'ya yeni bir karanlık at geldi: Reznikov Bratva ailesinin yeni taç giymiş lideri Konstantin Reznikov. Daha önce üç kralla, özellikle de Lukas'la anlaşmazlık içindeymiş gibi görünse de, Konstantin ve diğeri varisler arasında bir tür gevşek ateşkes var gibi görünüyor. Ya da en azından birbirlerinden uzak durmak için bir anlaşma. En azından Lizbet'ten duyduğum bu.

Özel okulun bu kadar entrika ve suç-aile politikası içereceğini kim bilebilirdi?

Kahvemi bitirirken, içimi dökmek için burada olmasını çok isterdim. O benim en iyi arkadaşım. Ve dün geceki korkunç gelişmeyle ilgili konuşabileceğim tek kulak olduğunu biliyorum.

Ama o değil. Yani bu sabah bu hapı tek başıma yutacağım gibi görünüyor. Toparlandım, çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Oxford Hills Academy sadece elit, züppe ve pahalı bir okul değildir. Milyarder teknoloji devlerinin, gerçek kral ve kraliçelerin ve dünyanın en seçkinlerinin oğullarının ve kızlarının eğitim gördüğü, dünyanın en yüksek dereceli hazırlık okulu da değildir.

Ayrıca, kısmen eskiden bir katedral olan binada yer alan, şaşırtıcı derecede muhteşem bir okuldur. Ana akademik binaların geri kalanı İngiliz malikânesi tarzı tuğla ve kahverengi taşlardan oluşuyor ve kampüsün tamamı bakımlı çimler ve gül bahçelerinden oluşuyor,

beyaz çakıllı patikalar ve çitler. Sonbaharın soğuğunda bile, nefesim dudaklarımdan duman gibi kıvrılırken, ilk derslerime doğru güzel bir yürüyüş.

Dn geceki olayları zihnimin gerisine itmeye karar verdim. Bunun yerine, aklıma gelen tüm iyi Şeylerin hızlı bir listesini yapmaya karar veriyorum. Bu yıllardır kullandığım bir taktik, özellikle de annemin beni "daha güzel görünmem" ya da "daha zayıf olmam" ya da "daha az gülümsemem" için sıkıştırdığı ya da drttğ zamanlarda.

Soğuk bir nefes daha veriyorum ve kafamdaki listeyi işaretliyorum: Sağlığım yerinde. Tıbbi korkusundan sonra Lizbet hâlâ yanımda. Diğer arkadaşlarım var -Lukas, tabii ki ve bir dereceye kadar Ilya ve Misha. Ama son zamanlarda onların iyi yarıları Tenley ve Charlotte tarafından da kucaklandım.

Çoğunlukla mahremiyetim var. Babamın başkalarının yarım milyar pound parasıyla ortadan kaybolması olayıyla ailemizin atlattığı bok fırtınası düşünüldüğünde bu Şok edici bir durum.

Kutuları işaretlemeye devam ettikçe göğsümdeki ağırlığın kalktığını hissediyorum.

Notlarımı aldım. Gelecek yıl Cambridge niversitesi'nde parlak bir geleceğim var. Ve ondan, isimsiz, tüyler ürpertici takipimden gelen son korkunç, aşağılayıcı talebin üzerinden haftalar geçti.

Ürperiyorum. Hayır, hayır, bu buradaki zenimi mahvedecek. Tekrar nefes alıyorum ve köşeyi dönüp akademik binaların bulunduğu ana avluya geldiğimde kendimi merkeze alıyorum.

"Benden kaçıyordun."

İnledim. Kahretsin. Akademik binanın kapısına kederle bakıyorum. Çok yaklaşmıştım. Beni aşağı çeken başka bir şey olmadan içeri girmeye çok yaklaşmıştım.

İç çekerek Alistair'e ince bir gülümsemeyle bakıyorum. Annemin istediği olsaydı, onunla çoktan evlenmiş olurduk. Ne de olsa Grand ailesi Londra Kraliyet Cemiyeti'nin saygın üyelerinden. Harold Grand, Kraliçe'nin üçüncü dereceden kuzenidir, babam gibi bir milletvekili olduğundan bahsetmiyorum bile. Patricia Grand ise Londra Hayırsever Hanımlar Derneği'nin başkanıdır, ki bu dernek hayır için hiçbir şey yapmaz ve çoğunlukla zamanlarını ve paralarını öğle yemeği yiyerek, alışveriş yaparak ve tam da o toplantıda bulunmayanlar hakkında dedikodu yaparak geçirir.

Kısacası, onlar tam da annemin yaltaklandığı ve eline geçen her fırsatta kendini ona bağlamaya çalıştığı türden berbat insanlar.

"Benim için ıslandığını ne zaman kabul edeceksin Julianna?"

Alistair bana sırtınca yüzüm buruştu. Çürük elmalar çürük ağaçlardan uzağa düşmez. İğrenç biri. Tabii ona tam olarak nasıl siktir olup gitmesini ve bir köprüden atlamasını istediğimi söylersem, annesine ve babasına ispiyonlayacak, onlar da beni

Annem, ailemin adını ne kadar kötü bir şekilde lekelediğimi asla duymayacağımdan emin olacak.

Bu yüzden sırtlamak ve katlanmak zorundayım.

"Hafta sonun nasıl geçti Alistair?" diye mırıldanıyorum.

"Oh, bilirsin. Seni düşünerek birkaç kez otuz bir çektim."

Ağzıma kusabilirim. Alistair bunu bilerek yapıyor. Aptal değil - tüm gösterişine ve masraflarına rağmen OHA herkesi içeri almıyor. Gerçekten de katılmak için son derece zeki, zengin ve bağlantılarınız olması gerekiyor.

Yani Alistair benimle iğrenç bir şekilde konuşmasının çılgılık atmama neden olduğunu çok iyi biliyor. Ama bu güç dinamiğinden hoşlanıyor. Onu azarlayamayacağımı biliyor, çünkü onun beni ispiyonlayacağını ve hayatımı zindan edeceğini bildiğimi biliyor.

Bu hastalıklı, sapkın bir oyun ve küçük sürüngenin bundan gerçekten zevk aldığından eminim.

"Kulağa hoş geliyor," diye karşılık vermeyi başarıyorum, ağzım az önce limon ısırılmış gibi görünmesine rağmen.

"Keşke yardım etmek için orada olsaydın," diye göz kırpmıyor.

"Gitmem gerek, Alistair," diye soğuk bir şekilde söylenerek dönüyorum ve akademik salonun kapısına doğru koşuyorum. İçeride, ilk dersime girene kadar koridorlarda güçlkle yürüyorum. Herkes kendi yerini bulurken ben de her zamanki yerimi buluyorum. Rahat bir nefes alarak yerleşiyorum...

Ve sonra hemen bu sınıfın hangi sınıf olduğunu hatırlayın. İngiliz Edebiyatı son sınıf. İnledim.

Bastian'ın olduğu sınıf-

Kapı çarparak açıldı ve odanın etrafındaki öğrencilerin mırıltısını susturdu. Ve aniden, botları ahşap zemine sertçe vurarak adımlarını atıyor, odayı kaplayan kara bir bulut gibi içeri doluyor.

İçimi zonklayan bir ihtiyaçla dolduran kara bir bulut. Çarpmaya hazırlanan bir şimşek gibi tenimi tutuşturan bir varlık.

Dün geceki siyah deri ceketin aynısını giyiyor. Ancak bugün, yelekle tamamlanmış keskin, mükemmel ince kesimli bir takım elbisenin üzerinde. Ve odadaki her bir kadının gözü ona yöneliyor. Her bir kadının nabzı hızlanıyor.

Bastian Pierce deri, dövme ve Savile Row keteniyle sarmalanmış bir seks. Ve o bunu biliyor.

Ben de öyle. İlk elden.

Sözünü sakınmadan sınıfın başındaki sıraya doğru fırlıyor ve elinde olduğunu yeni fark ettiğim siyah motosiklet kaskını yere bırakıyor.

Aman Tanrım, o da mı motosiklet kullanıyor?

Deri ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve sandalyenin arkasına asıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, parmaklarını öfkeyle koyu renk, muhteşem ve mükemmel bir şekilde dağılmış saçlarının arasından geçiriyor ve derin bir iç çekiyor.

Dönüyor ve gözleri içimi yakıyor, nefesimi kesiyor ve beni sandalyeye çiviliyor. İçimi kavuruyor ve ben koltuğumda kıvrana kadar içimi alev alev yakıyor.

Sonra başka tarafa bakar. Kasıtlı olarak.

"Belli ki," diye gürledi kaba, ağır ve derin sesi odanın içinde. "Ben Profesör Lewiston değilim."

Profesör Anita Lewiston, sanırım bugüne kadar yetmiş yaşındaki İngilizce profesörümüzdü. Birkaç kişi kıs kıs gülüyor. Bastian dönüyor ve soğuk, sert bir bakışla onları susturuyor. Oda sessizliğe gömülür.

"Sorusu olan var mı?" Boğazını temizliyor ve bir elini yontulmuş çenesinin üzerindeki tırnaklara sürüyor.

"Benim mizah anlayışımı göz önünde bulundurarak..."

Gözleri tekrar bana dönüyor, soğuk bir şekilde daralıyor ve yine de içime bir sıcaklık gönderiyor.

"Bugün yokum."

Odanın arka taraflarında bir yerde bir el havaya kalkar. Çelik bakışlarıyla ona lazer tutuyor.

"Evet."

"Profesör Lewiston'a ne oldu?" Birkaç sıra arkamdaki adam tereddütle soruyor.

"Burada ders vermeyi bıraktım," diye homurdanıyor

Bastian. "Sıradaki soru." "Kimlik bilgileriniz nedir?"

Ben yerleşirken içeri sızmış olması gereken Alistair'in sesini tanıyarak inliyorum. Odanın arka tarafına yakın oturan Bastian'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor, sanki birinin sormaya cüret etmesinden rahatsız olmuş gibi.

"Hepiniz bana Profesör Pierce diyebilirsiniz. Benim ilk adım Bastian."

Sınıf hep birlikte gözlerini şişirir.

"Yazar gibi mi?" Benden birkaç koltuk ötede oturan Candice adında bir kız fısıldıyor.

"Bazen, evet," diye mırıldanıyor. "Sıradaki soru."

"Ve üzgünüm," diye ağzından geçiriyor Alistair, aslında üzgün olduğundan eser kalmadan. "Ama bu sizi... burada öğretmenlik yapmaya hak kazandırıyor mu?"

Oda sessizleşir, sanki Bastian'ın yontulmuş yüzündeki saf nefret ifadesi bile buradaki herkesin ağzından çıkacak kelimeleri emmeye yetecekmiş gibi. Burnundan nefes alıyor ve bakışlarını Alistair'e çeviriyor.

"İğrenç ses tonunuza bakarak, 'burası' derken sizin gibi züppe, küçük, şımarık pisliklerle dolu olduğunu kastettiğinizi varsayıyorum, yanılıyor muyum?"

Odadaki herkesin çenesi yere düşer. Hepsinin. Alistair'i kalp krizi geçirecekmiş gibi bakarken yakalayacak kadar yarım dönüyorum.

"Sen...!" Gözleri şişti. "Benimle böyle konuşamazsın-"

"Daha önce kimse seninle o küçük pislik gibi konuşmadığı için, inan bana," diye gülümsüyor Bastian

ince bir şekilde. "Bu, gelecek için bunu imkânsız kılmaz. Ya da şu an için."

Bakışlarını sınıfın geri kalanına çevirirken küçük gülümsemesi kayboluyor.

"Bu İngiliz edebiyatı. Ben İngilizce edebiyat yazıyorum."

Evet, ve bunu yaparken bir milyon kopya satıyor. Ya da sattı. Kaşlarım kırışıyor. Kimse gerçek hikayenin ne olduğunu bilmiyor ama Bastian Pierce'ın yayıncısı tarafından işten çıkarıldığına dair söylentiler var. Ve söylentilere göre, Fucked Sideways adlı kitabından yapılacak Netflix dizisi iptal edilmediyse bile askıya alınmış.

Kendi kendime homurdanıyorum. O kulüpteki adamın Bastian Pierce olduğunu nasıl fark etmemişim? Hatta tüm kitaplarını defalarca okudum.

Sınıfın başında Bastian boğazını temizler. Gözleri lazer gibi Alistair'in üzerinde. Henüz bitirmemiş.

"Oxford Üniversitesi ve Cambridge Üniversitesi'nden lisans derecelerim ve ikincisinde İngiliz Edebiyatı Yüksek Lisansım var."

Kaşlarım kalktı. Bunu bilmiyordum.

"Ben de sizin gibi gümüş kaşıkla yetiştirildim," diye homurdanıyor. "Yani, Bay..." Alistair'e ters ters bakıyor.

"Harika," diyor Alistair kendini beğenmiş bir şekilde. Sanki ünlü soyadı büyük bir "gotcha" kartıymış gibi.

Bastian, "Grand derken Lennon ya da McCartney'i kastetmiyorsan, bunu bana söylemek için neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum," diye karşılık veriyor.

Alistair dudaklarını büzer ve kaşlarını çatar. Ama sandalyesine doğru biraz büzülmüş gibi görünüyor.

"Bay Grand, alıştığınız ayrıcalık ve yalakalık seviyesini çok iyi biliyorum. Bunu yapmayacağım ama bunun farkındayım. Her neyse, bunlar benim kimlik bilgilerim."

Sert bakışlarını tekrar sınıfa çevirdi. Herkese, yani benim dışımda.

"Şimdi, eğer başka sorunuz varsa, çok kötü."

Masaya geri döner ve ders programına benzeyen bir şeyi karıştırmaya başlar.

"Profesör Lewiston ile ne okuyordunuz?" Kimse bir şey söylemiyor.

"Bugün çok güzel olurdu," diye homurdanıyor ve sınıfa bakarken kaşlarını kaldırıyor.

Candice sessizce boğazını temizler. "Um, Büyük Beklentiler _."

"Tanrım, lanet olsun," diye inliyor Bastian. Kaşlarını çatarak başını sallıyor ve ellerini tekrar saçlarının arasına sokuyor. "Hayır, lanet olsun hayır."

OHA'nın yıldız futbolcularından Carl kaşlarını çatıyor.

"Profesör, neden biz-"

"Çünkü Dickens beceriksizin tekiydi, işte bu yüzden." Cesur biri alay eder.

"Müfredat böyle," diyor Alistair küçümseyerek.

"Müfredatı değiştiriyorum," diye tersliyor Bastian. "Ve farklı bir Charles okuyacağız. Lütfen herkes Charles Bukowski'nin Çavdar Tarlasında Ham kitabının fiziksel kopyasını bir gecede alsın ya da e-kitabını indirsin."

Kimse bir şey söylemiyor. Etrafıma baktığımda insanların birbirlerine yan gözle baktıklarını görüyorum.

"Bu bir kitap çocuklar," diye iç geçiriyor Bastian. "Okuyacağımız bir kitap."

"Peki Dickens?"

Alistair'e hançer gibi bakıyor.

"Dickens kelimeleri yazdı çünkü onlar için para alıyordu. Kelime başına. Çok ama çok iyi bir yazardı ama daha iyi bir editör ve kısalık anlayışıyla bunu başarabilirdi. Öte yandan Bukowski, canı ne isterse ya da viskiye batmış, sapkın küçük kalbinde ne hissederse onu yazdı. Ve bizim şansımıza, kalbindeki o zaman zaman sapkın ve sık sık sarhoş düşünceler oldukça iyiydi. Skandal yaratmak, şok etmek ve gündelik hayatın cilasını soyamak için yazdı. Ve işinde bir ustaydı. İki gün içinde Çavdar Tarlasında Ham'a başlayacağız, o yüzden lütfen hemen alın. Büyük Umutlar'ı okumayacağız, çünkü o kitabın canı cehenneme."

Küçük bir nefes alıyor ve masasının kenarına yaslanıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Yüzüm kızardı. Üç parçalı bir takım elbise kimsenin üzerinde bu kadar seksi durmamalı.

En azından dün gece beni buraya getiren profesörüm için.

"Sınıf dağıldı."

Kaşlarımı çatıyorum ve saatime bakıyorum.

"Profesör?" Carl girişimde bulunur. "Saat daha on-"

"Bay..."

"Yoon."

Bastian başını sallar. "Bay Yoon, bu işi iki gün önce aldım. Henüz eşyalarımı yerleştirmedim, tıraş olmam lazım ve akşamdan kalmayım."

Sınıf titriyor. Bastian en ufak bir gülümseme bile

göstermiyor. "Bu yüzden izin alıyorum. Yarın

başlayacağız." "Bunu yapamazsın!"

Alistair, tabii ki.

"Babam bu okula iyi para ödüyor ve bu sizin sorumluluk-"

"Bay Grand," diyor Bastian burnunun kenarını sıkarken ince bir sesle. "Senin ya da seni doğurmayı başaran yürüyen pisliğin kim olduğunun umurumda olmadığını ne kadar çabuk anlarsan, hepimiz için o kadar iyi olur."

Sınıfın yarısı sessizce kıkırdar. Diğer yarısı ise kesinlikle skandala uğramış görünüyor.

"Sınıf dağıldı."

Bastian bu sözleri mırıldandığında, tüm oda anında ayağa kalkıyor, eşyalarını topluyor ve kapıya doğru koşuyor. Ben de ayağa kalkmaya başlıyorum ki aniden gözleri dönüp bana saplanıyor ve beni sandalyeye yapıştırıyor.

Söylenmemiş bir talep.

"Seni boşalttıktan sonra, seni döndüreceğim, eteğini kaldıracağım ve iyi bir kız gibi sikimin üzerine boşalana kadar seni burada, duvarın dibinde kötü bir sürtük gibi becereceğim."

Tek düşünebildiğim dün geceki sözleri. Tekrar ediyor; zonkluyor ve alaycı bir dokunuş gibi içimde zonkluyor. Beni titretiyor.

Beni ıslatıyor.

Sınıf dağılırken utancımı yutarak kızarıyorum. Sonra yalnız kaldık: sadece Bastian ve ben.

O, ben ve kalçalarımın arasındaki ağrıyan zonklama.

AÇLIK İÇİMİ KEMİRİYOR. Bu ilkel bir şey; ona sahip olmak için gümbürdeyen, temel düzeyde, evrimsel bir ihtiyaç. Onu almak ve tekrar tatmak için.

Onu benim yapmak için.

Sonra, aslında bir mağara adamı olmadığımı ve bunun aslında yirmi birinci yüzyıl olduğunu hatırlıyorum. Bir okulda olduğumuzu hatırlıyorum.

Onun "benim" olmadığını hatırlıyorum. O benim öğrencim.

Bunun yerine ona ters ters bakıp, gözlerimle onu sandalyeye sabitliyorum. Diğer öğrenciler dışarı çıktıkça kanım kükrüyor, ta ki sadece ikimiz kalana kadar. Bakışları bana kilitlenmiş ve yanakları pembe bir kızarıklık içindeyken bile gözlerindeki meydan okumayı görebiliyorum. Ayağa kalkmaya başlıyor ve ben de dün gecedan beri ona ilk sözümü söylüyorum.

"Otur," diye homurdandım.

Dur, salla, yuvarlan. İyi bir kız gibi sikim için yalvar.

Sözlerimden ürperiyor. Ya da belki de yüzümde görebildiği söylenmemiş sözlerden. Oda tamamen sessiz, ikimiz de sadece birbirimize bakıyoruz. İkimiz de dün gece, daha önce neler olduğunu düşünüp duruyoruz. Bilmeden önce. Bu durumun ne kadar boktan olduğunu anlamadan önce.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu "biz" saçmalığı yok. Bana o bakışları atan ve yirmi iki yaşında olmakla ilgili o saçmalığı kusan oydu.

Kendi kendime homurdanıyorum. Tamam, belki dün gece ikimiz de öyleydik. Ama daha iyi bilmesi gereken kişi benim. Sadece başımın üzerinde asılı duran kılıç yüzünden değil, çünkü neredeyse onun iki katı yaşıdayım. Sadece benim daha iyi bilmem gerektiği için de değil.

Ben daha iyi biliyorum. Yine de kendimi ondan uzak tutamadım.

Bir öğrenci. Dün gece bir öğrenciye ellerimi ve ağzımı sürdüm. Akşamdan kalmalığı atlatacağım. O dudakları atlatamayacağım.

Julianna bakışlarımın altında titriyor.

"Sen," diye homurdandım. "Dün gece ne halt ettiğini sanıyordun?"

Kıllanıyor. "Pardon?"

"Manchester'da kampüs dışındaki kulüplere gitmek-"

"OHA'dan ayrılmak için iznim olduğunun farkındasınız, değil mi?" diyor test edercesine.

"Ara sokaklarda kendinden çok daha yaşlı erkeklerle öpüşmek için mi?"

Çenesi düşüyor ve mavi gözlerinde öfke titreşimleri beliriyor.

"Oh, senin gibi yaşlı erkekleri mi kastediyorsun? Çok daha gençleri avlamaktan son derece memnun görünen yaşlı adamlar-"

"Dikkat et."

Dudaklarını büzüp bana ters ters bakıyor. Ben de aynısını ona yapıyorum. Ölçülü bir nefes alıyorum, kükreyen nabzımı soğutmaya çalışıyorum.

Kalçalarımın arasında zonklayan kalınlığı durdurmaya çalışıyorum. Sanki ona bu kadar yakın olmak bile beynimle dalga geçmek gibi. Bana bu kadar yakinken düşünebildiğim tek şey, vücudunun bana doğru eğilme şekli. Ağzının tadı. Bacaklarının açılma şekli.

Aminin parmaklarımın üzerine boşalması.

"Dün gece olmadı," diye homurdanıyorum. Ona olduğu kadar kendime de. "Bu kadar. O yüzden o güzel küçük kafanda herhangi bir fikre kapılma."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve gözlerindeki öfke yaşadığı şoku destekliyor. Ama dönüyorum, kaskımı ve ceketimi kaptığım gibi yanından geçip kapıya yöneliyorum.

"Seni kibirli pislik." Onun

sözleriyle durdum.

Yürümeye devam et. Yürü git lan. Bırak onu. Bırak onu. Git onu anılarından çıkar.

Ama yürümeye devam etmiyorum. Duruyorum ve yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Julianna, dün gece ne oldu-"

"Seni kuruntulu ego manyağı!" Daha önce onda görmediğim ani bir öfkeyle tersliyor.

Muhtemelen bu kadar tahrik edici olmamalı.

"Cidden bunun tekrar olmasını isteyeceğimi mi sanıyorsun?!"

Dün gece yaşı hakkında yalan söyledi. Bugün de bu konuda yalan söylüyor. Dün gece gördüğüm ifadelerin aynısını görüyorum. Aynı kızarmış yanaklar. Göz bebeklerinin büyümesi. Boynunun yumuşak, narin derisindeki nabız atışını.

Dün gece dişlerimin olduğu yerde.

Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Gözlerim kısıldı. "Ugh!"

Beni iterek kapıdan çıktı. Bir yanım onu takip etmek istiyor, böylece ekose eteğinin o dar kıcının üzerine dökülüşünü izleyebileceğim.

"Tanrım, cehenneme mi gidiyorsun?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, yüksek sesle.

Ceketimin cebinden matarayı çıkarıp kapağını açıyorum. Saat sabahın dokuz yirmisi. Ama Julianna'nın mükemmel sertlikteki, tamamen uygunsuz, sinirli kıcında içmeyeceksem, başka bir şeyde içeceğim.

Viski gibi.

Ağır bir nefes çekiyorum ve masaya yığılıyorum. Bastian'ın imajını düzelittiği ilk gün şimdiden tam bir felaket. Oyuna önceki geceden kalma büyük bir handikapla başlamak da pek yardımcı olmuyor.

Bir yudum daha aldıktan sonra kaşlarımı çatıyorum ve şişeyi elimden bırakıyorum. Burada sadece bir yıl geçirmem gerekiyor, sonra kendimi affettirebilirim. Bir yıl, bu şımartılmış küçük pisliklere öğretmenlik yaparak ve buz kraliçesinin kendisiyle evlenerek.

Bir yıldır düşündüğüm tek şey on sekiz yaşındaki kız ı değilmiş gibi davranmak.

Gözlerim kapanırken inliyorum.

Asla başaramayacağım.

Aslında ilk günüm için oldukça hafif bir programım var. Ayrıca son sınıfta benim için yarışan asistanlardan da harika bir şekilde yararlanıyorum ve ikisine o günkü diğer dersim için sınıf notlarının üzerinden geçmelerini sağlıyorum.

Bunun yerine, bisikletimle devasa, pastoral Oxford Hills Akademisi kampüsünü geçerek, akademi arazisinin uzak tarafında bulunan ve bir yıl boyunca evim olarak adlandıracağım şirin öğretmen tarzı eve gidiyorum.

Yani, Rebecca ile gerçekten yaşayacak değilim.

Botlarımı, ceketimi ve kaskımı kapının yanına bırakıyorum ve tüm bu durumun en iyi kısmı olabilecek yere gidiyorum: evin arkasındaki iki kat yüksekliğinde, ahşap raflı devasa kütüphaneye. Bu lanet şey kesinlikle ilk baskılarla dolu, özel, duvarla çevrili bir arka bahçeye bakan muhteşem bir penceresi var, dünyanın en rahat deri Chesterfield kanepesini içeriyor ve iyi stoklanmış bir bar arabasına sahip.

Kısacası, burası yeryüzündeki cennet.

Kendime bir yudum, sonra bir yudum daha koyuyorum ve kanepeye yığılmadan önce şişeyi de elime alıyorum. Yavaşça yudumluyorum ve odanın öbür ucundaki duvarın çoğunu kaplayan, üzerinde gerçek bir kılıç ve Viking görünümlü bir balta bulunan, unutulmuş bir İngiliz ailesinin devasa armasına bakıyorum.

Tam olarak benim tarzım değil ama hoşuma gitti.

Çalışmalıyım. Yazmalıyım. Ne de olsa bir gün, umarım Rebecca'yla yaptığım bu boktan şeytani anlaşma sonuç verirse, kariyerimi geri kazanacağım. Ya da en azından bir parçasına.

Eğer başarabilirsem.

Ancak dizüstü bilgisayarımın başına geçip bir fikir üzerinde çalışmaya başladığımda bile aklım başka yerlere kayıyor. Genelde yazmaya çalışırken aklım sayfaya dökmem gereken şeyden asla uzaklaşmaz. Ama bugün?

Unut gitsin. Kitabı düşünmüyorum. Düşündüğüm Onu.

Mesele sadece öpücük değil. Sadece ne kadar muhteşem olduğu ya da, Tanrı yardımcım olsun, ne kadar genç olduğu da değil.

Bu onun içindeki ateş. Dün gece gördüğüm şımarıklık ve bugün o gözlerde gördüğüm düpedüz fırtına. Meydan okuma. Sadece karşıt olmak isteyen birinden gelmeyen dikenlilik. Çok zeki ve bir şeyin adil olmadığını anlayan birinden geliyor.

Sadece öpücük ya da başka bir şey değil. Bana beni hatırlatıyor. Kötü bir şekilde.

Başka bir zaman diliminde ya da bu hayatın başka bir versiyonunda, kendimi onun peşinden giderken görebilirdim. Eğer ben ben olmasaydım. O da o olmasaydı. O daha yaşlı olsaydı ya da ben daha genç olsaydım. Çünkü o bana tüm bu saçmalıklardan önce tanıdığım bir versiyonumu düşündürüyor.

Çok yükseğe uçmadan önce. Çok fazla otoriteye burun kıvrımadan önce. Sophia'dan, onun saçma sapan iddialarından ve lanet kitabından önce.

Onun adını duyunca çenem gıcırıyor. Öfke safra gibi yükseliyor ve onu elimdeki içkiyle bastırıyorum. Şişe açılıyor ve boş bardağa biraz daha döküyorum.

Ve sonra daha fazlası.

Ve sonra biraz daha, ta ki düşüncelerim girdap gibi dönene kadar ve muhtemelen düşünebildiğim tek şey Julianna, düşüncelerimde yasak ve baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor.

Öpücük. Gözlerinde eskiden benim de sahip olduğum bir şeyin parıltısı. Kurtuluş vaadi. Macera vaadi.

Cam koridoru dudaklarıma götürürken duraklıyorum. Bu saçma fantezileri yavaşça kafamdan atarken gözlerim kısılıyor.

Benim neyim var böyle?

Ön kapının çalındığını duyduğumda bardağı tekrar ağzıma götürüyorum. İnleyerek başımı arkaya atıyorum ve bunun sadece bir hayal ürünü olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Ama yine çalışıyor ve dizüstü bilgisayarımı ve viskimi kenara koyup ayağa kalkarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Kapıyı çekip açmadan önce kendi kendime küfürler mırıldanarak yalınayak evin içinde ilerliyorum.

Kahretsın.

Önümde uzun boylu, atletik yapılı, dövme, gözlerinde parıltılar olan iki genç adam duruyor. OHA'da yeni olabilirim ama Ilya Volkov ve Misha Tsavakov'un kim olduğunu biliyorum. Ya da bu sabah onları araştırdığımdan beri biliyorum.

Bunlar Rebecca'nın bahsettiği "haydutların ve suçluların çocukları" olabilir. Suç imparatorluklarının bratva varisleri. Onlar hakkında her şeyi biliyorum, burada bilindiği gibi Oxford Hills Akademisi'nin "üç iblis kralı". Ilya, Volkov Bratva'nın varisi. Misha, Bratva'ya bağlı Tsavakov imparatorluğunun yeni lideri ve Lukas Komarov, Kashenko Bratva'nın gelecekteki kralı.

Kurt, Aslan ve Ejderha.

Ve bir ay kadar önce OHA'ya kaydolan suçla bağlantılı en yeni öğrenci: Konstantin Reznikov, on sekiz yaşında tüm Reznikov Bratva'nın yeni lideri, iddiaya göre kendi babasının rolü üstlenmek için dışarı çıkarılmasının ardından.

Ve görünüşe göre, diğer üçüyle arasında eski bir husumet var.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu saygıdeğer eğitim kurumu nasıl olur da James Patterson romanlarından fırlamış bir şey olur?

Bakışlarımı tekrar önümde duran iki genç adama çeviriyorum. Üst elit İngiliz toplumunun kitabımda yazdıklarım karşısında nasıl çıldırdığını düşününce, Bratva krallarının bu varisleriyle bir yüzleşme bekliyordum. Sadece sabahın on buçuğunda, dört kadeh içmişken bunu beklemiyordum. Hem de buradaki ilk günümde.

"Günaydın Profesör," diyor İlya ince, kurt gibi bir gülümsemeyle. Volkov'un Rusça'da kurt anlamına geldiğini düşünürsek, bu çok uygun.

İkisi de orada durmuş bana bakıyor; kendini beğenmiş bir şekilde iyi görünüyorlar, gençliklerine ve egolarına güveniyorlar.

Ben, on beş yıl önce.

"Eee?" Hırlıyorum, gözlerim kısılıyor.

"Peki ne?" Misha, ceketinin kollarının altından kıvrılıp ellerinin arkasını kaplayan ve koyu renkli dallar halinde boynuna doğru kıvrılan dövme mürekkebiyle merakla kaşlarını kaldırıyor.

"Peki, bunu gerçekten şimdi mi yapıyoruz?" İkisinin de kaşları hafifçe çatılır.

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

Nefes veriyorum. "Doğru, bu durumda."

Evin içinden kütüphaneye doğru ilerlerken ikisini de açık ön kapıda bırakarak dönüyorum. Seçeneklerimi tartıyorum ve sonra savaş baltasının biraz daha "siktir git" gücüne sahip olduğuna karar verip onu alıyorum. Sonra kapıya geri dönüyorum.

Elimdeki ortaçağ silahını görünce ikisi de bir adım geri çekildi.

"Yavaş ol," diye homurdanıyor Misha, bana endişe ve belki biraz da hayranlık ve eğlence karışımı bir duyguyla bakarak. "Sadece konuşmak için buradayız."

"İmza almak ister misiniz çocuklar?" Baltayı kaldırarak homurdandım. "Bu küçük ziyaretin amacı bu mu?"

Ilya omuz silkiyor. "Yani, eğer teklif ediyorsanız, aslında yazılarınızın büyük bir hayranıyım."

"Çok hoş." İnce ince gülümsedim. "Şimdi bunu sana mı yoksa amcan Yuri Volkov'a mı söyleyeyim?"

Bilirsiniz, dünyadaki en güçlü, en tehlikeli Bratva kralı. Eminim ki kendisi ve benzerlerinin İngiliz politikacıları satın almasını içeren kurgusal ama pek de kurgusal olmayan hikayemden pek hoşlanmamıştır.

"Yuri daha çok gerçek suları seven bir adam. Bana anlatabilirsin."

Ona ve Misha'ya soğuk soğuk bakıyorum. Parmaklarım baltayı sıkıca kavırıyor. Tam otuz saniye süren soğuk bir sessizlikten sonra derin bir iç çekiyorum.

"Tanrı aşkına, mafya tiyatrosunu bir kenara bırakıp sadede gelebilir miyiz?"

İkisinin de kaşları çatıldı, birbirlerine baktılar ve sonra tekrar bana döndüler.

"Oh, lütfen," diye homurdanıyorum. "Aylardır beni takip eden serserileri gördüm, tamam mı? Kitap yayınlanmayacak. Dalkavuklarına siktir olup gitmelerini ve peşimi bırakmalarını söyleyebilirsin, tamam mı? Hazır başlamışken ailemden de uzak durmalarını söyle."

Yani, Edward ve Bunny Pierce ile pek yakın sayılmam ama yine de onlar benim ailem.

Ilya parmaklarını çenesinde gezdirirken kaşlarını çatıyor.

"Gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, o zaman burada işimiz bitti."

Misha kaşlarını çatıyor. "Kitaplarının sadece merhaba demek isteyen her hayranına böyle mi davranıyorsun cidden?"

Bugünlerde mi? Evet.

"Amcana söyle," diye homurdandım Ilya'ya. "Kitabın kurgu olduğunu ve zaten yayınlanmayacağını söyle. O yüzden siktir git."

Dudaklarının arasına esrara benzeyen bir şey sıkıştırıp cesurca yakarken omuz silkiyor. Sonra yavaşça dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

"Ne yazık ki yayınlanmıyor." Yavaşça nefes verirken bana göz kırpmıyor. "Çok ilginç bir kitap olduğunu duymuştum."

Onlara ters ters bakıyorum.

"OHA'ya hoş geldiniz, Profesör Pierce."

İkisi de dönüp kampüsün diğer ucuna doğru ilerliyorlar. Gittiklerinde nefesimi verdim, gözlerim kısıldı.

Kapıyı çarparak kapatırken kimseye "Bu lanet olası bir kitap, Tanrım," diye mırıldanmıyorum. Kütüphaneye geri dönüyorum ve baltayı tekrar duvara asıyorum. Ama arkamı döndüğümde çamaşır odasının açık kapısını ve açık kurutucu kapağının üzerinde asılı duran beyaz bir tişörtü görüyorum.

Dün gece giydiğim beyaz, v yakalı tişört. Üzerinde Yakasına ruj bulaşmış.

Julianna'nın.

Koridordan çamaşır odasına doğru yürüyüp onu alırken kanım kaynıyor. Kütüphaneye dönüp tekrar koltuğa otururken yakasındaki kırmızı gölgeye bakıyorum.

Bunun buraya ne zaman geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen taksiden. Dün gece eve gelene kadar fark etmedim ve neyse ki Rebecca hiç fark etmedi.

Çabucak, az önce gelen iki misafir arka planda kayboluyor.
Ta ki tek düşünebildiğim o olana kadar.

Julianna.

Tişörtü bırakırken inliyorum ve sonra başımı kanepenin arkasına bırakıyorum. Benim yarı yaşımda. O bir öğrenci. Hem de benim öğrencim. Ve bu yeterince kötü değilse, bir şeytan kanı anlaşması için annesiyle evleniyorum.

İşte bu kadar. Bitti. Hikaye bitti.

"O ve ben" diye bir şey yok. Hiç olmadı, olmayacak da.

Çünkü olamaz.

Tekrar kadehime uzanıyorum ve unutulmuşluk eski bir dost gibi merhaba demeye gelene kadar içiyorum.

"HEY KALTAK!"

Kraliyet ailesinin ve milyarderlerin elitist, zengin, züppe çocuklarıyla dolu kibirli bir okula gitmenin tüm can sıkıcı yönleri arasında bir tanesi var ki beni gerçekten zorluyor: tam da bu diğ er insanlar gibi olma talihsizliği. En azından dışarıdan bir bakış açısıyla.

Dışarıdan biri OHA'da bir tür "elit insan safarisine" çıksa, beni buradaki diğ er öğrencilerden farklı görmez. Ailesi dünyayı yöneten küçük bir yüzdenin parçası olan ayrıcalıklı zengin çocuklardan biri daha.

Güzel. Cilalı. Zengin. Bana tepside sunulan bir gelecek. Ve en azından okuldaki "in" kalabalığın bir parçası.

Yine de bu insanların geri kalanına hiç benzemiyorum. O dünyadan geliyor olabilirim ama ondan nefret ediyorum. Gerçekten bir çıkış yolu olduğunu düşünecek kadar saf olmasam da ondan kaçmanın hayalini kuruyorum.

Ainsley Hendershire'a plastik bir gülümseme fırlatıyorum - İngiltere'de milyarlarca dolarlık bir market zincirinin varisi ve aynı zamanda az önce beni "hey, kaltak" diye selamlayan kişi. Yanında iki diğer "kalabalık" son sınıf kızı -Cora Laurent ve Victoria Chesterman- var ve onlar da sanki arkalarında benim adım yazılı hançerler varmış gibi bana gülümsüyorlar.

Bunların hepsi bir dans. Burası hayvanlar alemi ve hepimiz birbirimizin etrafında dönen yırtıcılar, sanki dişlerimiz çıkmamış ve çenelerimizden kan damlamıyormuş gibi gülümsüyoruz.

"Sürtük, merhaba?" Ben cevap vermeyince Ainsley iç geçiriyor.

Garip bir durum. Gerçekten kötü davranmıyor. Arkadaşça bir "kaltak" gibi. Ainsley söz konusu olduğunda, bu "arkadaş" kısmı düpedüz yalan. Yani, gerçekten sadece bir pislik gibi davranıyor.

Bu çifte negatif alt metin ve zihin oyunları dünyası muhtemelen normal bir insanın kafasını karıştırırdı. Ama ben yürüyecek yaşa geldiğimden beri bu dansı yapıyor ve bu aptal oyunu oynuyorum. Ve bunu buz kraliçesi annemden öğrendim.

Sırtımdan bıçaklarken nasıl gülümseyeceğimi. Sabote ederken nasıl reverans yapacağımı. Ve bu çok yorucu.

"Merhaba, Ainsley," diye karşılık veriyorum, ince bir gülümsemeyle.

"Onu gördün mü?" diye soruyor.

"Kimi?"

Önümdeki üç fare de kıkırdıyor.

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor Cora kayıtsızca. "O kaltak olma."

Bana kaltak deme,
amcık. "Pierce!" Ainsley
ağzından geçiriyor.

Anında yanaklarım kızardı. Anında, kalın parmaklarının
külotumun kenarından kaydığını hissedebildiğime yemin
edebilirim, erirken nefesimi kesiyor...

Boğazımı
temizliyorum.

"Hmm?"

"Aman Tanrım, merhaba? Yeni İngilizce profesörü mü?
Nam-ı diğer şu seksi ünlü yazar mı?"

Zayıfça gülümsedim. "Doğru ya, o."

Onu.

Beni öpen adam. Ya da teknik olarak benim öptüğüm adam.
Beni daha önce hiç olmadığı kadar kıvrandıran ve patlatan
adam.

Annemle evlenecek olan adam ve ben ne onu ne de onun
düşüncesini çevreleyen iğrenç fantezileri lanet olası
kafamdan atamıyorum.

"Kızım," diye inliyor Victoria. "Ben olsam ona binerdim."

Ainsley gülerek, "Tabii ki yaparsın, sürtük," der. Cora ve
Victoria da ona katılır, Victoria kendini gösterip "suçlu"
kelimesini ağzına alırken şakacı bir şekilde birbirlerini
iğnelerler.

Dişlerimi sıkıyor, içimdeki ezici kıskançlık ve öfke dalgasını bastırmaya çalışıyorum.

"Yeni profesörle iyi şanslar," diye mırıldanarak gitmek için dönüyorum.

"Oh, lütfen," diye kıkırdıyor Ainsley. "Okuldaki en sikilebilir öğretmen mi? Sanki o adamın istediği her şeye evet demeyecekmişsin gibi?"

Suçluyum.

"Onu buraya aldıklarına gerçekten inanamıyorum," diye omuz silkiyor Cora. "Yani, şikayet ettiğimden değil."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzü aydınlanıyor, sanki avucunda sıkıca tuttuğu zehirli küçük dedikodu parçasını açıklamak için sabırsızlanıyor.

"Şey, bir söylenti var..."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Tabii ki var.

"Netflix'in artık onun Fucked Sideways adlı kitabından bir dizi yapmadığını duydunuz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Görünüşe göre Bastian en iyi arkadaş karakterinin kızını oynayacak aktrisi beceriyormuş."

Ainsley hızla başını sallar. "Evet, ben de aynı şeyi duydum. O da bizim yaşlarımızda."

"Birkaç yaş gençleşmeyi dene..." Cora skandal yaratan bir ses tonuyla ekler.

Az önceki kıskançlık ateşi içimde napalm gibi tutuşuyor. Bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Saçmalık olmalı. Arkasında hiçbir şey olmayan saçma sapan söylentiler Cora Laurent'ın kahvaltısı, öğle ve akşam yemeği.

Bunu biliyorum. Ama yine de içimdeki o yanmayı hissetmeme engel olmuyor.

Merhametle, telefonum çaldı. Merhametsizce, arayan annemdi.

Ainsley, Cora ve Victoria'dan veda etmeden uzaklaşıyorum ve telefona cevap veriyorum.

"Evet?"

Annem ofladı. "Telefona cevap vermenin hanımefendice bir yolu mu bu? Tanrım, Julianna, paket servisi olan bir restorani aramak gibi."

Nefes veriyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne oldu anne?"

"Kampüste, özellikle de Bastian'la işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için aramıştım."

Yüzüm yanıyor. Vicdanım ve midem yüzeyin altında çalkalanıyor.

"Uh, iyi mi?"

"Bunu duymak harika. Onun... kaba davranışları Oxford Hills gibi bir kurum için çok yıpratıcı değil mi?"

Ders programını fırlatıp attı, bir denizci gibi küfretti ve Alistair'e siktir olup gitmesini söyledi, yani...

"Hayır, bence gayet iyi uyum sağlamış görünüyor."

"Çok güzel. Şimdi, sevgilim, bu konuda histeriye ihtiyacım yok, ama duyuruyu öne çekmeyi düşünüyordum."

Midem bulandı. Duyuru. Bastian'la evleneceğini halka duyurması gibi.

Öptüğüm adam. Beni boşaltan adam. Arzulamayı bırakamadığım adam.

"Anne! Bunu birkaç ay daha yapmayacağını söylemiştin!"

Bastian'ın kim olduğuyla ilgili diğer tüm rahatsızlıkların yanı sıra, ihtiyacım olan en son şey tüm okulun OHA'nın yeni vaftiz edilen "en sikilebilir öğretmenin" annemle evlendiğini bilmesi.

"Bu işler senin kaprislerine bağlı değil canım," diye tersliyor. "Sadece düşünüyorum, sadece ne düşündüğünü görmek istedim-"

"Benim düşüncem, tüm bu evliliğin saçma bir medya şovuna benzediği yönünde!"

Annem iç geçiriyor. "Julianna, canım, babanın yaptıklarından dolayı hâlâ incindiğini biliyorum-"

"Hayır, değilim."

Müşterilerinin yarım milyar pound parasıyla ortadan kaybolmadan önce bile babamla çok yakın değildik. Lord Braddock McCreed'in odak noktası her zaman

sadece yatırım evi, banka hesabı ve parlamentodaki koltuğu. Hepsi bu kadar. Parasal bir değeri olduğu sürece onun tarafından kelimenin tam anlamıyla şımartıldım.

Gerçek bağ ve baba sevgisi açısından, kazıklandım.

İç çekiyorum. "Anne, lütfen. Ben sadece... Tüm okulun yeni profesörümün..." olacağını bilmesini istemiyorum.

Bastian'a "yeni üvey babam" demeyi kendime yakıştıramıyorum ve yakıştırmayacağım. Tüm nedenlerden dolayı.

"Ben sadece sana bunu düşündüğümü söylüyordum," diye homurdanıyor annem. Boğazını temizliyor. "Alistair Grand'ın annesinin bana seni sorduğunu söylemiş miydim?"

İnledim. Şimdiye kadarki en kötü konu değişikliği.

"Siz ikiniz, geldiğiniz aileleri biliyor musunuz? Hayatım boyunca neden zaten birlikte olmadığınızı anlayamıyorum-"

"Alistair Grand iğrenç bir ahmak olduğu için mi?"

"Büyü artık Julianna," diye iç geçiriyor. "İkiniz kulübün gözdesi olurdunuz. Şimdi, eğer yemek yerken gördüğüm şu lekeli cilt için bir şeyler yapabilirsen-"

Kapatıyorum.

SONRA, Tenley beni film gecesi için Lordship Malikanesi'ne davet ediyor, ki bu şu anda isteyebileceğim en iyi dikkat dağıtıcı şey gibi görünüyor. Özellikle de yazlık hala bana aitken.

Kampüs boyunca kısa bir yürüyüşten sonra malikânenin dışındaki büyük ferforje kapılarda duruyorum. Buraya her geldiğimde yaptığım gibi, devasa, muhteşem eve bakarken başımı sallıyorum.

OHA'daki diğer öğrencilerin neredeyse tamamı benimle aynı küçük kulübelerde yaşarken, üç Bratva Varisi - İlya, Misha ve Lukas - krallar gibi yaşıyorlar. Lordship Malikanesi, ünlü mimarlık ve iç tasarım dergilerinde tam anlamıyla yer alan devasa, şaşırtıcı derecede güzel bir ev.

Geldikleri Bratva dünyası hakkında ne dersiniz deyin. Kesinlikle nasıl yaşayacaklarını biliyorlar. Burada okuldayken yaşamaları için onlara bu yeri sağlamak için ne tür para ya da tehditler gerektiğini bilmiyorum. Ama hey, istediğim zaman gelebiliyorum. Yani şikayetçi değilim.

"Hey!" Tenley beni sıcak bir şekilde karşılıyor ve soğuktan evin içine sokmadan önce bana sarılıyor.

Arkadaş olmamız bile "büyüme" kavramının bir kanıtı. İlk tanıştığımızda, Tenley OHA'da yeniyken, ona karşı çok kötüydüm. Babamla ilgili çözülmekte olan drama kızgındım ve birbirlerinden nefret etmelerine rağmen annemle boşanmalarına daha da kızgındım.

Ve Ilya'yı sevdiğimi sanıyordum, bu da Tenley'i bir tehdit haline getirdi, çünkü tanıştıkları ilk saniyeden itibaren ona aşık olduğu çok açıktı.

Ama neyse ki, ikisinin bir araya gelmesi kafamın ne kadar karışık ve kızgın olduğunu fark etmemi sağladı. Ilya'yı aslında hiç sevmediğimi. Sadece ondaki bozukluğu gördüm ve bunu düzeltecek kişi olmaya odaklandım. Sanki annemle babamın evliliğini ya da çalınan bir servetle ortadan kaybolan babamı "düzeltemesem", belki kalbinde acı olan fırtınalı gözlü çocuğu düzeltebilirdim.

Geriye dönüp baktığımda gözlerimi kendime çevirmeme neden olan şeylerden biri. Neyse ki, geride kaldı. Daha da merhametlisi, Tenley ve ben artık çok iyi arkadaşız.

Lortluk Malikânesi'nin bodrum katındaki gösterişli medya odasına iniyoruz. Misha'nın sevgilisi -bekle, hayır, karısı- ve Luxlordia krallığının gerçek prensesi Charlotte, Tenley'i odaya kadar takip ettiğimi görünce gülümsüyor.

"Hey!"

Sırıtıyorum. "Ne izliyoruz?"

"Char Love, Actually'yi istiyor." Tenley döner ve gözlerini devirir. "Yine."

"Oh, ne," diye iç geçirir Charlotte. "Harika bir film ve ayrıca neredeyse Noel geldi."

"Bir ay falan var." "Ne demek istiyorsun?"

İkisine de gülüyorum. Tenley iç geçiriyor.

"Benim oyum Chocolat'a. Eşitliği bozan sensin." Kaşlarımı çatıyorum. "Ooo... zor bir seçim."

"Oh! Oyun değiştirici!" Charlotte telefonunda film bloguna benzeyen bir şeyi karıştırırken başını kaldırıyor.

"Pretty Little Liars'a ne dersin?"

Kalbim boğazıma kaçtı.

"Oh, iyi bir tane. Öğrencinin, öğretmeni olduğunu fark etmeden önce seksi öğretmeniyle takıldığı film, değil mi? Bunu uzun zamandır görmemiştim!"

Olamaz.

"Biliyor musun?" Mırıldanıyorum, nabzımı yavaşlatmaya çalışırken yüzüm yanıyor. "Chocolat'a ne dersin?"

Tenley sırtıyor. "Hayır, artık Pretty Little Liars'a bayılıyorum. Özellikle de..." sesini alçaltırken yüzü kızarıyor. "Yeni İngilizce profesörü mü? Bastian lanet Pierce, yazar olan mı? Onunla tanıştınız mı?"

Yaltaklanıyorum.

Şöyle de diyebilirsiniz.

Charlotte kıkırdıyor. "Sadece geçerken. Evet, kutsal ateş. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir skandal."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Sadece... böyle görünen bir adam mı? Şöhretiyle mi?" Diliyle dişlerine vurarak bir gıdak sesi çıkarıyor. "Kampüsteki bütün kızların ağzının suyu akmaya başladı bile."

O rahatsız edici kıskançlık dalgası içimde yeniden yükselirken dudaklarım büzülüyor.

"Yani!" Tenley ellerini birbirine kenetler. "Pretty Little Liars öyle mi?"

"Kesinlikle," diye sırtlıyor

Charlotte. Kendi kendime inliyorum.

"Siz başlayın, ben tuvalete gidiyorum."

Yukarı çıkıyorum, yüzüm ateş gibi yanıyor. Koridorun sonunda, tam tuvalete girmek üzereydim ki kütüphanenin köşesinde konuşan iki adamın sesini duydum: Ilya ve Misha.

"Tam olarak ne yazdığını biliyor muyuz?"

İlya, "Sadece amcamın kaynağından aldığı bir parça," diye yanıtlıyor.

"Ne kadar kötü?"

"Eh..." Ilya homurdanıyor. "Söylemesi zor. Evet, bir yandan kurgu. Ama sanki birileri kışını kurtarmak için kurgu diyor gibi. Yuri bazı bölümlerin eve biraz fazla yakın olduğunu söylüyor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Misha nefesinin altında.

"Evet. Şimdilik sadece ona göz kulak olmamızı istiyor. Berbat bir durum. Aslında onun yazılarını çok seviyorum."

Bastian hakkında konuşuyorlar. Titriyorum, elim tuvaletin kapı kolunda.

"Evet, aynı," diye ekliyor Misha. "Adam bir dahi." "Ve bir sarhoş," diye homurdanıyor Ilya.

"Eh, tüm büyüklerin sorunları vardır." Misha kıkırdıyor. "Dostum, o savaş baltası olayı çok vahşiydi. Oh, ve onu takip eden adamlar hakkında ne diyordu?"

"Hiçbir fikrim yok." "Bu Yuri değil mi?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Dürüst olmak gerekirse, amcamın tarzı değil. Eğer onu korkutmak isteseydi, elini kırmaları için birkaç adam gönderirdi. O açık sözlüdür."

Titriyorum.

"Huh," diye homurdanıyor Misha. "Evet, Viktor'un tarzına da pek benzemiyor."

Viktor Komarov, yani Lukas'ın babası.

Köşede içkilerin doldurulma sesini duyuyorum.

"Yani," diye devam ediyor Misha. "Eğer Volkov, Komarov ya da benim adamlarımdan biri değilse... Pierce'ı takip eden adamlar kim?"

Misha homurdanmadan önce bir saniye sessizlik

oluyor. "Sence Konstantin olabilir mi?"

Kulaklarımı ayarlıyorum, bir sonraki adımda ne olacağını bekliyorum. Ama sonra bir telefon çalıyor ve Misha kıkırdıyor.

"Hey, profesörlerden bahsetmişken, Charlotte, Tenley ve Julianna aşağıda Pretty Little Liars'ı izlemek üzereler. Var mısın?"

"Evet, neden olmasın."

Hızla banyoya girip sessizce kapıyı kapatıyorum; kalbim hızla çarpıyor ve kafamda bir sürü soru dönüp duruyor.

Geçirdiğim son iki günden sonra Pretty Little Liars'ı izlemek, daha önce savaşa gittiyseniz Apocalypse Now ya da Saving Private Ryan'ı izlemeye benziyor.

Çok sert vuruyor. Çok içgüdüsel. Gerçek dünyayla çok bağlantılı. Medya odasında otururken her yanımda karıncalanıyor, hasta mı olacağım yoksa eve koşup soğuk bir duş mu almam gerekiyor emin olamıyorum.

Bittiğinde hızlıca iyi geceler dileyip kampüsün karşısındaki kulübeme geri dönüyorum.

O benim profesörüm. Annemle evleniyor. Ve onu öptüm.

Ve sonra, öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık.

Soğuk duşu es geçiyorum. Bunun yerine parmaklarımın onun bana nasıl dokunduğunu hatırlamasına izin veriyorum, ta ki utançla onun adını söyleyene kadar

Yastığının içine.

Sabah, rutine geri dönüyorum. Duş alıyorum, saçlarımı tarıyorum, koyu yeşil, siyah ve altın rengi OHA üniformamı giyiyorum ve kahvemi yudumluyorum. Ayrılmadan önce Lizbet'i arıyorum.

"Hey!" Sevinçten uçuyor. "Beni tam fizik tedaviye giderken yakaladın."

Kaşlarımı çattım. "Kahretsin, özür dilerim."

Spor yapmak için spor salonuna geç kalmak var. Bir de, neredeyse ölmek üzereyken geçirdiğiniz ağır kalp ameliyatından sonra iyileşmenize yardımcı olacak son derece önemli PT'ye geç kalmak var.

"Beni sonra ara-"

"Hayır, şimdi biraz sohbet edebilirim."

"PT'ye geç kalmayın," diyorum sert bir şekilde.

Gülüyor. "Evet, anne. Hayır ama gerçekten, işler nasıl?"

Boş kulübeye bakıyorum.

"Sensiz burası çok sıkıcı."

Kulübe onsuz çok sıkıcı. Hayatımın geri kalanı sokaktan gelen adamın artık profesörüm olması ve lanet annemle evlenmesiyle mi ilgili?

Bu, kategorik olarak olabildiğince "sıkıcı değil" olurdu.

"Yemin ederim, geri dönebilmek için olabildiğince hızlı iyileşmeye çalışıyorum."

"Ah, doğru ya. Eminim Londra'da lüks bir çatı katında kocanla birlikte hiç ödev yapmadan yaşamak berbat bir şeydir." Yüzümü buruşturdum. "Yani, ölüme yakın geçirdiğim açık kalp ameliyatı bir yana."

Lizbet kıs kıs güler. "Yani, evet o sinir bozucu küçük ayrıntı dışında, şikayetçi değilim."

Sırıtiyorum. "Mara nasıl?"

"O... iyi." Lizbet iç geçirir. "Yani, bu inanılmaz. Onu neredeyse her gün görüyorum ve sanki ölümden dönmüş gibi hissediyorum."

On dört yaşındayken, Lizbet'in ikiz kız kardeşi Mara, babalarının da dahil olduğu bir çeşit Bratva savaşının teminatı olarak kaçarken kafatasının arkasından bir kurşun yemiş. Doktorlar Mara'nın hayatını kurtarmayı başarmışlar, ancak onu dört yıl süren bir komaya sokarak.

"O sadece... Bilmiyorum. Yapması gereken çok şey var. Yani o uyuduğunda biz on dört yaşındaydık. Gençlik yıllarının büyük bir bölümünü kaçırdı. Ve pek çok şeyi nasıl yapacağını yeniden öğrenmek zorunda."

İç çekiyor. "Üzgünüm, bu iç karartıcı. Bunun dışında mı? Evet, ona tekrar kavuşmak inanılmaz. Aslında bir mucize. Her neyse... Okul nasıl?"

"Eh, iyi. Sıkıcı," diye yalan söyledim.

"Yeni İngilizce profesörü hakkında bir şeyler duydum. Bastian Pierce?"

Yüzüm ateş gibi yanıyor.

"Şu ünlü yazar gibi mi? O gerçek mi?"

"Ah, evet..." Mırıldanıyorum. "Bu gerçek."

"Kutsal ateş. Bu adam muhteşem."

Bir de bana sor.

Kıs kıs gülüyor. "Ve belaya benziyor."

Bir de bana sor.

"Evet, Ainsley ve onun küçük cadalog çetesi onun peşinde."

İnliyor. "Tabii ki öyle. Sadece Ainsley Hendershire gibi biri öğretmeniyile birlikte olmaya çalışır."

Yüzümü buruşturuyorum, dudaklarım bükülüyor.

"Son kitabı çok çılgınca, değil mi? Geçen gün onun hakkında bir şeyler okuyordum. Görünüşe göre gerçekten politik bir kitapmış ve yayıncı şirketinin onu işten çıkarmasına neden olmuş. Söylentilere göre..." diye boğazını temizliyor. "Lukas dün gece Misha ve Ilya ile telefonda konuşuyordu. Görünüşe göre, bu yayınlanmamış kitapta Bratva'nın İngiliz politikacılar üzerindeki etkisine ışık tutan şeyler bile varmış."

Dün gece Lordship'te duyduklarımı hatırlayarak ürperiyorum.

"Evet, ben de bu konuda bir şeyler duydum..." Kaşlarımı çattım. "Hey, olur mu..." Başımı salladım. "Boş ver."

"Hayır, devam et."

Dudağımı çiğniyorum. "Eğer kitabı Bratva'yı çağırırsaydı... Lukas'ın babası ya da onlardan herhangi biri... Bilmiyorum..." Boğazımı temizliyorum. "Bastian'ı tehdit etmek ya da onu takip etmek gibi bir şey mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diyor hemen. "Hayır, görünüşe göre bu konu dün geceki telefon görüşmesinde gündeme geldi. Lukas, Bastian Pierce'a kitap konusunda baskı yapmaya çalışan biri varsa, bunun kesinlikle Kashenko, Volkov ya da Tsavakov olmadığını söylüyor."

Dün gece kulak misafiri olduğum konuşmanın son kısımları kafamın içinde süzülüyor.

"Sence Konstantin olabilir mi?"

"Sence bu Konstantin Reznikov olabilir mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Ben... huh." Biraz sessizleşti. "Bilmiyorum, belki?"

"Yani Reznikov Bratva'nın başına geçmek için kendi babasını öldürttüğüne dair bir söylenti var-"

"Mara'nın uyanık olmasının nedeni o, Jules," diyor sessizce. "Yani, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama gerçekten umurumda da değil. Yani, eğer bu yeni profesörü tehdit ediyorsa? Bu boktan bir şey ama..." Nefes alıyor. "Onun burada olmasının sebebi o. Onu uyandıran uzman ekibi getiren kişi o."

Duraksadım, kendimi bir anda göt gibi hissettim.

"Yani, Konstantin ailesi hakkında bir sürü şey yazan bir öğretmeni takip ediyorsa? Umurumda değil mi?"

İç çekiyor.

"Özür dilerim, kastettiğimden daha sert oldu." Duraksıyor.
"Peki, neden umursuyorsun?"

"Oh, ben..." Elimden geleni yapıyorum. "Yapmıyorum! Ben sadece..." Yutkunuyorum. "Gördün mü, sen burada olmadığında böyle oluyor. Ne kadar sıkıldığımı görüyor musun?"

Gülüyor. "Sanırım çok fazla casus gerilim romanı falan okuyorsun."

"Bunu mafya ile gerçek anlamda evli olan kız söylüyor." "Bratva, teşekkürler."

Kıs kıs gülüyorum.

"Pekala, derse gitsem iyi olacak."

"Tamam, seni özledim!"

"Seni de özledim. İyileş ki buraya geri gelebilesin, tamam mı?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Telefonu kapattığımda sırtıyorum. Sonra kahvemin kalanını bitiriyorum, çantamı omuzluyorum ve yeni bir günle ve aklımdan çıkaramadığım adamla yüzleşmek üzere yola çıkıyorum.

Okuldaki en sikilebilir öğretmen.

Soğuk sabahta yürürken yüzüm ateş gibi yanıyor. En azından kimse Bay Sikilebilir'in benim yeni adım olacağını bilmiyor-

"Seni kaltak!!"

Ainsley ığlık atarak yanıma gelip telefonunu yüzüme doğru salladığında neredeyse bana çarpıyordu. İrkildim, geri adım atarken nefesim kesildi.

"Ne?"

"Seni şanslı küçük orospu!" diye bağılıyor.

Kaşlarım çatılıyor, yüzümün önünde ileri geri sallanan telefona odaklanmaya çalışıyorum.

"Neden bahsediyorsun-"

"Bundan."

Telefonu yüzüme doğru tutuyor ve sabit tutuyor. Midem bulanıyor.

London Times'ın Toplum ve Kültür bölümü. Ve tam orada, ön sayfada, ön ve ortada, annemin bir fotoğrafı var, düşünceli, çatık kaşlı bir Bastian'ın yanında gülümsüyor, orta parmağını kaldırıyor.

Artık resmileşti. Ve resmen boku yedim.

BASTIAN

Kendinize bir şeyi unutmanızı söylemenin sorunu, o şeyin şu anda orada, kafanızın içinde; lanet olası derinizin içinde olmasıdır. Çevresel görüşünüzün içinde, dışarı fırlamak için bekliyor. Yetişkin hayatımın çoğunu, benim için kötü olsa bile, kendime bir şeyi görmezden gelmemi söyleme konusunda berbat bir şekilde geçirdim.

Siktir, özellikle de benim için kötüyse.

Ancak bana göre, güvenlik bariyerini geçmekle uçurumdan düşmek arasında bir yerde hayat başlar.

Gençken, uyuşturucuya ve hiç işim olmayan kadınlara bulaşmıştım. Ve içki. Ve motosikletler.

Değiştiğimi söylemek isterdim. Ama değiştiğimden emin değilim. Aslında değişmediğimden oldukça eminim.

Hastalığın içine doğduğunuzda, bir adım geri çekilip kar küresinin içine dışarıdan bakana kadar bunun sizi ne kadar derinden etkilediğini fark edemezsiniz. Büyürken, ben

Paranın satın alabileceği her Şeye sahipti - tüm oyuncaklar, her kapris karŐılanıyor, her ihtiyaç karŐılanıyordu.

Hayatınızın ilerleyen dönemlerinde sizi gerçekten iŐlevsel, duygusal olarak erişilebilir bir yetişkin yapan Şeyler dışında her Şey. Bu Şeyler -gerçek ebeveyn sevgisi, çoğu insanın sahip olduğunu düşündüğüm aile bağı, duyguları gerçekten ifade etmek için gerekli içsel araçlar- benim hayatımda yoktu.

Bu yüzden bydğmde homurdanan, bıkkın ve hayal kırıklığına uğramış, sürekli huysuz, sınırda alkol sorunu olan ve bir kez bile sevgiye yakın bir Şey yaŐamamıŐ bir erkek çocuğu olduğumu görmek için psikolog olmanıza gerek olduğunu sanmıyorum.

Ama mesele sadece beni hayatım boyunca dadılara ve bebek bakıcılarına emanet eden ebeveynlerimin olmaması değil. İçinde büyüdüğüm çürümüş dünya; ailem ya da Rebecca McCreed gibi soğuk, acımasız, sinsice zehirli insanlarla dolu toplumun "elit" st tabakası.

Sanırım bu yüzden bankacılık, siyaset ya da "elit" dünyanın geri kalanı gibi kâr için gezegeni zehirlemek ve yoksulları iflas ettirmek yerine edebiyat yazarlığı kariyerini seçtim.

Seçtiğim meslekte oldukça iyi olmamın bir Şans olduğunu düşünüyorum. Ama yazmanın benim o dünyadan çıkış yolum olması gerekiyordu.

Bunun yerine, beni o hortlaklarla çevrili bir kaideye oturttu. Ta ki doğru melodiyle dans etmeyene kadar.

artık.

Ayaklarımı uzattığım masamda otururken, hayatımı uzak durmaya çalışarak geçirdiğim elitlerin çocuklarının sınıfa süzülüşünü buruk bir şekilde izliyorum. En azından Çavdarlı Ham'ın sağlıklı sayıda kopyasının çantalardan çıkarılıp sıraların üzerine konulduğunu görebiliyorum.

Daha ders başlamadan matematik dersinden sıkılmış bir çocuk gibi yavaşça nefesimi verip sınıfın penceresinden dışarı bakıyorum.

Elimde olsa, tüm bu "toplum içinde yaşama" olayının çoğunu geride bırakırdım. Mağaraya falan kapanmak gibi değil, çünkü benim sorunum da burada yatıyor: İnsanları, kuralları ya da toplumu pek sevmiyorum. Yine de güzel şeyleri severim.

İdeal olarak, kaçış planım ıssız bir yerde bir malikane olurdu. Kahrolası bir DH Lawrence kitabından ya da Emily Bronte'den ya da Dickens'tan bir şey, ona verdiğim tüm bok için.

Sadece ben, bir dizüstü bilgisayar ve bir kütüphane. Ve iyi stoklanmış bir bar. Ve yemek, sanırım.

Julianna odaya giriyor -tüm bacakları, diz üstü çorapları, ekose eteği ve dudaklarıyla. İnledim.

Ben, bir dizüstü bilgisayar, bir kütüphane, içki, yemek ve... bir adamın ihtiyaç duyabileceği diğer şeyler, ülkenin ortasında bir yerde bir malikanede tek başımıza.

Kabarık dudaklar gibi. Ellerime dökülen dolgun memeler gibi. Yumruğuma sarılmış uzun sarı saçlar ve elimde zıplayan sıkı bir kış gibi...

Homurdanıyorum, başımı sallayarak kendimi bu çarpık, çok yasak yolda daha fazla ilerlemekten alıkoyuyorum.

Bu kadar yeter.

Hatalar yapıldı. Kötü hatalar... Beni parçalara ayırabilecek ve elimde kalan her şeyi mahvedebilecek hatalar. Çünkü bir yerlerde bir şatoya kaçma fantezilerime rağmen, lanet olası bir nedenden ötürü, toplumdan çıkış şeklimi gerçekten önemsiyorum.

Bazı boktan şeyler yaptım ve umursamaz davrandım. Ama bu Sophia meselesi o zamanlardan biri değildi ve bu yüzden kovulursam lanetleneneceğim.

Sınıfın hareketlerini yapıyorum. Ama lanet olsun, ne hakkında gevezelik ettiğime bile konsantre olamıyorum. Çünkü tüm bu süre boyunca, sarı saçlı, sıkı dudaklı, mavi gözlü bir cazibe bana hançer gibi bakıyor.

Ben de ters ters bakıyorum.

Julianna bana, beni bir otobüsün önüne itmek mi yoksa bacaklarını benim için açmak mı istediğini bilemiyormuş gibi bakıyor.

İkisi de olabilir.

Ama ben de aynı şekilde çelişkideyim. Ona bakıyorum ve benden uzak durmasını mı söylesem yoksa eğilip "lütfen baba" mı desem bilemiyorum.

Bu düşünce zincirinin kafamda yarattığı ani ve içgüdüsel görüntü beni tamamen yana savuruyor ve sınıfa her ne söylüyorsam yerimi kaybediyorum.

Adımlarımı durdururken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne diyordum ben?"

Birkaç öğrenci kahkahalarla gülüyor, "tıpkı sizin gibi" havalı öğretmen kartını oynadığımı falan düşünüyorlar. Değilim, sadece Julianna'nın daracık amcığının sikimi yutmak için esnemesini izlemenin fantezisini kurarken kendimden geçmişim.

"Yine mi akşamdan kalmasınız Profesör?" Odanın arkasından iğneli bir ses geldi.

Yemin ederim, Alistair denen çocuğun dişlerini kırmadan bir hafta geçirirsem, bu bir mucize olacak.

"Acıyor mu, Bay Grand?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne acıtıyor?"

"Kendi parmağınızı her gün kendi kıcınıza sokmak."

Kekeliyor, tamamen şok olmuş görünüyor.

"Kulağa yorucu geliyor. Şimdi," diye homurdanıyorum ve bana geri atmaya çalışacağı her ne boksa onu kapatıyorum. Aşağı baktım ve nerede olduğumu hatırladım.

"Ham On Rye. Bukowski'nin tartışmasız en iyi bilinen eserlerinden biri olan bu kitap, bir nevi ders niteliği taşıyor.

en iyi hitler kaydı."

Bu birkaç gülümseme alır. Julianna'dan değil ama. Sanki saf bir hoşnutsuzluk beni ve tüm bu durumu ortadan kaldıracakmış gibi bana ters ters bakmaya kararlı görünüyor.

Spoiler: Olmaz. Oradaydım, denedim.

"Hepinizin buna bu gece, bir sonraki dersten önce başlamanızı istiyorum. Özellikle de herkesin Lila Jane karakteri hakkında düşünmesini istiyorum-"

Kahretsin.

Kendimi durduramadan bakışlarımı odanın diğer ucuna, Julianna'ya fırlattım. Gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzü pembeleşti.

"Çok uzun süre kalamayacağımı bilmelisin, Henry."

"Bilmelisin ki ben bir sürü belayım, Lila Jane."

Bir anda oraya, o sokağa geri döndüm. Tek hissedebildiğim dudaklarının yumuşak alaycılığı. Tek düşünebildiğim ellerimin altında sırtının nasıl dikleştiği.

Tanrım, boku yedim.

Arkamdaki duvarda asılı saat, dersin bittiğini gösteren bir zil sesi çıkarıyor. Sınıf ayağa kalkmaya ve eşyalarını toplamaya başlıyor.

"Yarın," diye homurdandım yüksek sesle. "Lila Jane ve masumiyet ile cinsellik arasındaki dengenin önemi hakkındaki düşüncelerini duymak istiyorum."

Julianna bana ters ters bakarken yüzü kıpkırmızı oluyor. Arkamı dönüp bu konuda hiddetlenmesine izin verebilirdim. Ya da, ikimiz de yetişkin olduğumuza göre - Tanrı'ya şükür - yetişkinler gibi konuşabilir ve tüm bunları geride bırakabiliriz.

Çünkü yapmak zorundayız.

"Sen," diye homurdanıyorum, parmağımı ona doğru uzatıyorum ve sınıftan çıkmadan hemen önce onu durduruyorum. "Sen kal."

Söylediklerime kulak misafiri olan öğrencilerin kıs kıs gülüşlerini duymazdan geliyorum. Zaten o içeri girdiğinden beri tüm sınıfı ve konuştuğum her ne haltsa onu görmezden geliyorum.

Diğerleri ayrıldığında, Julianna hala bana kaşlarını çatmış, çantasını bir omzuna atmış, kapının yanında duruyor.

"Ne," diye feveran ediyor.

Ona doğru adım atarken çenem gıcırıyor. Yalan söylemeyeceğim, kararlı bir şekilde ona doğru ilerlerken gözlerinin açılmasından ve yanaklarının kızarmasından zevk alıyorum. Ama onu geçip kapıyı kapatıyorum ve gözlerimi onunkilere dikmeden önce kapıyı kapatıyorum.

"Kıcına ne girdi lan?" Dudaklarını büzüyor.

"Tanrım, bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde tersliyor. Bakışlarım onunkileri tutarken alçak sesle homurdanıyorum.

"Bırak gitsin, Julianna," diye tıslıyorum sessizce. "Bırak

gitsin ve unut gitsin."

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım gibi.

Sözleri beni durdurduğunda arkamı dönmeye başladım.

"Bütün haberlerde bu varken bunu yapmak zor."

Sertleştım ve ona doğru döndüm.

"Ne?"

"Daha sonrasına kadar basından uzak tutmak için çok fazla, ha?" diye tükürüyor.

"Sen neden bahsediyorsun-"

Telefonunu yüzüme doğru itiyor. Dişlerim gıcırıyor.

Sikeyim.

London Times'ın Toplum ve Kültür bölümünün ön sayfası; Rebecca'nın kameraya gülümsediğı, benim de onun yanında asık suratlı ve somurtkan bir şekilde parmak salladığım büyük, aptalca bir resim. Manşette "Hayatta Kalan Cesur McCreed, Kötü Çocuk Bastian Pierce ile Evleniyor" yazıyor.

Sikeyim. Ben. Yana doğru.

"Bu ne lan?" diye inliyorum.

"Evet, görüyorsunuz, annemin geçen akşam yemekte bana bu olayın daha sonra gazetelerde yer almayacağına dair güvence verdiğini hatırlıyorum."

Öfke içimde tütüyor.

"O zaman bunu annenle konuş-"

"Ve senin de başını sallayarak ona katıldığını hatırlıyorum!"

"Sarhoştum." "Vay

canına, şok edici!"

Hırlarken gözlerim kısılıyor.

"Belki de b i l e r e k bela aramaya çıkmamış olsaydın, bela bulamayacaktın."

Gözleri kesinlikle öfkeyle parlıyor.

"Belki de," diye tıslıyor. "Öğrencileri öperken ve ellerini külotlarının içine sokarken onları duvara yapıştırmasaydın-"

Ben hırlayıp onu aniden sınıf kapısının yanındaki duvara doğru iterken nefesi kesiliyor. Nabzım onun yakınlığıyla atıyor; nefesinin kışkırtıcı yakalanışı. Gözlerinin benimkilere bakışı.

Kendimi ondan uzak tutmak imkânsız. "Ne

oldu Bastian," diye tükürüyor. "Mavi toplar

mı?" İnce ince gülümsüyorum.

"Dikkatli ol, küçük kız."

Daha da kızarıyor, gözlerini benimkilere dikmeden önce nefesi daha da sıklaşıyor.

"Sevişme fırsatı bulamadığın için egon bu kadar şiştiği için çok üzgünüm-"

Ellerim bileklerini kavrayıp duvara doğru iterken inliyor, dudaklarım tam kulağının dibindeyken onu oraya sabitliyorum.

"Oh, sanırım ikimiz de şansım olduğunu biliyoruz," diye sessizce törpüledim ve onun soluk soluğa kalmasına neden oldum.

"İşleri karıştırmayalım, tatlım. Seni o tuğla duvara karşı kötü, pis bir küçük kız gibi becerme şansım vardı. Ama yapmadım."

Geri çekilirken ince bir gülümsemeyle onun skandala uğramış yüzüne sırtıyorum, üzerinden atladığım ve koştuğum birkaç çizgiyi umursamadan.

"Senin kaybın."

O kadar hızlı hareket ediyor ki gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Julianna McCreed suratıma bir tokat attı.

Ona bakıyorum, gerçekten hayretler içindeyim. Ama o sadece sırtıyor, çantasını omuzlarken inanılmaz derecede memnun ve kendini beğenmiş görünüyor.

"Boş ver Bastian," diye alay ediyor, bir dakika önceki sözlerimi taklit ederek. "Bırak gitsin ve unut gitsin."

Bana mağrur bir sırtıyla bakıyor ve topuklarının üzerinde kapıya doğru dönüyor.

Hiç sanmıyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan onu yakaladım, geriye doğru çektim ve yüzüstü duvara yapıştırdım.

Çantası omzundan kayıp yere yuvarlanırken nefesi kesiliyor ve avuç içleri duvara yapışıyor.

Eteğinin kenarından tutup beline kadar çekerken, diğer elimi geri çekip daracık kışına doğru sertçe savururken nabzım kulaklarımda gök gürültüsü gibi atıyor.

Avuç içimin onun yumuşak tenine çarpması odada yankılanıyor ve içimde derinlerde bir şeyleri ateşliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, içimde kükreyen adrenalin ve şehvet dalgasıyla her yerim titriyor. Elimin orada, küçük siyah bir tangayla ortadan ikiye ayrılmış kışının üzerinde durduğunu fark ediyorum.

Hiç düşünmeden geri çekiliyor ve diğer yanağına da aynı sertlikte şaplak atıyorum. Ve ancak o zaman gözümü kırpıp az önce ne halt ettiğimi anlıyorum.

Lanet olsun.

Oda iğne deliği kadar sessiz. Ellerimi ondan çektim ve geri çekildim. Julianna olduğu yerde duruyor, nefes nefese, elleri hâlâ önündeki duvara dayalı.

Sırtını kamburlaştırdı.

Kışını bana doğru uzattı.

Eteği hafifçe pembe, kızarmış yanaklarının üzerine düşüyor. Ve yavaşça ayağa kalkıyor. Sözsüzce, yüzünü bana dönerek uzanıyor ve çantasını alıyor. Omuzlarına alıyor ve ben onun yutkunmasını izliyorum.

"Bana bak."

Sözlerim alçak ve derinden. Biraz titriyor ve sonra dönmeye başlıyor. Kendimi öfkeye hazırlıyorum. Küçümsemeye. İncinmeye, korkuya ve dehşete.

Yüzündeki saf açlık ifadesine hazırlıklı değildim. Alt dudağı dişlerinin arasında emiliyor ve gözleri mavi bir ateşle çatırdıyor gibi görünüyor. Onu arkaya doğru eğmemek, külotunu yana çekmemek ve şu anda zonklayan sert horozumun her santimini o küçük amın derinliklerine kaydırmamak için sahip olduğum her şey gerekiyor.

"Sınıf dağıldı, Julianna," diye sessizce homurdanıyorum.

Yutkunuyor. Gözlerimiz kilitleniyor. Sonra yavaşça dönüyor, kapıyı açıyor ve koridora çıkıyor.

Orada öylece donmuş bir şekilde duruyorum, az önce benim için eğildiği duvara bakıyorum ve neyim olduğunu merak ediyorum.

Ben onun yaşındayken böyle kızlar yapmıyorlardı. Orası kesin.

Birkaç dakika öylece baktıktan ve az önce ellerimi tekrar onun üzerine koyduğumu düşünmemeye çalıştıktan sonra cebimden telefonumu çıkarıyorum. London Times'daki makaleyi açıyorum ve ekranda beni tersleyen kendi suratıma ters ters bakıyorum.

Sonra Rebecca'yı aradım.

"Lanet olası bir anlaşmamız vardı," diye

tıslıyorum. "Hâlâ da öyle Bastian."

"Birkaç güne kadar duyurmamamız gerekiyordu-"

"Neden burada düşünme işini bana bırakmıyoruz, olur mu Bastian? Görünüşe göre senin yöntemin, aletinin her şeyi ele geçirmesine izin vermek gibi bir alışkanlığa sahip, bu yüzden bu çıkmazın ve anlaşmamızın içindesin."

Sesindeki alaycı, kendini beğenmiş, neşeli ton, yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor. Gözlerim yarıklara doğru daralırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Benim lanet parama ihtiyacın var Rebecca."

"Ve benim lanet gücüne ve nüfuzuma ihtiyacın var, Bastian. Dışarıda aile parası olan başka adamlarla da anlaşabilirim, biliyorsun. Benim gibi senin tüm pisliklerini halının altına süpürebilecek başka kadınlar olduğundan da şüpheliyim."

Ona cehenneme gitmesini söyleyemedim telefonu kapattım.

Bu, ateşin içinden tek başına bile yeterince zor bir geçiş olurdu.

Julianna işin içindeyken, bu imkansız.

Günün geri kalanı bir bulanıklıktı; sıcak, girdaplı, kükreyen fanteziler ve kalıcı bir karıncalanma.

Gerçek anlamda. Kıçım kelimenin tam anlamıyla karıncalanıyor ve sıcaklıkla çiçek açıyor, onun anısıyla cızırdıyor... şey, onun şaplakları.

Günün son dersinden sonra kulübeme doğru dönerken yüzüm derin bir şekilde kızarıyor, havanın serinliğinde yüzüm buharlaşıyor. Kalbim yüksek sesle gümbürdüyor ve göbeğim yasadışı, zonklayıcı bir ağrıya geriliyor.

Sınıfında daha önce olanlar beni heyecanlandırmamalı. Akla gelebilecek her nedenden ötürü beni dehşete düşürmeliydi. Neredeyse iki katım yaşındaki bir adamın - öğretmenimin- bana bu şekilde dokunmasına öfkelenmeli ya da içten içe hasta olmalıydım. Ya da benimle bu şekilde konuştuğu için.

Ama ben bunların hiçbirisi değilim. Avucunun kıçımın çıplak tenine vuruşunu tekrar hatırladığımda, tiksinti duymuyorum ya da herhangi bir kurban gibi hissetmiyorum.

İhtiyaç hissediyorum. Heyecan ve açlık hissediyorum. İçimde böyle bir şeyin tutuşturmaması gereken bir sıcaklık hissediyorum. Ve kafamdaki tekrarlarda, onun durmasını istemiyorum.

Soğğun, kalçalarımın arasında biriken yasak sıcaklığı dondurmasını istiyorum, çaresizce. Çünkü buna ihtiyacım var. Gitmeli, çünkü bu yanıştan da öte.

Ve yine de buradayım... bunun hayalini kuruyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum. Ve bunu daha da kötüleştirmesi gereken tüm nedenler - çok daha yaşlı olması ve öğretmenim olması - sadece içimdeki yangına daha fazla yakıt döküyor.

Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu bildiğim için onu daha da çok istiyorum.

İçeride, üst kattaki duşa doğru ilerliyorum. Titreyerek giysilerimi çıkarıyorum; yer yer ıslak. Sıcak su üzerime çarpıyor ve ellerim bacaklarımın arasına kayarken inliyorum. Kafamda, ara sokağa geri döndük. Ağzı boynumda, ısıyor, dağlıyor, sahipleniyor. Güçlü vücudu beni tuğlaya yapıştırıyor ve eli ıslaklığımı okşamak için külotumun altındaki yumuşak tenden aşağı kayıyor.

"Dikkatli ol, küçük kız. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki o tuğla duvara karşı seni kötü bir kız gibi becerme şansım vardı. Ama yapmadım."

Gerginleşiyorum, bedenim yasağa boyun eğerken nefesim kesiliyor.

"Senin kaybın."

Bir solukta geliyorum, alnımı duş duvarının ıslak, sıcak fayanslarına bastırmak için dönüyorum, uyluklarım birbirine kenetleniyor.

Sonra, sıcaklık utançla kayboluyor. Dudaklarım gergin, kaşlarım endişeyle çatık, havluyla kurulanıp saçlarımı kurutuyorum ve bol bir eşofman ve tişört giyiyorum.

Bu, oynamamam gereken gayrimeşru bir flört. Bu, çok ama çok yakın olduğum bir uçurumun kenarı.

O benim profesörüm.

Ünü kötü şöhretli. Cora'nın anlatmaya çok hevesli olduğu Netflix anlaşmasıyla ilgili söylentiye düşünerek yüzümü buruşturuyorum.

"Görünüşe göre, Bastian en iyi arkadaş karakterinin kızını oynayacak olan aktrisi beceriyormuş."

"Bizim yaşlarımızda olduğunu duydum." "Birkaç yaş daha genç dene..."

Doğru olmasına imkan yok. Öyle olsaydı büyük bir haber olurdu, dedikodu kraliçesi Cora Laurent'in bir dedikodusu değil. Ama yine de içimde bir burukluk var.

O benim öğretmenim. Ünü kötüdür. Ve annemle evleniyor.

Alt kattaki kanepede dizlerimi göğsüme çekip dudağımı ısırıyorum. İşte bu kadar. Çizgi bu. Bu devrilme noktası

Yasaktan tamamen yanlışa kadar.

O ilk gece olanlar kötüydü. Ama bugün olanlar -ikimiz de olmasına izin verdik- ilk seferinde sahip olmadığımız bilgiyle oldu. Bu da onu on kat daha kötü yapıyor.

Hâlâ karıncalanıyor olmam da öyle. Utancımın, kendimden iğrenmemin ve kafa karışıklığımın derinlerinde hala daha fazlasını istediğim gerçeği de öyle.

Televizyonun kumandasını elime alıp akılsızca bir şey açtığımda yüzüm kızarıyor. Ekranda, orta ölçekli bir Amerikan şehrinin göz alıcı ev kadınları ağız dalaşı yapıyor ve alışverişe çıkıyorlar. Mükemmeldi.

Gezegende hakkında düşünmem gereken son adamla ilgili iğrenç, yasak düşüncelerin kaybolmasına izin veriyorum. Nefes alıyorum, kendimi senaryosu yazılmış, abartılı TV dramasında kaybediyorum.

Telefonum çalıyor. Telefonumun ekranındaki Snapchat bildirimine bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. İçimde sersemletici bir hastalık kabarıırken yüzüm soluyor.

Görmekten korktuğum kullanıcı

adı. Benim bilinmeyen sapığım.

Uyuşmuş hissediyorum. Mesaj bildirimine bakıyorum, nefesim sığ ve hızlı geliyor. Bunu görmezden gelmek tatlı bir rahatlama olurdu. Ama imkansız. Onu görmezden gelmeme izin vermiyor. Yoksa hayatımı mahveder.

Kaygı ve panik dalgasını engellemek için hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

Neredeyse bir yıl önce başladı. Bana mesaj atan Snapchat kullanıcısını - "thisboywatchesU"- tanıımıyordum ama o beni tanıyordu, tıpkı bir avcının avını tanıdığı gibi.

Adımı biliyordu - Snapchat kullanıcı adımdan hemen anlaşılmayan soyadım da dahil olmak üzere. OHA'da olduğumu biliyordu. Ailemin ve tüm arkadaşlarımin kim olduğunu biliyordu.

Ve tüm bunları beni son bir yıldır içinde bulunduğum kafese hapsetmek için kullandı.

Kısa bir süre sohbet ettik. Kaba, zorlayıcı ve fazla agresif bir şekilde flört ediyordu. Özellikle de bu kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı ve hala da olmadığı için. Konuşma hızla benden çıplak fotoğraflar istemesine geldiğinde, ona konuşmayı bitirdiğimizi söyledim.

Bundan sonra gönderdiği mesajı asla ama asla unutmayacağım, tüm tonu saldırganlıktan kötülüğe kaymıştı.

| Ben bitti diyene kadar işimiz bitmedi Julianna.

İşte o zaman neredeyse aynı anda hem kusmama hem de kalp krizi geçirmeme neden olan fotoğrafı gönderdi.

Pornoydu. Etrafı birkaç erkekle çevrili bir kızın gerçekten iğrenç, iğrenç pornosu gibi. Sadece benim yüzümü -sanırım sosyal medya hesaplarımdan birinden alınmış- porno aktrisinin yüzüne fotoşopla yapıştırmıştı.

| Bana memelerini göster yoksa bu tanıdığın herkese gider.

Şimdi biliyorum ki ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Devam etmesini ve açıkça fotoşoplanmış görüntüyü istediği kişiye göndermesini. Ama yapmadım. Panikledim, hem de çok. Kim olduğumu biliyordu. Sosyal medyam ondaydı. Ailemi ve okulumu biliyordu. Ve hepsinin yüzümü böyle bir resimde görme düşüncesi?

Paniğe kapıldım ve teslim oldum. Ellerim titriyor, midem kendini boşaltmakla tehdit ediyordu, gömleğimi yukarı çekerek onun için o ilk fotoğrafı çektiğimi ve kabusu sona erdireceğini düşünerek gönderdiğimi hatırlıyorum.

Yanılmışım. Bu sadece başlangıçtı.

Neredeyse bir yıl sonra, "thisboywatchesU" herhangi bir zamanlama olmaksızın beni oradan buradan Snapchat'liyor. Ancak talepler hep aynı: vücudumun müstehcen veya çıplak resimleri ve bazen de anonim bir Cashapp hesabına gönderilen para.

Bir yıl geçti ve ben hâlâ bu korkunç, meçhul adamın tutsağıyım. Ne zaman teslim olup ona talep ettiği şeyi göndersem, çukuru daha da derinleştirdiğimi biliyorum. Ama çıkış yolu yok. Eğer reddedersem, şu anda tanıdığım herkese çok sayıda korkunç, çıplak fotoğrafımı gönderecek.

Fotoşoplu porno değil. Vücudumun baskı altında çekilmiş gerçek fotoğrafları. Bunu düşünmek bile neredeyse kusmama ya da panik atak geçirmeme neden oluyor. Geçen yıl zaman zaman tam olarak böyle oldu.

| Yine o zaman geldi prenses.

Kanım donuyor. İsteddiği para değil, hatta ruhumu mahveden fotoğraflar da değil. Elinde tuttuğu koz. Söylediği her şeyi yapsam bile bir gün sıkılıp yine de yayınlamayacağını bilmemek.

| £1,000. Olağan adres.

Söylediklerini yapmak için acele ederken ellerim titriyor. Eğitimli bir köpek yavrusu gibi. Bu beni kendimden iğrendiriyor.

| Tamam, gönderildi.

Titreyen parmaklarımla yazıyorum. Nefesimi tutuyorum. Daha önce de olmuştu, sadece parayı istiyor ve sonra başka bir talepte bulunmadan ortadan kayboluyordu.

| O güzel memelerini görmeyeli uzun zaman oldu.

Bu sefer o kadar şanslı değilim. Panik, korku ve kendimden nefret etme duygusu içimi kaplarken gözlerimi sıkarak gözyaşlarımı engellemeye çalışıyorum.

| Bunu yapmayacağım. Lütfen. Paran var. Bir sürü resim. Yeterli mi?

Nefesimi tutarak bekledim.

| Bana lanet memelerini göster, kaltak. Yoksa bunu gönderirim.

Bir anlık görüntü geliyor. Hıçkırıklara boğulurken ellerim ağzıma doğru uçuyor. Vücudumun bir sürü fotoğrafının ekli olduğu bir e-postanın ekran görüntüsü. Adres alanı, Birleşik Krallık'taki magazin yayınlarının yarısının gönderim ofislerinin e-posta adresleriyle dolu.

| Gözden düşen milletvekilinin kızının çıplak fotoğrafları internete sızdırıldı. Kulağa iyi bir başlık gibi mi geliyor?

Nefes alamıyorum. Panik boğazımı sıkıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken beni boğuyor. Oda dönüyor, ben uyuşurken panik atak beni tamamen ele geçiriyor. Soğukkanlılıkla, kopuk kopuk, yan tarafa, duvara bakarak -klinik olarak, sanki bir pap alıyormuşum gibi-kamerayı kaldırıyorum. Gömleğimi kaldırıyorum. Tıklama sesiyle irkilerek fotoğrafı çekiyorum.

Bakmıyorum bile. Gururumu okşaması umurumda değil. Sadece gözyaşlarım yüzümden akarken gönderiyorum.

| Tam bir sürtüksün. Bir gün sana daha fazlasını yaptırmak zorunda kalabilirim.

İçimde bir orman yangını gibi kükreyen endişeyle devrilme noktama ulaştım. Telefonu kanepenin kenarına fırlatırken, gömleğimi aşağı çekerken ve kendime sıkıca sarılırken boğuluyorum, nefesim kesiliyor. Yanıma yuvarlandım, uyuşmuş ve neredeyse katatonik bir haldeydim, sadece zorlukla aldığım nefeslerin soluk soluğa sesi dışında.

Titriyorum. Oda dönüyor. Midem çalkalanıyor ve kanım buza dönüşüyor. Ne yapmam gerektiğini anlayana kadar nefesim gittikçe daralıyor.

Sendeleyerek, beceriksizce kanepeden kaydım ve merdivenlere doğru tökezledim. Kendimi odama kadar sürüklüyorum; boğuluyorum, nefes nefese kalıyorum, doğru düzgün göremiyorum. İç çamaşırı çekmecemi çekip açarken ve yan tarafında fermuar olan küçük siyah keçe kılıfı alırken bulanık görüyorum.

Körlemesine yatağıma doğru sendeliyorum, küçük kutuyu

hayatım ona bağılymış gibi tutuyorum. Kenara oturdum,
nefes almak için boğıuluyordum.

eşofmanımı aşağı itip bacaklarımı açıyorum. Parmaklarım titriyor, fermuarı çekip açarken neredeyse kavrayamayacaktım.

Ama sonunda anladım.

Masa lambamın loş ışığı küçük tıraş bıçaklarının keskin kenarlarında parıldıyor. Bir tanesini başparmağımla işaret parmağım arasında kavriyorum, kafatasımdan kükreyen bir ses yükseliyor. Bıçağı uyluğumun iç kısmına, külotumun sadece birkaç santim altına kadar indiriyorum.

Kenarı tenime sürtündüğünde, içimde kükreyen cehennemin üzerine buzlu su atmış gibi oluyorum. Anında boğazım açılıyor. Ciğerlerim havayla doluyor ve kafamın içindeki çığlık sönüyor. Gözlerimi kapatıyorum. Başımı arkaya yaslıyorum ve gerginliği, korkuyu ve paniğe kapılmış endişeleri dışarı veriyorum.

Bıçak derimi kesiyor ve tekrar nefes verirken inliyorum. Serbest bırakmanın tatlılığı. Bırakmanın mutluluğu. Pembe, gizli tenime kırmızı bir çizgi çekiliyor.

Son derece berbat bir şekilde coşkulu.

Bu gece, bunu yapan sadece bir kesik. İçimdeki canavarı bastıran ve endişe, panik ve kendinden nefretin öfkeli cehennemini söndüren tenimdeki tek bir kırmızı iz.

Pratik bir metodiklikle usturayı temizliyor ve güvenli bir şekilde kutusuna geri koyuyorum. Kan damlaları durana kadar kesiği bir mendille temizliyorum. Sonra bir topak antibiyotik sürüyorum - içinde yara izi bırakmayan şeyler de olan bir marka -karşısında.

Ama yine de, kırılma geçmişimi cildimde görebilirsiniz. Gerçekle yüzleşemediğim her zaman için beyaz çizgiler. İnternet sapıklığı başladığından beri daha fazlası oldu. Ama bunu yıllardır yapıyorum.

Bu benim ilacım.

Yutkunuyorum, bandajı açıp kesiğin üzerine yapıştırırken artık sakın ve soğukkanlıyım. Kendimi toparlayarak yavaş ve sakın bir nefes alıyorum.

Şimdi her şey

daha iyi.

Şimdilik.

Yatağımda doğrulup ödevimi karıştırıyorum, daha sakın hissediyorum, daha rahat nefes alıyorum. Sonunda gözlerim bugün gelen kitaba takılıyor-Bukowski'nin Ham On Rye'ı.

"Sadece nasıl olduğunu görmek için" bir sayfa beş sayfaya, sonra da on sayfaya dönüşüyor. Ta ki kitabın yarısını okuyana kadar.

Bana onu, Bastian'ı düşündürüyor. Hem de çok, sadece bunu okuma ödevi olarak veren o olduğu için değil. Ve sadece o geceki "Henry ve Lila Jane" lakapları yüzünden de değil.

Sadece... Bilmiyorum. Bana onu hatırlatıyor. Ve pasajları okuduğumda, neredeyse onun derin, kaba, ciddi ses tonuyla yüksek sesle okunduğunu duyabiliyorum.

Tuhaf bir kitap; zaman zaman kopuk kopuk ve kısa. Ama kitabın kahramanı Henry Chinkaski'nin büyüme hikâyesinden çok daha derin. Komşu kızı Lila Jane'le ilgili

kısmı geliyorum.

"Ben Lila Jane," dedi.

"Ben de Henry."

Bana bakmaya devam etti ve ben de çimlerin üzerine oturup ona baktım.

Sonra dedi ki, "K lotumu görmek ister misin?"

"Tabii," dedim.

Elbisesini kaldırdı. Külot pembe ve temizdi.

Yüzüm kızarıyor, az önceki sıcaklığın aniden damarlarımdan geri geldiğini hissediyorum. Kitabı sessizce kapatıp onu ve ödevimi bir kenara itiyorum. Işığı kapatıyorum, tenim yasak bir ihtiyaçla uğulduyor.

Sormadım ama Bastian hâlâ külotumu görüyordu. Onları da hissetti. Ve ne kadar ıslak olduğumu hissetti.

Şu anda olduğum gibi.

Ellerim yorganın altından kayıyor ve sonra bacaklarımın arasına giriyor. Ve bu gece ikinci kez, profesörümün ellerini üzerimde gezdirdiği iğrenç düşüncelerle kendime dokunmaktan kendimi alamıyorum.

"AFFEDERSİNİZ, PROFESÖR?"

OHA'nın yürüyüş yollarını süsleyen süslü küçük çit bahçelerinden birinde bir bankta inliyorum. Matara dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktayken geveze bir genç ses tarafından bölünüyorum. Dönüp birinci sınıf öğrencisi gibi görünen kızıl saçlı çocuğa bakıyorum.

"Evet?" Sıkıntıyla homurdanıyorum.

Biraz kaşlarını çatıyor, garip görünüyor. Sonra başını sallıyor ve elimdeki şişeyi işaret ediyor.

"Sen, uh..."

Gözlerim kısıldı. "Evet?"

Cesareti kırılıyor, soluk soluğa kalıyor. Ama sonra bir nefes alır.

"Bunu içmemen gerekiyor." "Bu ilaç. Şimdi git bakalım."

Kaşlarını çatıyor.

"Profesör, ben beş yaşında değilim."

"O zaman kendi işine bakacak kadar büyüksün, değil mi?"

Kaşları daha da çatılır. "Profesör, özür dilerim, sadece... bu yıl kaymakam oldum ve Oxford Hills bir öğrenme yeridir-"

"Adın ne senin?"

Yüzü kızarıyor. "Lain, efendim."

"Kimse ispiyoncuları sevmez, Lain."

Şoktan ağzı biraz açık kaldı. Neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

"Tuvalette sigara içen ya da koridorda koşan birilerini rahatsız etmen gerekiyordur, değil mi?"

Başını sallayarak yere bakıyor.

Ugh. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"İyi bir çocuğa benziyorsun, Lain. Yani mümkün olan en nazik şekilde..." Gözlerim kısıldı. "Defolup gitmek mi?"

O gittiğinde, inledim ve arkama yaslandım. Kahretsin. Muhtemelen biraz daha nazik olmalıyım. Muhtemelen bu işe şu ana kadar gösterdiğim asgari çabadan biraz daha fazlasını göstermeliyim. Sarı saçlı bir cazibenin varlığı yüzünden dikkatimin dağılması gibi bir mazeretim bile yok diyebilirim.

Ama dikkatimi daşıtmak için fiziksel olarak karşımda olmasına gerek yok. Bir fark yaratması için kafamın çok içinde.

Her zaman dikkatimi daşıtıyor.

Lain'in gittiği yone bakıyorum, yaralarını yalayarak geri çekilmesini izliyorum. Bu kadar hıyar olmama gerek yoktu. Kaşlarımı atıyorum ve zihnime bir not düşüyorum... Bilmiyorum, OHA sistemindeki notlarından birini yükseltmek için ğretim elemanı giriş bilgilerimi kullanmak gibi bir şey.

Telefonum çaldığında mataramdan bir yudum daha alıyorum. Telefonu çıkartıyorum ve küçük, karanlık kalbimde en ufak bir umut ışığı yanıyor.

Bu Wendell, avukatım.

"Bastian, dostum," diyor fazlasıyla neşeli bir şekilde.

"Pastoral kuzey ülkesi nasıl?"

OHA'nın soğuk zemininde etrafıma bakarken kaşlarımı atıyorum. "Bucolic," diye homurdanıyorum. "Ve kuzey."

O kıkırdıyor ama ben derin bir i çekiyorum.

"Wendell, neredeyiz..." Sesimi alçaltarak etrafıma bakıyorum.

"Sophia ile mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sakın onun adını söyleme." "Onun yerine ne diyeyim?"

"şeytani, oportünist amcık çalıyor."

Kıkırdıyor.

İç çektim. "Sadece vur bana. Ne kadar kötü?"

Derin bir nefes alır. "Hiç değilse Rebecca McCreed... sözünün eri. Geçen gün Bay ve Bayan Davies ile çay içti. Herkes gülümseyerek ayrıldı."

"Anlamı?"

"Yani kamu davası tehdidi ortadan kalktı." Yavaşça, derin bir nefes veriyorum. Omuzlarım düşüyor.

"Oh, iyi ki işlemeye yaklaşmadığım bir suçla suçlanmayacağım," diye homurdandım.

Wendell dişlerini gıcırdatıyor. "Biliyorum, biliyorum. Ama bu galibiyeti al, Bastian."

"Peki ya kitap?"

Tek cevabı uzun, derin bir nefes vermek olduğunda inliyorum. "Siktir."

"Ne yazık ki burası özgür bir ülke. Siz-biz-onun istediğini yazmasını ve birileri isterse yayınlamasını engelleyemeyiz."

"Saçmalıkça yapabiliriz!" Hırlıyorum.

"Evet, ama konuştuğumuz gibi..." Wendell rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor.

Konuştuğumuz gibi. Sophia'nın kitabı hakkında neyin doğru olup neyin doğru olmadığını araştırmak birkaç konserve kutusu açma potansiyeline sahiptir.

Hayatımda yapmış olabileceğim ya da olmayabileceğim diğer şeyler hakkında seviyenin altında çürümüş solucanlar. Sophia'nın beni suçladığı şeylerle uzaktan yakından alakası yok tabii ki. Ama yıllar boyunca hayatımın diğer muhtemelen tatsız, skandallı kısımları.

Yirmi bir yaşındaki bir kıza cinsel saldırıda bulunmakla suçlanmayacağım - çünkü ona hiç dokunmadım bile. Ancak döşeme tahtalarının altında, insanlar onları yırtmaya başlarsa aynı derecede zarar verebilecek yeterince iskelet var.

"İş nasıl gidiyor?" Wendell konuyu değiştirerek hızlıca soruyor.

"Berbat," diye mırıldandım. "Ve bu hiç mantıklı değil. Eğer bununla suçlanıyorsam... şey, bununla. Neden lanet olası bir okulun bir mil yakınında olayım ki?"

Öğrencilerle dolu. Kız öğrencilerle dolu.

Julianna ile dolu.

"Bastian, bunu konuşmuştuk. Bunun tüm bunların önüne geçmekle ilgili olduğunu biliyorsun. Sophia'nın kitabı çıkarsa _"

"Ne zaman," diye homurdanıyorum.

"Evet, ne yazık ki bu bir 'ne zaman' olabilir. Ama ortaya çıktığında, ne yazarsa yazsın, OHA'da geçirdiğin tüm bu zamanın getirdiği parlak tavsiyeler ve karakter referanslarına sahip olacaksın. Bu onun yalanlarını.... gibi gösterecek."

"Yalanlar," diye homurdandım.

"Kesinlikle." Kıkırdıyor. "Ellerini temiz tuttuğun sürece sorun yok."

Temiz. Yani, Julianna'nın her yerinde değil. Bunu söylediğinde benim de aklıma tam olarak bu geliyor. Geçen gece ona dokunduğumu düşünüyorum. Onunla alay etmeyi düşünüyorum. Ellerimi karnından aşağı, külotunun beline doğru kaydırmayı düşünüyorum... onu açmayı ve ne kadar ıslak olduğunu hisset-

"Bastian?"

Wendell başımı sallayarak hayal kurmamı engelleyince kaşlarımı çatıyorum. "Ne?" diye mırıldandım.

"Ellerini tutacaksın-"

"Tabii ki yapacağım," diye tersliyorum. "Sadece kontrol ediyorum."

"Arkadaşım olarak mı yoksa yasal danışmanım olarak mı?"

"İkisi de diyelim, sadece temelleri korumak için. Her neyse, mahkemeye gitmem gerekiyor. Davies ile perde arkasında neler olup bittiğini elimden geldiğince izlemeye devam edeceğim ve size haber vereceğim."

Bir teşekkür homurdandım.

"Bastian, sana soracaktım." "Öyle mi?"

"Yine mi yazıyorsun?"

Kapatıyorum. Sadece arkadaşça davrandığını biliyorum ama bu henüz derinlemesine incelemeye hazır olmadığım hassas bir konu. Kısacası, hayır; garip bir şekilde, son kitabımın hayatımı dönüştürdüğü çöplük yangınından sonra ilham perimi kağıda dökme ihtiyacı hissetmedim.

Şişeyi dudaklarıma götürürken OHA'nın etrafındaki pastoral manzaraya kaşlarımı çatıyorum. Telefonum elimde vızıldıyor.

"Lanet olsun, Wendell," diye inliyorum. "Hiç havamda değilim."

Ama aşağı baktığımda kaşlarım daha da çatılıyor.

Wendell değil. Rebecca, bana mesaj atıyor.

"Bu akşam Manchester'dan ayrılıyorum. Akşam yemeği yiyeceğiz."

Gözlerimi devirerek okudum ve telefonumu kenara koydum. İçimden ısırcı, iğneleyici, aşağılık bir cevap yazmak bile gelmiyor. Bu yüzden olgunca bir karar verip görmezden geliyorum ve daha sonra bu konuda boktan davranırsa ona mesajı hiç görmediğimi söylüyorum.

Telefonum hemen çalıyor -Rebecca, tabii ki. Onu da duymazdan geliyorum ama çalmaya devam edince istemeye istemeye açıyorum.

"Evet?" Homurdanıyorum.

"Bir Y kuşağı için," diye iç geçirdi Rebecca. "Korkunçsun teknolojide."

"Ne istiyorsun Rebecca?" diye

mırıldandım. "Mesajım, Bastian."

Kaşlarım karardı. "Ne metni?"

Tekrar iç geçiriyor. "Bastian, eğer makbuzları okuduysan okuduğunu anlayabiliyorum."

Kaşlarım çatıllıyor. "Neyi okuyorsun lan sen?" diye derin bir nefes veriyorum. "Ne oldu?"

"Bu gece Manchester'dan ayrılıyorum."

"Bir veda töreni ister misiniz?"

Dişlerini sıkıldığını duyabiliyorum.

"Dikkat et," diye tersliyor. "Bu işte gücün kimin elinde olduğunu unut-"

"Ne istiyorsun Rebecca?" diye tıslıyorum.

Kıbarca boğazını temizliyor. "Gitmeden önce bu akşam yemekte senin, benim ve Juliana'nın fotoğrafının çekilmesini istiyorum."

Gülüyorum ve sonra onun sessizliği karşısında

kaşlarımı çatıyorum. "Oh, kahretsin, sen ciddisin."

"Evet Bastian," diye tıslıyor. "Elbette öyleyim. Öyleyse, yemek-" "Hayır, teşekkürler."

"Bu senin için canım," diyor ince bir sesle. "Lime lime olmuş itibarının benden görmesi gereken birkaç kat boyadan biri. Unuttuysan diye söylüyorum."

Dudaklarım inceldi.

"İkinizi alması için iki saat içinde bir araba gönderiyorum. Julianna'ya sizinle sizde buluşması için talimat verdim."

Yolculuk.

Vermek istediğim farklı bir sürüş düşünüyorum.

Dişlerimi sıkıyor, sarı saçlı baştan çıkarıcı kadınla ilgili iğrenç fantezilerden kurtulmak için kafamı sallıyorum.

Dün kimi patakladığımı.

Boğazımı temizlerken sikim kalçalarımın arasında dalgalanıyor. "İyi," diye homurdanıyorum.

"Tavrını bırak," diye karşılık veriyor.

"Boynuzlarından ve ayaklarından kurtulur kurtulmaz, Rebecca."

Eminim öfkeden kudurmuş yüzündeki skandalı kelimenin tam anlamıyla duyabiliyorum.

"Giyinmeyi dene Bastian," diye alay ediyor ve telefonu aniden kapatıyor.

Kahretsin. Kampüsteki evime doğru hışımla giderken kaşlarımı çatmama neden olan şey Rebecca'yla yiyeceğim yemek bile değil. Julianna'nın da orada olacak olması.

Beni baştan çıkarıyor.

İçimdeki o küçük benzin ateşini tutuşturmak.

Sophia ve onun gibilerin beni suçlamaktan hoşlanacağı şehvet düşkünü, yırtıcı bir pislik gibi hissettiriyor.

Çünkü Julianna McCreed'in yanında ben bir avcıyım. Ve o da benim avım.

Eve döndüğümde öldürmem gereken iki saatim var. Bu yüzden kendimi bodrumda kurulu ev spor salonunda ağır bir antrenmana verdim.

Her zaman bugün olduğum gibi içki, uyuşturucu ve magazin skandallarıyla beslenen, kendine zarar veren bir zaman bombası değildim. Ancak geçmişteki tartışmasız daha sağlıklı versiyonumdan kalan tek şey ağırlık kaldırmak ve formda kalmak. Belki de kafamda, bunu tüketmeyi çok sevdiğim zehirlere karşı bir önlem olarak görüyorum.

Kulaklıkları takıyorum ve bench press rutinime başlıyorum, ardından deadlift, sonra da halter geliyor ve tüm bu acımasız döngü tekrarlanıyor. Kaslarım acı içinde çığlık atana kadar kendimi zorlarken kığım terliyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu genellikle benim için bir zen, bir kaçış. Ama bugün, hiç de öyle değil. Bugün, homurdanırken, terlerken ve kendimi daha fazla zorlarken, zen yok.

Sadece Julianna var.

Her halter tutuşu, ellerimin onun üzerinde sıkışmasıdır. Her bench press, onun yükselmesi ve sonra kalın sikimin üzerine geri kaymasıdır. Tişörtümü çıkarıp kenara fırlattığımda terden sıırılsıklam olmuştum. İnliyorum, kaldırmaya geri döndüğümde tıslıyorum ve o küçük şımarık ağzın beni her santimini yutmak için genişçe açıldığını hayal ediyorum. Ya da eğilip onu tekrar tokatlamamı isterken bana meydan okuyan o gözleri.

Bir homurtu ile bench barını rafa geri bıraktığımda, kollarım pes edecekmiş gibi hissediyorum. Ve o kadar sertleştim ki, aletim antrenman şortumda bir delik açacakmış gibi geliyor.

Ayağa kalkıyorum, nefes nefese, kaslarım zonkluyor ve su bulmak için döndüğümde sikim kadar seğiriyor.

Gözlerim onunkilere kilitlendiğinde kaskatı kesiliyorum.

Kahretsin.

Bu bir fantezi de değil. Aslında Julianna, gerçek. Bodrum katına inen merdivenlerin son basamağında, koyu yeşil, kolsuz, kalçaya kadar uzanan, göz alıcı bir elbisenin içinde, üç metre önümde duruyor. Bana bakıyor.

Özellikle de şortumun önündeki devasa çıkıntıya bakarak.

Yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve ben kulaklıkları kulaklarımdan çekerken o da nefes nefese gözlerini yakıcı bakışlarıma diyor.

"Ben-araba... Kapıyı çaldım..."

Gözleri önce parlayan çıplak göğsümde, sonra da karın kaslarımda geziniyor. Yüzü daha sıcak yanarken şortumdaki şişkinliğe doğru iniyorlar.

Aniden dönüyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Sikeyim.

Bunu GÖRMEDİM. Bunu sadece ben görmedim.

Ama bu yalan hala yanan yanaklarımın altında çınlıyor. Çünkü ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Sadece işleyemiyorum. Ya da işleyebiliyorum, sadece işlemek içimi tutuşturuyor.

Bastian Pierce: gömleksiz, dövme ve ter içinde, kasları yontulmuş ve seğiriyor. Ve ince egzersiz şortunun içinde kocaman bir şişkinlik.

Bir çıkıntı bile değil. Lanet olası bir taslak; hem de ayrıntılı bir taslak.

Dudaklarımı çiğniyorum, araba otoyolda Manchester'a doğru hızla ilerlerken tüm vücudum sıcaktan kavruluyor. "Olay" ile şimdi arasında neredeyse tek kelime konuşmamıştık... benim arabayı dışarıda beklemek için yukarı fırlamam ve Bastian'ın yirmi dakika sonra düş almış ve üzerine fazlasıyla oturan bir takım elbise giymiş olarak dışarı çıkması.

Ama belki de sessizlik daha iyidir.

Zihnim, onun muhteşem, mükemmel vücudunun terden parladığı ve çok ama çok sert olduğu beynime kazınmış görüntülere geri dönüyor...

Evet, hayır, sessizlik kesinlikle daha iyi. "Okuma makbuzlarının ne olduğunu biliyor musun?"

Karanlıktaki derin sesi, benden bir adım ötede oturuyor olmasına rağmen beni ürkütüyor. Yüzümdeki sıcaklığı yutuyorum ve ona dönüyorum.

"Ne?"

"Faturaları okuyun."

"Kısa mesajlar gibi mi?"

Sokak lambalarının düzenli ve alaycı aralıklarla aydınlattığı karanlıkta kaşları çatılıyor.

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Evet, birine mesajını okuduğunuzu gösterirler." Dudaklarımda bir sırıtışla kaşlarımı kaldırıyorum. "Birini okunmuş olarak mı bıraktın?"

"Annen."

Bir öfke parlaması var. Kıskançlık. Ama bastırıyorum. Bastırmak zorundayım. Yani gerçekten zorundayım. Bunun yerine, annemin okumaya bırakılması ve muhtemelen bu konuda öfkelenmesi gibi eğlenceli bir fikre odaklanıyorum.

Çarpık bir gülümsemeyle sırıtıyorum. "Nasıl gitti peki?" "Sence ne kadar iyi gitti?"

Biraz daha geniş sırtıyorum. Ama ona bakıyorum... Sormak istemediğim soruları içimde tutuyorum. Çünkü belki de duymaya hazır olmadığım cevapları vardır. "Neden onunla birliktesin?" gibi sorular.

Ama bunu yapamam.

"Bunları kapatabilirsin, biliyorsun."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, ayarlarınıza giriyorsunuz..."

Telefona kaşlarını çattığında sırtıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Alabilir miyim?"

"Misafirim ol."

Bana telefonunu uzattı. Zamanı durdurma gücüne sahip olmayı dileme dürtüsüne direniyorum. Her şeyi dondurmak için, böylece burada oturup telefonunun her santimini inceleyerek hayatını inceleyebilirdim.

Kime mesaj atıyor? Nereye gitmek için google maps kullanıyor? Netflix'te son zamanlarda ne izliyor? Kindle'ında hangi kitaplar var?

Hangi pornoyu izliyor?

Ama bunun yerine, şiddetle kızararak, mesaj ayarlarına girdim ve okundu bilgisini kapattım.

"Al bakalım. Düzeltildi." Telefonu ona geri verdim.

"Bütün çocuklar böyle yapar, ha?" Sırtıyor. Neredeyse temiz, masum bir sırıtış.

Neredeyse.

O dudakların tadının neye benzediğini bildiğimde masumiyet bir şekilde akıp gidiyor. Parmakları klitorisimi yuvarlarken kulağıma nasıl hırladığını bildiğimde.

Yutkunuyorum, nefesimi içime

çekiyorum. "Artık hiçbirimiz

mesajlaşmıyoruz."

Bastian bana eğlenen bir şaşkınlıkla bakıyor. "Ne kullanıyorsunuz lan, posta güvercini mi?"

Sırıtiyorum. "Hayır, hepimiz

sadece Snap atıyoruz." "Snap

mi?"

"Snapchat?"

"Snapchat de ne?"

Kıkırdıyorum. Aptal gibi, hızlıca yerine koymadan önce. "Bu uygulama... burada."

Sohbet ve fotoğraf paylaşma uygulamasını ekranıma getirip ona doğru çeviriyorum.

"Arkadaşlarınıza mesaj atıyorsunuz ve resim falan

gönderebiliyorsunuz." Kaşları çatıldı. "Bu nasıl

mesajlaşma olmaz?"

Yanaklarım yanarken dudaklarım geri çekiliyor. "Bu... evet, bir çeşit, sanırım. Ama onları kaydetmediğiniz sürece, mesajlar siz onları bir kez görüntüledikten sonra siliniyor."

Bana bir bakış attı.

"Neden?"

"Çünkü..."

"Lütfen hayatın geçici olduğuna dair saçma sapan bir felsefi açıklama yapmayın."

Kıs kıs gülüyorum. "Hayır, bu sadece... eğlenceli, sanırım? Mesajlaşmaktan daha sıradan bir sohbet gibi."

"Mesajlaşmak senin neslin için çok mu resmi?"

"Üzgünüm, büyükbaba."

Dudaklarında bir sırıtışla bana bakıyor. Ben de sırıtıyorum.

"Yani, kendi kendini imha eden kısa mesajlar. Kaçırdığım en büyük özellik bu."

"Evet, hemen hemen. Ayrıca süresi dolan resimler de var." "Ne?"

"Mesela bir resim gönderebilirsiniz ve birisi ona iki kez baktıktan sonra kaybolur. Ve onu kaydedemezler."

Kaşlarını çattı. "Neden sen-oh." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve ben kendimi olduğumdan daha da fazla kızarmış buluyorum. Sanki bakışları doğrudan içime bakıyor, sırları ya da günahları aramak için katmanları soyuyor.

"Ben senin yaşındayken böyle şeyler yoktu," diye homurdanıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Benim yaşındayken. İki katım yerine.

"Ne yani, bu insanlara göğüslerinin fotoğraflarını göndermek için falan mı?" Homurdanıyor ve yine o gözlerle beni delmek için dönüyor.

Dudağımı çiğnerken yüzüm yanıyor. "Hayır! Yani, evet..."

Gözlerini bana diktiğinde ürperiyorum. Onaylamama ve açlığın bir karışımı. Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Ben bilmiyorum ama insanlar biliyor."

Gözleri bana dikilmiş, içime işliyor ve içimi sıvı ateşe çeviriyor.

"Tamam sakın ol," diye mırıldanıyorum, sıcaktan titreyerek. "Sen aslında benim babam olmayacaksın."

"Seksi-sıcak-delici" bakışları aniden soğuk ve öfkeli bir bakışa dönüşür.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdanıyor.

"Sadece söylüyorum, koruma saçmalığını bırak,"

diye mırıldandım. "Pardon?"

Dudaklarımı büzerek ona doğru dönüyorum. "Sadece söylüyorum! Eğer ben

"Birine memelerimin fotoğrafını göndermek

istedim." "Sakın bunu yapma."

Emredici, baskın ve düpedüz demir yumruklu ses tonu bir milyon yıl geçse de bu kadar ateşli olmamalıydı. Yutkunuyorum ve arka koltuğun karanlığında kalçalarımın birbirine yapışmasına engel olamıyorum.

Bastian başını sallıyor, bana bakıyor.

"Senin neslin internetin sonsuza kadar var olduğunu nasıl anlamıyor?" Gözleri daha da kısılıyor, nefesim kesilene kadar beni kesiyor.

"Vücudunu küçük çocukları sikmeye gönderme, Tanrım."

Sahiplenici ses tonu içimde bir ateş yakıyor. Arkasını döndüğünde ona bakıyorum, neredeyse büyülenmiş gibi onu izliyorum.

bakışlarını sokaklara saplayarak at ve geçiyor pencereden dışarı baktı.

Soru bir anda ortaya çıkıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bedava bir akşam yemeği bedava bir yemektir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kesinlikle öyle.

"Neden onunla birliktesin?"

Bastion'ın çenesi gıcırıyor, gölgeler keskin içi ve geçiyor ışıklar. Yavaşça dönüp bana bakıyor. nd e

"Gerçek aşk," diye homurdanıyor acı acı, alaycı bir ifadeyle.

"Çok komik," diye mırıldandım. "Yine de toplumsal yorum kurgularına sadık kalman gerektiğini düşünüyorum."

"Bu da sizden biri yapar."

Pencereden dışarı bakmak için geri

döner. "Soruma cevap vermedin."

"Ben yaptım."

"Dürüstçe değil."

"Bir dahaki sefere bunu belirtin."

İç çektim. "Neden gerçekten annemle birliktesin?"

Saniyeler geçiyor. Ve yavaşça, gölgeler içinde bana dönüyor. Gözleri kömür gibi içimi yakıyor, sıcaklıktan titrememe neden oluyor. Yüzünde bir duygu savaşı var; mükemmel dudaklarının ardında sakladığı binlerce cevap.

"Bazen yaptığımız şeyler vardır çünkü biz...."

Kaşları ağır ağır çatılır.

"Zorunda mısın?" Girişimde bulunuyorum.

Çenesi kıpırdıyor, merak ettiğim sinire dokunduğumu anlamamı sağlıyor.

Asıldığımı umuyordum.

Annemle evlenirken -diğer şeylerin yanı sıra- Sebastian'ı öpmüş olma düşüncesi beni kusmaktan alıkoyan tek şey oldu. Annem hakkında konuştuğunu bir kez bile duymamış olmam. O korkunç gece yemek yediğimizde, gözlerinde aşağılama olmadan ona zar zor bakabildiği gerçeği.

Annemle "yakın" denemeyecek kadar yakın olmamıza ve hiçbir şey paylaşmamamıza rağmen, aniden evlilik duyurusu yapmadan önce onun ünlü yazarla çıktığını bile bir kez bile duymamıştım.

Ve en önemlisi, yediğimiz tüm akşam yemeği boyunca birbirlerine hiç dokunmadılar.

Bir kere bile.

Yanaktan öpmek yok. Sarılmak yok. El ele tutuşmak yok.
Hiçbir şey yok.

Burada düzenleme gibi kokan bir şey var.

"Bastian, onunla evleniyorsun çünkü sen-"

"Genç olmanın tadını çıkar Julianna," diye homurdanıyor
pencereden dışarı bakarken. "Çünkü büyümek berbat bir
şey."

BU TAM BİR FELAKET. Ve son zamanlarda bir kez olsun, "bu" derken "hayatımın şu anki berbat durumunu" kastetmiyorum. Bu tam bir çöplük yangını, tren enkazı, kafa kafaya çarpışan bir akşam yemeğinden bahsediyorum.

İçeri girdiğimiz anda ortalık karışıyor. Gergin yüzlü bir şef garson bize özel bir yemek odasına kadar eşlik ediyor, Rebecca burada Hintli ya da Orta Doğulu özellikleri olan bir garsonu "İngilizce konuşmadığı" için yüksek sesle azarlıyor.

Homurdanıyorum ve hemen şef garsondan sek duble viski istiyorum. O yemeklerden biri olacak.

"Anne, yapamaz mısın?"

Julianna'nın kızgın ama şaşırmamış bakışlarını Rebecca'nın elinde sallanan şarap kadehine doğru takip ediyorum. Kafayı bulmuş. Çok güzel.

Rebecca'nın öfkesi zavallı garsondan kızına yönelir. Burnu hemen kırışır.

"Tanrım, Julianna. Ne giyiyorsun böyle canım?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ne giyiyor bu? Şaka mı yapıyor? Julianna kraliyet ailesi gibi görünüyor. Lanet bir film yıldızı gibi görünüyor.

"Vay canına, seni her zamanki gibi görmek çok güzel anne," diyor Julianna ince bir sesle. "Seni ayıltalım mı, yani yemek yiyelim mi?"

Annesi zehirli bir şekilde gülümsüyor. "Yemeğe ihtiyacımız var mı canım? Yani, üzerindeki elbise..." diye cık cık bir ses çıkarır. "Birinci sınıf on beşi üniversiteyi ifade eder, Julianna. Eğer farkında değilsen-"

"Bu kadar yeter," diye hırlıyorum, amaçladığımdan çok çok daha şiddetli bir şekilde. Ama lanet olsun, işe yarıyor.

Rebecca sesini çıkarmıyor, botokslu dudaklarını büzüyor ve sandalyesine çökerken dudak büküyor. Julianna çıplak omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve saçını savurarak kayboluyor.

Bu işi hallettik demek güzel olurdu. Ama gerçekten, bundan sonra yarışlara gidiyoruz. İçkim, zaten höpürdetilmiş Rebecca için kocaman bir bardak daha Chardonnay ile geldi. İçini boşalttığı zavallı adam bize şefin spesiyallerini anlatmak için geri geliyor - tamamen berrak Kraliçe İngilizcesi, önemli olduğundan değil.

"Somon," diye mırıldanıyor Rebecca. "Lanet olası yağ yok, Tanrı yardımcım olsun."

Garson başını sallar. "Çok iyi, hanımefendi. Peki hanımefendi için?"

"Bayan tavırları orada," diye araya giriyor Rebecca. "Salata yiyeceğim. Sosunu, proteinini sakla ve lanet krutonlarla yanına bile yaklaşma. Tanrım, Julianna. Çok mu atıştırıyorsun?"

Yumruğum elimdeki bardağın etrafında demir gibi sıkılıyor. Gözlerim Julianna'nın üzerinde gezinirken çenem gıcırıyor.

Objektif olarak kusursuz. Hatta bazı yerleri biraz fazla ince. Kolları biraz fazla dar. Yanakları olması gerektiği kadar dolgun değil. Elbise manken belini sıkıca sarmış.

Kaşları öfkeyle çatılıyor. Ama ne söyleyecekse söylesin, yutkunurken damarlarımda kaynayan öfkeyle onu izliyorum.

"Çok iyi, ve efendim-"

"Ne yemek istersin?" diye hırlıyorum Julianna'ya işaret ederek.

Ya ses tonumdan ya da gözlerimin onu delip geçmesinden dolayı kızardı.

"Ben... iyiyim."

"O iyi Bastian," diye tıslıyor Rebecca sertçe.

"Salata harika olur," diyor Julianna sessizce.

Gözleri benimkilere kayıyor. Ama bakışlarımla birlikte gitmelerine izin vermiyorum.

"Ne yemek istersin?" diye tekrar homurdanıyorum, doğrudan ona yönelerek.

Dudağını çiğniyor, biraz omuz silkiyor. "Yani, kılıç balığı gerçekten-"

"Sadece lanet salata-"

"Hanımefendi kılıç balığı alacak," diyorum garsona, bana cinayet bakışları atan Rebecca'ya bakarak. "Ben de porterhouse alacağım. Orta pişmiş."

O ayrıldığında, özel oda sessizleşir.

"Pekala," diyor Rebecca kızına ince ince gülümserken zehirli bir şekilde. "Açıklığa kavuşturalım, bu yüzden bekarsın ve OHA'dan geleceğin için tek bir evlilik beklentisi olmadan mezun oluyorsun."

Kafama bir tuğla gibi çarptı. Ve nasıl bu kadar uzun sürdü bilmiyorum.

O da benim gibi; yani Julianna. Kendisine "üst sosyete" demeyi seven gübre yığınının içine gözlerini gömmüş ve her saniyesinden nefret ediyor. Tıpkı benim gibi, o da "elit" kokusundan nefret ediyor. Para ve imajın yağlı yapışkanlığından.

Bir yapboz parçasının yerine oturması gibi. Akşam yemeği geldi ve Rebecca kimin umurunda olduğu hakkında gevezelik ediyordu. Ama ben sadece Julianna'ya bakıyorum; bu yeni ışıktaki onu içime çekiyorum. Bu "yüksek sınıf" dünyadan nasıl kaçmak istediğini izliyorum.

Henüz bilmemesi ne yazık. Ama kaçış yok. Sadece kaçabileceğin yanılsaması var. Bu konuda bana güvenin.

"Dürüst olmak gerekirse, Julianna," Rebecca'nın ani alaycılığı dikkatimi çekiyor.

"Kendini bu şekilde taşırken ve bu aile ismini korumak için dünyanın en az bokunu verirken? Kaçtığı için babanı suçlayabilir misin-"

"Buradan geçiyoruz."

İçkimi yere çarpıp ayağa kalkarken ve masanın etrafında dolanırken kelimeleri zehirli bir şekilde hırıldayarak söylüyorum. Zil zurna sarhoş ve ağzı bozuk Rebecca'yı ayağa kaldırıyorum, bakışlarımı Julianna'nınkilere dikiyorum ve sonra annesini odadan çıkarıyorum.

"Çek şu lanet ellerini!"

"Yeter!" Onu restorandan dışarı, gecenin soğuğuna doğru sürüklerken hırlıyorum.

"Ne cüretle-"

"Bu çok ileri gitti ve sen de bunu biliyorsun. Bu kindarca ve zalimceydi," diye tıslıyorum. "Ve o bunu hak etmiyor."

Bana alaycı bir bakışla bakıyor. "Onun

babası olmaya mı çalışıyorsun,

Bastian?"

Keşke Julianna'nın bana böyle seslendiğini düşününce sikim seğirmeseydi. Keşke Rebecca'nın hakaretinde biraz fazla gerçek payı olmasaydı. Ama bu iki düşünceyi de derinlere gömüyorum ve öfkemi Rebecca'ya yöneltiyorum.

"Araban nerede? Yeterince içtin."

Homurdanıyor. "Çok konuşuyorsun."

Caddenin hemen yukarısında Bentley'in direksiyonunda oturan bir adam görüyorum. Rebecca'yı tanıyor gibi görünüyor ve ben ona çenemi sallayınca o da bana başıyla karşılık veriyor ve arabayı çalıştırıyor. Yanımıza yanaşıyor ve kafasını camdan dışarı çıkarıyor.

"Otel mi, Leydi McCreed?"

"Defol git, Charles," diye mırıldanarak onu başından savar. Gözlerini deviriyor ve camı açıyor. "Bir dakika" parmağımı kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Arabaya bin, Rebecca."

Utangaç görünmek için çok çaba sarf eden odaklanmamış gözlerle bana bakıyor.

"Beni otele geri götürmek ister misin, Bastian?"

"Bir saniye bile olmaz."

Sarhoş "gel buraya" bakışı ters bir bakışa dönüşür.

"Pislik."

"Evine git, Rebecca."

"Ah evet, unutmuşum. Sen sadece üzerinde gücün olan genç kızlardan hoşlanırsın."

Çenem gıcırdıyor.

"Bu doğru değil."

Soğuk soğuk gülüyor. "Anlaşmamızı sakın unutma canım. Asla. Yoksa doğru kişilere aksini söylemezsem doğru olacak. Ve sen bunu biliyorsun."

Sessizce ona bakarken ağızım açık kaldı.

"Oh, ve Bastian, bir şey daha," diye mırıldanıyor arabaya doğru dönmeye başlarken.

"Oxford Hills'teki suçlulara göz kulak olmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Kimi kastettiğimi biliyorsunuz. Şu Rus haydutları. Lukas, Misha... o korkunç Volkov denen çocuk."

Kaşlarım çatıldı. "Onlara göz kulak olmak da ne demek?"

"Sadece yapın. Onları izle, ayrılırlarsa ya da ziyaretçileri olursa not tut. Bu tür şeyler. Bak bakalım ailelerinin işleriyle ilgili bir şey konuştuklarını duyuyor musun?"

Kafamın arkasında bir uyarı ışığı yanıp

sönüyor. "Peki ya dördüncüsü? Konstantin

Reznikov?"

Bana soğuk soğuk bakıyor.

"Ben sadece ilk üçüyle ilgileniyorum, teşekkürler. Halledin şu işi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"İyi geceler Bastian," diye mırıldanıyor, soruyu duymazdan gelerek. "Ve sakın unutma, yoksa insanlara söylemeyi unutacağım şeyler var. Gerçek gibi."

Arabanın içine yarı baygın bir şekilde düşüyor ve araba gecenin karanlığında uzaklaşmadan önce kapıyı çarparak kapatıyor. Şaşkın ve temkinli bir şekilde arkasından bakıyorum.

Ama sonra silkinip tekrar içeri giriyorum. Daha yemeğimizi bile yememiştik ama hesabı ödeyip restoranın arka tarafına geçerken şef garsona yiyecekleri paketletiyorum.

Özel yemek odasına geri döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. Julianna önündeki masada boş bir kadeh şarapla birlikte bir kadeh daha içiyor.

"Sanırım bu kadar yeter," diye homurdanıyorum.

Sesimden irkilerek döndü. Ama ben olduğumu anladığında gözleri kısılıyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Tencere dibin kara,

Bastian?" "Çok zekice."

Ona doğru hışımla giderken dişlerimi gıcırdatıyorum. Şarap bardağını elinden alıp masanın üzerine koyduğumda nefesi kesiliyor. Onu kolundan tutup ayağa kaldırıyorum, parmaklarımın altındaki çıplak teninin verdiği elektrik şokunun göğsümü titretmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Gel hadi."

Bana homurdanıyor. "Affedersiniz? Neredeyiz-"

"Okula dönüyoruz."

Okulda. Onun öğretmenini olduğum yer. O da benim öğrencim.

Soğuk gece havasına çıktığımızda, geldiğimiz arabanın şoförünün bana verdiği numaraya mesaj atıyorum. Julianna yanımda titriyor ve döndüğümde mont giymediğini fark ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Aralık ayında olduğumuzun farkındasın, değil mi?"

"Kadınlar kendilerini sokak serserileri gibi

kundaklamazlar." Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Rebecca," diye mırıldanıyor. "Paltoların ucuz bir gösteriş olduğunu düşünüyor-"

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," diye homurdanıyorum, takım elbisemin ceketini omuz silkerek çıkarıyorum. "Al bakalım."

Omuzlarına örtüyorum.

"Babası olmaya mı çalışıyorsun, Bastian?"

Kelimeler kafamın içinde kaynarken nabzım güm güm atıyor. Öyle miyim? Derinlerde bir yerde, onu korumak istiyor muyum? Yoksa ona sahip olmak mı?

Yoksa her ikisinin baş döndürücü, kafa karıştırıcı bir kombinasyonu mu?

Araba gelmeden önce bir dakika boyunca sessizce duruyoruz. Arka koltuğun karanlık sıcaklığına girip geceye doğru yola çıktığımızda ona dönüyorum.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum,

biliyorsun." "Ne?"

"Rebecca gibi bir anneye sahip olmak. Senin dünyanda olmak ve ondan nefret etmek."

Homurdanıyor ve pencereden dışarı bakarken başını sallıyor.

"Alınma ama, içtenlikle şüpheliyim-"

"Ailem Lord ve Leydi Edward ile Bunny Pierce."

Başını çevirip ağız açık bir şekilde bana bakıyor.

"Bekle, Pierce şu Pierce'ler gibi mi? Londra Kraliyet Cemiyeti'nden mi?"

Başımı sallıyorum. Julianna göz kırpmıyor.

"Vay canına." Başını sallıyor ve pencereden dışarı bakmak için dönüyor. "En azından Hogwarts'la hiç uğraşmak zorunda kalmadın."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Oxford Hills," diye mırıldanıyor küçük bir gülümsemeye. "Oda arkadaşım ve ben oraya böyle diyoruz çünkü... şey, çünkü Hogwarts'a benziyor. Her neyse, o engerek yuvasıyla uğraşmak zorunda kalmadığın için mutlu ol-"

"Aslında ben yaptım."

Kaşlarını çatı. "Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Yani burada öğrenciyken engerek yuvasıyla uğraşmıştım."

Bakışlarını tekrar bana çevirirken çenesi düştü.

"OHA'ya mı gittin?!"

"Yaklaşık yüz yıl önce. Ve şimdi geri döndüm," diye mırıldandım. "Öğretmenlik."

Pencereden dışarı bakmak için dönerken sırtıyor.

"Sanırım bu sizi Profesör Snape yapıyor."

Arka koltuğun karanlığında sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Ama ben ona bakıp duruyorum. Ve onun da bana bakıp durduğunun tamamen farkındayım.

Bir ara sokakta, dudaklarında iniltiyle elden ele dolaşan bir fil var. Ve ele alınması gerekiyor.

Onu öptüm. Onu boşalttım. Çıplak kıkırına şaplak attım. Yemek boyunca ona baktım ve elbisesini yukarı kaldırıp kalçalarını kavrayarak onu sikimin üzerine indirmeyi hayal ettim.

Bu sona ermeli.

Yasadışı olanın heyecanı, burnuma çekmek ya da damarımın içine sokmak istediğim bir uyuşturucu gibi. Ama ben kendimi tanıyorum. Konu Julianna'nın uyuşturucu tercihi olduğunda, bunun etrafından dolaşmanın mümkün olmadığını biliyorum. "Sadece görmek için" ayartmak yok.

Sadece dünyam patlayana kadar ona aşırı doz vermek var. Ve şu anda bu cazibeyle flört etmeme bile izin veremeyecek kadar çok şey dengede duruyor.

"Julianna."

Adını mırıldandığımda titriyor. Öne uzanıp şoförle aramızdaki bölmeyi kaldırmak için düğmeye bastığımda nefesi kesiliyor.

"Bak, daha önce ne oldu..." "Ne zaman?"

Çenem sıkıştı.

"Hangi zaman, Bastian" diyor sessizce, sesini ısıtan bir tonla.

Yanaklarındaki alkol kızarıklığını görebiliyorum; onu heyecanlandırıyor, çekingenliğini ve sözlerini gevşetiyor.

"Yoksa yanlış bir fikre kapılmış olabileceğim konusunda beni uyardığın kısmı atlayalım mı?"

Kaşlarım çatıldı. Sırıttıyor.

"Sakin ol, Bastian. Sırf olanlar yüzünden sana aşık olacak değilim."

Nabzım güm güm atıyor. Nefes alıp kendimi sakinleştiremeden sikim pantolonumun içinde kabarıyor.

"Bunun daha önce ele alınması gerekiyor-"

"Hangi kısmın ele alınması gerekiyor?" Tatlı tatlı söylüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde sırtıyor. "Beni öptüğün kısım mı?"

Çenem gerildi.

"Ya da... hmm, ellerini elbisemin ve külotumun altına soktuğun kısım-"

"Bu kadar yeter," diye sessizce homurdanıyorum.

"Öğrencilerinden birinin gelmesini sağladığın bölüm, Bastian?"

Tehlike ve şehvet damarlarımda mazot gibi akıyor.

"Ya da beni tekrar duvara ittiğin bölüm-at okul, yine de- ve kıcıma şaplak attı-"

"Bu kadar yeter!"

Nefesini hızla içine çekiyor. Utangaç bir şekilde sırtmadan önce alt dudağını ısıyor. Ama bu pratik olmayan, masum bir "nazlı sırtma".

Nabakov'un Günahı, D.H. Lawrence'ın Lady Chatterly'si. Lila Jane ve külotu.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Seni rahatsız mı ediyorum, Bastian?"

Hayır, zor.

Araba çok sıcak. Çok yakınız. Baştan çıkarıcılığın zonklayan çekimi, onu saçlarının arkasından yakalayıp ağzımı onunkine yapıştırmam için beni cesaretlendiriyor. Onu hemen şimdi ve burada kucağıma çekip kendimi kalçalarının arasına gömmek için.

"Yüzmen gereken yerin ötesinde yüzüyorsun," diye

homurdanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani benimle yetişkin oyunları oynama, küçük kız," diye hırlıyorum kalın bir sesle.

İnliyor. Lanet olsun, bu ses ateşe atılan gaz gibi.

"Benimle bu oyunu oynama, Julianna," diye hırlıyorum.

"Beni zorlama ve geçici olma-"

"Beni kışkırtma" demeden önce kendimi durduruyorum. Ama o orada olduğunu biliyor. Arabanın karanlık sessizliğinde yutkunuyor, sokak lambaları gölgeli yüzünde titriyor.

"Başka bir şey var mı baba?" İnce bir sesle söylüyor. "Sanırım bu her şeyi kapsıyor."

"Harika," diye mırıldanarak döndü ve çantasından telefonunu çıkardı. "Eğer o lekesiz ahlakını daha fazla başıma kakmak istersen, ben de burada Snapchat'ten memelerimi tüm internete yayıyor olacağım."

Dişlerimi sıkıyorum. Lanet olsun, şımarık bir çizgisi var. Ve Tanrı yardımcım olsun, onu evcilleştirmek istiyorum.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor - o telefonuyla konuşuyor, ben pencereden dışarı bakıyorum, ta ki kampüsteki evime dönene ve araba gecenin içinde kaybolana kadar.

"Seni geri götüreceğim-"

"Hayır, lütfen," diyor alaycı bir tavırla. "Senin yanında kendimi kontrol edemeyebilirim Bastian."

Kaşlarım çatıldı. Ama dudaklarım kıvrılıyor. Ceketimi silkerken o da bana sırtıyor.

"Üstünde kalsın. Dışarısı soğuk."

Başını sallıyor. Yanakları hafifçe yanıyor ve omuzlarını sıkarak arkasını dönmeye başlıyor.

"Ve bunu al."

Ona yiyecek poşetini uzattım. "Ben iyiyim."

"Al şunu."

Sonunda uzanıp parmaklarımdan almadan önce dudağını ısıırıyor.

"Bu gece için özür dilerim."

Kaşları kırıışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Annenin davranışını kastediyorum. Çok baktandı."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Leydi McCreed ile bir akşam yemeği daha. Bağışıklığım var." Gözleri benimkilere kayıyor, yanakları pembeleşirken bakışlarımı bir saniye tutuyor. Sonra arkasını dönüyor.

"Bak, ben gerçekten..." Kaşlarımı çattım. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

"Birdenbire öğretmenimmişsin gibi mi davranmak istiyorsun, Bastian?" "Ben senin öğretmeninim," diye homurdanıyorum.

"İkimizin de bunu unuttuğunu sanmıyorum," diyor sessizce, gözleri parlayarak.

O biraz titrerken çenem geriliyor. "Ama teşekkür ederim," diye ekliyor.

"Minnettarım."

"Yani, Snapchat yerine yaşlı bir vatandaş gibi mesaj atmaya tenezzül edebilirsiniz."

Sırıtırıyor. "Ya da belki de Snap'e binmelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru."

"Eğer konuşmak istiyorsan, kullanıcı adımı gördün."

Sanki "Julesius CaesarSalad "ı unutabilirim.

Gözleri benimkilere kayd1. Nabzım güm güm atıyor. Vücudumdaki her nöron aramızdaki mesafeyi kapatmak, onu ellerimin arasına almak ve tek bildiğim onun iniltileri olana kadar dudaklarımı o sıcak, yumuşak ağzına bastırmak istiyor.

Ama yapamam.

Yapamayız.

Ben onun öğretmeniyim. Ben bir felaketim. Onunla evleniyorum.

Anne.

Aramızdaki mesafeyi kapatmayı unut. Benim kapatmam gereken

Aramızdaki kapı.

"Yürüyebileceğinden emin misin?"

Başını sallıyor. "Palto ve bilirsin işte... her şey için teşekkürler."

"İyi geceler, Julianna."

Dönerken baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyor, sarı saçları yüzünde dalgalanıyor.

"İyi geceler profesör," diye mırıldanıyor gecenin içinde vals yaparken.

JULIANNA

PANİK ATAKLARIM - sanırım onları adlandırmak için en iyi şey bu - dalgalar halinde geliyor. Bir süre iyi oluyorum-günler, haftalar, hatta. Sonra aniden dünya başıma yıkılıyor. Tüm bunların baskısı-okul, annem, firari babam ve işlediği suçlar, mükemmel ve dengeli olma ve her şeyimi bir arada tutma ihtiyacının sürekli ağırlığı.

Bazen her şeyi kilit altında tutabiliyor ve başımı dik tutabiliyorum. Bazen de beni kırıyor.

Annemle vedalaşmadan Manchester'dan ayrılmadan önce yediğimiz felaket yemeğinden birkaç gün sonra gökyüzü yere düştü.

Her şey dün gece, kanımı donduran ve içimi düğümleyen kullanıcıdan gelen bir Snapchat ile başladı. "ThisboywatchesU"-başımın üzerinde kılıcı sallandıran, onun hastalıklı zevki için kendimi sömürmemi talep eden adam.

| O göğüsleri görmeme izin ver. Senin için boşalmak istiyorum.

Tam uykuya dalmak üzereydim, o yüzden cevap vermedim. Ona okuduğumu gösterecek olsa bile. Bunu daha önce de yaptım... yanıtı uzattım. Kaçınılmaz olanı geciktirmek. Çünkü bu bir kaçınılmaz. Bu noktada, benden çok fazla var. İsteddiğine cevap vermek zorundayım, yoksa tüm hayatımı mahvedebilir.

Sonunda, tekrar mesaj atacak... bu sefer daha acımasız. Daha sert sözler ve tehditlerle istediğini talep edecek. Ben de pes edeceğim, çünkü hep öyle yapıyorum. Çünkü vermek zorundayım.

Ama beklemek ve oyalanmak bana nefes alma alanı sağlıyor. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum. Ancak annemin beni arayıp, "Bu aileyi daha fazla utandırmadan önce, korkaklığı bırak ve Alistair'e gülümse" diye tembihlemesiyle uyandığımda bu nefes alma alanı bayatlıyor.

İşaret: Panik ataklarım.

Sabah dersleri bittiğinde, dünya görüş alanımın sınırlarında zonkluyormuş gibi hissediyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Ellerim ve çenem bütün gün sıkılmaktan ve öğütülmekten ağrıyor.

Bu sabah ezici kaygı ve baskıdan kurtulmaya çalışmak için kendime attığım iki kesik yüzünden uyluğumun iç kısmı hâlâ sızlıyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve kütüphane çalışma odasındaki masada önümde duran kitaplara ve ödevlere bakıyorum. Ama kelimeler bulanıklaşıyor. Odaklanamıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımın biraz yüzdüğünü hissediyorum.

Acıktım. Yani, aç olduğumu biliyorum, bütün gün bir şey yemedim. Ya da dün gece. Ve bunun annemin sözleri yüzünden olmasından nefret ediyorum -kulağıma üfleyen, omzumun üzerinde dolaşan, kanımı zehirleyen.

"Onu görmezden gel" demek kolay olurdu. Ama öyle değil. Bu ömür boyu süren bir şartlanma - ondan, toplumdan, içinde bulunduğum "elit" züppe dünyadan. "Onu görmezden gel" demek, günde bir paket sigara içen birine "bir sonrakini yakma" demek kadar işe yarıyor.

Önümdeki ödeve odaklanmaya çalışırken midem boş bir ağrıya inliyor. Ama odaklanmak ümitsiz bir vaka. Her şeyin ağırlığı üzerime çökmüşken olmaz. İç uyluğumdaki sıkıcı sızı ile değil. Hayatımı yakıp yıkmadığından emin olmak için Snapchat'imi kontrol etme ihtiyacı devam ederken değil.

Sonunda, boş zamanım bitti. Bu da İngilizce zamanı demek.

Bastian'la birlikte.

Sınıfa girip odanın önündeki yerime oturduğumda tenim bu alaycı, elektrikli vızıltıyla cızırdıyor. Geçen gecedan beri böyle. Yani, bardaki adamın artık İngilizce dersime girdiğini fark ettiğimden beri böyleydi. Ama o iğrenç akşam yemeğinden beri daha da kötüleşti.

Onu gömleksiz, ihtiyaçtan zonklarken gördüğüm günden beri.

O gecedan beri onunla dalga geçtim ve naz yapmaya çalıştım, ki bu da çiğ et sarkıtmak kadar akıllıcaydı.

Bir hayvanat bahçesindeki timsah kafesinin yan tarafında.

Bastian her zaman yaptığı gibi odaya dalıyor - havadaki oksijeni emen ve beni tamamen büyüleyen karanlık, heybetli bir varlık. Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve sıcak bakışlarını bana saplamak için dönüyor.

Gözlerini odadan ayırıp etrafı taradıktan sonra bile kıpırdanıyorum.

Haftalardır içimde aynı korkunç savaş devam ediyor: Onu istemek, hem de çok. Ve aynı zamanda bu arzudan dehşete düşmek ve onu uzaklaştırmaya çalışmak.

Ama devam ediyor. Çürür. Yayılır.

Peki ya ceketini çıkarmış, yeleği kaslı göğsünü sımsıkı sarmış ve gömleğinin kollarını dövmele, dalgalı kollarına dolamış halde orada dururken?

Bu bir yarışma bile değil. Ben çoktan kaybettim.

Dönüp tekrar bana bakıyor; bakıyor, beni jöleye çeviriyor. Kıyafetlerimi parçalamak istiyormuş gibi hissettiriyor ama bir yandan da onu istediğim için bir şekilde benimle alay ediyor. Sanki biliyor.

"Tamam, Ham On Rye. Sonu hakkında ne düşünüyorsun?"

Zil çalıyor ve sınıf toplanıp gitmeye başlıyor. Ama gözleri artık tanıdık gelen o söylenmemiş "hiçbir yere gitme" talebiyle bana kilitlendi. O talep

kanımı ateşe çeviren. Biriken ısıyı durdurmak için kalçalarımı sıkmana neden olan.

Son sınıf da dışarı çıktığında önümde durup kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayıyor, sanki beni ölçüp biçiyor.

"En son ne zaman yemek

yedin?" Kızardım.

"Affedersiniz?"

"Beni

duydunuz."

Gözlerimi deviriyorum ve çantamı omuzlayıp gitmek için dönüyorum. "Hiçbiriniz-"

Belimi kavradığında nefesim kesiliyor ve vücuduma kavurucu sıcaklık dalları gönderiyor.

"Julianna," diye homurdanıyor, tam arkamdan, neredeyse doğrudan kulağıma.

Dudağımlı ısıriyorum, onun yakınlığı ya da hırıltıları karşısında açıkça titrememek ya da sızlanmamak için kendimi geriyorum.

"Ne zaman yemek yedin?"

Yutkunuyorum, yavaşça dönüp onun sert gözlerine bakarken yüzüm yanıyor.

"Uh, bugün."

"Ne zaman?"

Kaşlarımı çattım. "Bugün, Tanrım."

"Onun bu şekilde aklına girmesine izin verme," diye homurdanıyor ve ben gitmek için dönmeden önce beni durduruyor. "Muhteşem olduğunu biliyorsun."

Gözlerim biraz şişti. Kalbim hızla çarparken ona bakarken yanaklarım kızarıyor.

Çenesi gıcırdarken yüzünde bir gölge titreşiyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye homurdanıyor. "O kadın kendinden nefret ediyor diye kendini aç bırakma."

Küçük bir gülümsemeyle sırtıyorum. Bakışlarımla yüzündeki mükemmel çizgileri ve mükemmel dudakları izlerken dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Teşekkürler. Ama gerçekten aç değilim-"

Midem gurulduyor. Yüksek sesle. Gözleri kısıldı.

Kesmek başka bir şey. Bunu biliyorum. Ama yemek yememek çoğu zaman bilinçli olarak yaptığım bir şey bile değil. Sadece bazen yemek yemiyorum. Muhtemelen küçükken aşılannmış bir şey.

Başka kimse görmüyor gibi. Lizbet bile. Ama o görüyor.

Lanet olsun, tam içime bakıyor.

"Bir şeyler ye Julianna," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak. Sonra yüzü biraz gevşiyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken biraz sırtıyorum.

"Bu senin ev ödevin. Sadece gerçekten yaptığından emin olmak için."

Başımı sallayıp dönerken ve kapıdan sıvışırken sırtıtışımı bastırıyorum.

Ama günün geri kalanından sonra eve geldiğimde midem inliyor. Bu yememe dürtüsü annemle yediğim akşam yemeğinden beri daha da kötüleşti. Bazen elimden kaçmasına izin veriyorum ve bunun da o zamanlardan biri olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Ama yapamıyorum.

Kulübemin kapısı çalındığında ev ödevimin bulanık kelimelerine bakıyordum. Hemen gidip kapıyı açtığımda şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Yemek salonundan gelen garson profesyonelce gülümseyerek, üzerinde gümüş bir kapak olan tepsiyi kaldırarak, "Yemeğiniz, hanımefendi," dedi.

Evet, yemekhanemizin Michelin yıldızlı bir şef tarafından işletildiği, beyaz eldivenli garsonlarımızın olduğu ve hatta kulübenize teslim edilmek üzere yemek siparişi verebileceğiniz dünyanın en snootiest okuluna hoş geldiniz.

Ama ben bir şey sipariş etmedim.

Kaşlarım kırışıyor. "Oh, ben-"

"İstek üzerine gönderildi, Bayan

McCreed." Kaşlarımı çattım. "İstek

üzerine mi?"

"Basitçe diyor ki..." teslimat belgesine bakarken kaşlarını çatıyor. "Uh, Profesör Snape?"

Dudağımı ısırarak kııardım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Tepsiyi alıyorum ve okul kitaplarıyla dolu mutfak masasına taşımadan önce kapıyı kapatıyorum. Kapağı çekip çıkarıyorum ve midem açlıktan çığlık atarken zevkle inliyorum.

Bu bir yemek ve gerçekten çok iyi bir yemek. Patates kızartması. Izgara peynir. Ve kendi küçük soğutulmuş kutusunda dondurma ile tamamlanmış lanet bir brownie.

İnliyorum. Açlıktan ölüyorum. Ve büyük bir parçam patates kızartması ve dondurmayı suratıma tıktırma fikrinden vazgeçmek istese de, sanki burada olması hayır demek için çok fazla. Sanki tam önümdeyken çok güçlü bir cazibesi varmış gibi.

Karıncalanıyorum. Tıpkı şu anda hayatımı saran başka bir cazibe gibi.

Oturup patates kızartması yemeye başladıktan sonra hızla ızgara peynire geçerken saf sevincin iniltisini durdurmak mümkün değil. Ve sonra telefonum çalıyor. Aşağı bakıyorum ve Snapchat bildirimine genişçe sırtıyorum.

"BadTeacher89" adlı kullanıcıdan yeni bir sohbet isteği aldım.

Talebi kabul ederken sanki bir çizgide yürüyormuşum ya da açmamam gereken bir kapıyı açıyormuşum gibi nabzım atıyor.

| Sadece ye şunu.

Bir yanıtı dokunurken kıkırdıyorum.

| Izgara peynir sevdiğimi nereden biliyorsun?

| Çünkü lanet olası herkes ızgara peynir sever. Ye.

Sırıtıyorum, dudağımı çiğniyorum.

| **Çok mu patronluk taslıyorsun?**

| **Şimdi.**

Uyarı ışıklarını görmezden gelmek böyle bir şey.

| **Tamam, tamam. Tanrım. Öyleyim, tamam mı?**

Izgara peynirden büyük bir ısırık daha alıyorum, ağzımda erirken neredeyse inliyorum.

| **Kanıtla.**

Kamerayı tabağa doğrultup iki ısırık alınmış ızgara peynirin fotoğrafını çekerken sırtıyorum. Gönderiyorum ve resmi açtığını görünce sırtıyorum.

| **Aferin kızıma.**

Gözlerim bu iki kelimeyi bir arada okuduğu anda içimdeki sıcaklık zonkluyor. Sandalyemde kıpırdanıyorum, nabzım atarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Kaynıyor.

Cevap vermeye başlıyorum ama ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Çünkü aklıma gelen her şey bana flört ediyormuşum gibi geliyor.

Ve Bastian Pierce ile flört edemem.

Bunun yerine orada oturup sandviçi ve patates kızartmasını mideye indiriyor ve brownie'ye göz dikeyorum. On dakika sonra Snapchat'im tekrar çalıyor.

| Hala yiyor muyum?

| Hayır

| İşin bittiği için ya da yemeyi bıraktığın için.

Cevap yazarken kaşlarımı çatıyorum.

| Aradaki fark nedir?

| Karnınız size işinizin bittiğini söylüyor, annenizin hırıltılı sesine karşı.

Sırıtiyorum.

| İlk. Tıka basa doydu. Hepsini yedim ve bu brownie ve dondurmaya biraz zarar vermeyi düşünüyorum.

Bir saniye sonra cevap veriyor.

| Kanıtla.

| Çok otoriter!

| Bazen ben de öyle oluyorum.

| Vay canına, olamaz.

Yüzüm kızardı. Hay sikeyim. Bu flört mü? Onunla mı? İnliyorum, sandalyeye geri gömülüp elimdeki telefona bakarken içim kaynıyor. Patates kızartması ve ızgara sandviç kırıntılarıyla dolu boş tabağa doğrultuyorum ve ona tekrar bir fotoğraf atıyorum.

| Gördün mü? Şimdi mutlu musun, Bay patronluk taslayan?

Evet, bu flört etmek. Ne halt ediyorum ben?

Mesajı açıp açmadığını görmek için beklerken, uygulamada başka bir sohbetin sesini duyuyorum. Kişiler listeme geri dönüyorum ve anında yüzümdeki gülümseme ve zonklayan sıcaklık buharlaşıyor.

Bu o. Takipçim. ThisBoyWatchesU, hala cevap vermedim.

| Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun, kaltak. Benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun? Bütün dünyanı nasıl mahvedebileceğimi unuttun mu?

Ardından bir görüntü gönderiyor ve görüntüyü açtığımda içim bulanıyor. Telefonunda benimle dolu bir resim klasörünün ekran görüntüsü.

Kusmak istiyorum.

| Tamam, özür dilerim.

Titreyen, soğuk ellerle yazıyorum.

| Bir sürü okul işim vardı.

| Umurumda değil. Bana memelerini göster. ŞİMDİ.

Hissizleşirken hâlâ titriyorum. Gömleğimi ve sütyenimi kaldırıyorum, göğsümün fotoğrafını çekip gönderirken başka tarafa bakıyorum.

Telefona tekrar baktığımda dünya soğuyor. Hava ciğerlerimden çekiliyor.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Az önce memelerimin resmini gönderdim. Bastian'a.

NE YAPIYORUM BEN? Kütüphanemdeki kanepede, elimdeki telefona bakıyorum.

Ona mesaj atarak kendi mezarımı kazıyorum. Hayır, ona Snapchat atıyorum. Onun yaşındakilerin birbirlerine göğüslerinin fotoğraflarını gönderdikleri uygulama.

O lanet şeyi indirmemeliydim bile. Ve şimdi, ben... ne; onunla flört mü ediyorum? Şakacı bir şekilde şakalaşmak mı?

Telefonu yere bırakıp bar arabama doğru ilerlerken inliyorum. Buna bir son vermeliyim. Bütün gün kendime yalan söyleyebilir, yeterince yediğinden emin olmak istediğim gibi bir saçmalık uydurarak bunun fedakârca olduğunu söyleyebilirim. Ve evet, bu bir endişe. Ve evet, bu yüzden kulübesine yemek gönderttim.

Ama tüm bunları lanet olası bir Snapchat hesabı açıp onunla mesajlaşmadan da yapabilirdim. Çünkü şimdi buradayım: profesörlerin öğrencileriyle olması gereken ahlaki çizgilerin on dev adım ötesindeyim.

Benim yaşımdaki herhangi bir erkeğin kendi yaşındaki herhangi bir kızla olması gerektiği gibi.

Kendime sert bir içki koyuyordum ki telefon kanepenin üzerinde çınladı. Bu ses beni sırttırmamalıydı.

Geri dönüp oturuyorum ve uygulamayı açarken bir yudum burbon alıyorum.

Dünya donuyor. Neredeyse viskiyi dudaklarımdan tükürecektim.

Lanet olsun.

Tam orada, resimlere tıkladığımda ekranımı dolduran, Julianna'nın mükemmel lanet olası göğüsleri. Dolgun, emilmek için yalvaran pembe meme uçlarıyla kaplı. Tam yüzümün önünde.

Beynimdeki her nöron bana başka tarafa bakmamı, telefonu yere bırakmamı, hatta duvara çarpmamı söylüyor.

Bu görüntüyü hafızamdan sonsuza dek silmek için.

Ama bu olmuyor. Milyonlarca yıllık evrim bana çılgılık atıyor, damarlarımdaki kanı kavuruyor ve pantolonumun içinde sikimi çeliğe çeviriyor. İnliyorum, sahip olmam gereken ilkel ihtiyaçla zonkluyorum.

Çiftleşmek için.

Tüketmek için.

Birden sohbet ekranı ondan gelen mesajlarla doluyor.

| OMG OMG DUR BAKMA!!!!

**| ÇOK ÜZGÜNÜM!!!! LÜTFEN!!! YUKARI BAKMAYIN!
AÇMAYIN!**

| BASTIAN LÜTFEN O SNAP'E BAKMA!!!!

**| HATA! YANLIŞLIK! LÜTFEN TANRIM LÜTFEN
BAKMA!!!! PLEASEE!!!**

| OMG

Birden telefonum karardı. Kaşlarımı çatıyorum. Ne oluyor lan? Ama sonra inledim. Şarjım bitmişti. Kanepenin arkasına yığılıyorum, nabzım damarlarımda uğulduyor.

Harika.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturup gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Beni kaya gibi sertleştirmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Başladığımız işi bitirebilmek için, bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu bilmeden önceki o gece onu o sokağa geri sürüklemek istememe neden olmuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Ağır ağır içiyorum, çenem sıkılmış bir şekilde karşımdaki duvara bakıyorum. Sonra aniden ön kapıma çılgınca vuruluyor ve ardından kapı zilim çalınıyor. Şaşkınlığımı üzerimden atıp hızla kapıya koştum. Kapıyı çekip açtığımda, solgun, dehşete düşmüş bir Julianna ön girişime düşüyor.

"Bastian!" diye geveliyor, kendini yakalıyor.

Göğsüne bakma. Göğsüne bakma. Göğsüne bakma.

"Buraya koşarak mı geldin?"

Alt dudağını çiğniyor. "Cevap vermedin..."

"Telefonum bozuldu."

Ellerine bakarken yüzü daha da kızardı.

"Bunu sana göndermek istememiştim-" Ağzını kapatıyor.

Çok geç.

İçimde öfke yükseliyor ve kaşlarım çatılıyor. "Bunu bana göndermek istemedin değil mi?"

"Ben-" gözleri tekrar ellerine kayıyor.

Çenem gıcırdıyor. Daha önceki o kısır, sahiplenici kıskançlık içimde yanmaya ve tütmeğe başlıyor.

"O zaman kime göndermek istedin?" "Hiç kimseye!" diye homurdandım.

Ona öfkeli, yakıcı gözlerle bakıyorum.

Umurumda olmamalı. Umursayamam. On sekiz yaşında. Kime ne isterse gönderebilir. Bu onun hayatı ve benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Peki neden bu sahiplenici kıskançlığı hissediyorum? Bunu göndermek istediği kişiyi gömmek için duyduğum öfke?

"Kim?" diye homurdanıyorum.

"Hiç kimse!" diye ağzından kaçırır. "Bu bir hataydı!" "Yani sadece göğüslerinin fotoğrafını mı çekiyordun?"

Dudaklarını büzüyor, yüzü sıcaktan zonklarken bana bakıyor. "Yani? Eğer olsaydım?"

Kaşlarını çatıldı. "Telefonunda."

"Bunun bir anlamı var mı?" diye tersliyor. "Evet, bu aptalcaydı."

Kapıya doğru dönmeye başlarken gözleri kısılıyor.

"Tanrım, teşekkürler baba-"

Bileğinden tutup onu geriye çekip kapıyı tekmeleyerek kapattığımda ve sonra onu kapıya çarptırdığımda nefesi kesiliyor. Onu kapıya yapıştırıp bakışlarımla delip geçerken gözleri irileşiyor, dudakları titriyor.

Uçurumun kenarındayım. Düşüp onu da kendimle birlikte sürüklemeye o kadar yakınlığım ki tadını alabiliyorum.

"Bu tavırlara ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum. "Derslere de ihtiyacım yok, baba-"

"Bana öyle demeyi bırakmalısın," diye hırlıyorum.

Yüzü sıcaktan yanıyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışıyor, göğsü nefes alış verişleriyle bana doğru yükseliyor.

"Neden?" diye tersliyor. "Yapmaya çalıştığın şey bu değil mi Bastian? Benim babam ol-"

Ben kopuyorum. Kahretsin, tüm dünya kopuyor. Tıslıyorum ve bileklerini kapıya doğru itip ağzımı onunkine yaklaştırırken inliyor...

Ta ki dolgun, yumuşak, ıslak dudaklarına yarım santim kala kendimi bir şekilde durdurana kadar.

Zaman durdu. İkimiz de donuyoruz, titriyoruz, zorlukla nefes alıyoruz. Parmaklarımın altında nabzının bileklerinde attığını hissedebiliyorum. Gözlerinin nasıl kapandığını ve dudaklarının asla olmaması gereken bir öpücük için neredeyse öne doğru gerildiğini izliyorum.

Gözlerini kırptırıyor, gözleri ağzımdan bakışlarıma kayarken nefes nefese kalıyor.

"Bana sahip değilsin-"

"Evet, sahibim."

Dudaklarına doğru hırlarken kelimeler düpedüz sahiplenici. Sessizce inliyor, nefesini içine çekerken titriyor. Ama sonra aniden, yüzüne düşen gölgenin o hevesli özlemi kararttığını izliyorum.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. Gözleri yumuşak, kapüşonlu bakışlarını kaybediyor ve bana doğru daralıyor.

"O zaman neden onunla evleniyorsun?"

Sesi acı dolu. Öfke. Şaşkınlık. Öfke. Ve aniden, sanki beni yakmışlar gibi bileklerini bırakıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve ondan bir, iki, sonra üç adım uzaklaşırken beni derinden sarsıyor.

Gözlerim onunkileri tutarken yavaşça başımı sallıyorum. "Evine git, Julianna," diye sessizce homurdanıyorum.

Yüzü düşer. "Bastian, lütfen, bana nedenini söyle-"

"Benim adım Profesör Pierce," diye aniden hırladım, kendimi bile sarsarak. "Ve siz, Bayan McCreed, benim öğrencimsiniz. O yüzden hemen eve gidin."

Yüzü taşa döndü. Öfke ve acı gözlerini bulandırıyor, sınıfımın ön sırasından bana bakarken gördüğüm parlak maviden Atlantik fırtınası dalgasına benzeyen bir şeye dönüştürüyor.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diyor ince bir sesle. Dönüp kapıyı açıyor ama sonra daralmış gözlerle bana bakıyor.

"Silecek misin-"

"Sildim bile."

Biraz yüzünü buruşturuyor. Sessizlik etrafımızda zonklarken gözlerimiz birbirini tutuyor.

Sonra başka bir şey söylemeden ve onu benimle birlikte bu uçurumdan daha fazla sürükleyemeden, dönüp kapıdan fırladı.

Ama o yanıliyordu. Ve yalan söyledim.

Hiçbir şeyi temizlemedik. Aksine, suyu daha da karıştırdık.

Ve o resmi silmedim...

Eve, kulübeme döndüğümde tir tir titriyor ve her yerim zonkluyordu. Gönderdiğim fotoğrafı gördüğü halde cevap vermemesi üzerine kampüsün diğer ucuna koştuğum için nabzımın hala hızlı attığını söyleyebilirim.

Ön kapımın iç tarafına doğru çökerken inliyorum. Yanan yüzüm ellerimin arasına düşüyor.

Ama kalbimin hâlâ göğsümde atmasının nedeni bu değil. Neredeyse yine oluyordu.

Az kalsın Bastian'ı öpüyordum. Ya da o beni öpüyordu. Her iki durumda da, tüm vücudum hala elektrikli, yasadışı bir enerjiyle uğulduyor. Skandalla besleniyor. Yasakla yanıyor.

Ona göğüslerimin resmini gönderdim. Sonra evine koştum ve öpüşmemize yarım santim kala durduk.

Buna bir son verilmeli.

Üst kata çıkıp yatmak için üstümü değiştirmeye başlarken dudağımı çiğniyorum. Yorganımın altında telefonumu tekrar açıp

Snapchat'te, işlediğim bir suçun mahalline dönüyormuşum gibi yüzümü buruşturuyorum.

BadTeacher89 ile sohbeti açıyorum ve titriyorum. Gönderdiğim Snap görüntüsünün küçük kırmızı kutusunda görüntülendiğini yazıyor.

Çılgın ateşli, yasakçı İngilizce Profesörüm beni resmen üstsüz gördü.

Yüzüm kızarıyor, ama sonra gözlerim mesaj zincirinde daha da aşağılara kayarken aniden içimi yeni bir sıcaklık kaplıyor. "Görüntülenen resim" mesajını, çılgınca uyarılarımı ve özürlerimi geçtikten sonra, yeni bir bildirim var.

| BadTeacher89 bir Snap'in ekran görüntüsünü aldı.

Tenimin her santimini karıncalandıran bir sıcaklıkla zonkluyorum. Kalbim güm güm atıyor ve ağzım kuruyor. Başka bir parçam ise tam tersini yapıyor.

Silmedi.

Kaydetmiş.

Olanlardan ve neredeyse olacıklardan sonra sınıfta onunla yüz yüze gelememekten korkuyordum. Ama görünüşe göre, onunla yüzleşmek konusunda endişelenmeme gerek yok, çünkü Bastian ertesi gün tüm sınıf boyunca beni görmezden geliyor.

Sınıfa hitap ederken sanki orada değilmışim gibi ya üstümden bakıyor ya da yanımdan geçiyor.

Acıtıyor.

En iyisi bu.

Nefret

ediyorum.

Zil çaldığında, bir kez olsun diğer öğrencilerden biriyle o günkü ders hakkında konuşmakla ilgileniyormuş gibi yapıyor. Carl Yoon'la birkaç noktayı tekrarlarlarken bir saniye bekliyorum, sonra orada dikilerek aptal gibi görüldüğüme karar veriyorum.

O yüzden gidiyorum.

Yine de dışarı çıkarken, sınıf kapısının içine yerleştirilmiş cam pencerede kendi yansımamı yakalıyorum.

Bastian'ın yansımasını da yakalıyorum, sırtıma sıcak bir şekilde vuruyor ve koridora çıkarken ürpermeme neden oluyor.

"Hey!"

Tenley'nin sesiyle irkilerek nefes nefese kaldım. Nefesimi tutarak döndüm. Sırıttıyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Başımı salladım. "Hayır, bugün sadece bir boş kafalıyım."

Ya da sadece dün geceyi düşünüyorum.

Az önce çıktığım sınıfa göz ucuyla bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Yikes, sert olduğunu duydum."

Güçlü tutuşu ve kaslı vücuduyla beni kapıya nasıl vahşice sıkıştırdığı aklıma geldikçe inliyorum. Gözlerinin benimkileri nasıl yakıp kavurduğunu.

Dudaklarının benimkini tatmaya milimetrelerce yaklaşması. Yutkunuyorum, yüzüm sıcaktan zonkluyor.

"Hey, dinle, bu akşam ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı ördüm. "Bugün günlerden ne?"

Bugünlerde zaman kavramım sıfır. Bastian'ın beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öptüğü ve parmaklarına boşaldığımda çığlık atmama neden olduğu geceden beri haftalar bulanık geçmiş gibi geliyor.

Biliyorsun, tüm dünyamın alt üst olduğu geceden beri.

Tenley gülüyor. "Tamam, kesinlikle geliyorsun o zaman. Buna ihtiyacın var."

Sırıtıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Bugün Cuma ve Ilya ile Misha bir Lordluk partisi düzenliyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Tenley gözlerini deviriyor.

"Yani, belki eskiden olduğundan daha az vahşi bir Lordlar Kamarası partisi. Ama yine de bir parti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum..."

Havamda olduğumda mı? Evet, danslı, içkili ve kendini bırakmalı bir parti kulağa harika geliyor. Ama şu anda kafam bir fırtına bulutunun içindeymiş gibi hissediyorum. Adı Bastian Kasırgası.

"Tamam, partiler eğlencelidir ve senin de biraz eğlenceye ihtiyacın var gibi görünüyor. Özellikle de..." başıyla beni geçip Bastian'ın sınıfına doğru ilerliyor. "Yani, annen öğretmenle evleniyor. Ateşli-" boğazını temizliyor. "Kampüsteki en sert öğretmen."

"İkimiz de insanların onu böyle çağırmadığını biliyoruz." Sırıttıyor. "Oraya gitmeye gerek yok, değil mi?"

Daha da kızardım.

"Yani, bu gece mi?"

Evet mi?"

"Beni bir belki için yazabilir misin?"

Gözlerini deviriyor. "Seni 'belki de kıcını kaldırıp bu partiye gelsen iyi olur yoksa bütün gece sana ne kadar eğlenceyi kaçırdığını anlatan mesajlar atacağım' diye yazacağım."

Gülüyorum. "Bunu düşüneceğim, tamam mı? Uzun bir hafta oldu. Bu gece saat kaçta?"

"Oh, dokuz, ama Bastian baba tarafından yakalanmayacağını düşündüğün zaman gel." Sırıttıyor ve yanan yüzüme ve zonklayan nabzıma aldırmadan sınıf kapısının penceresinden tekrar başını sallıyor.

"Harika, çok komik," diye mırıldanıyorum ağzım kuruyarak ve içim ısınarak.

Gülüyor. "Akşama görüşürüz."

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. Dersler bittiğinde çantamı omuzluyorum ve kulübeme doğru yola çıkıyorum.

"Orospu!"

Avlunun yarısına geldiğimde Ainsley'nin sesinin yıpratıcı, korkunç sesiyle inliyorum. Döndüğümde bana tamamen skandal olmuş, şok olmuş bir bakış attığını görüyorum.

"Ainsley, ne-"

"Bastian'ın yaramaz olduğunu biliyordum ama benimle dalga mı geçiyorsun?!"

Gerginim, nabzım güm güm

atıyor. "Ne?"

"Görünüşe göre yeni baban kötü bir çocuk olmuş, değil mi Julianna?"

Midem bulanıyor.

O biliyor.

Devam ettiğinde kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Demek istediğim, o bizden çok az büyük ve onun Asistan! Yani bu ne kadar adice?" Başımı

sallarken kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, ne?"

Ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Cidden hala duymadın mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne duydum lan-"

"Aman Tanrım, buna hazır olun. Ee," diye müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Cora'nın ablası Naomi'yi tanıyor musun? Biz burada birinci sınıftayken o son sınıftaydı."

Kaşlarımı çattım. "Sayılır mı?"

"Cambridge'de Giselle Rothfort ile birlikte ve Sophia Davies ile bir şeyler içmeye gitmişler - Davies'i tanıyor musun?"

Bu hikaye hiçbir yere gitmiyor ve şu anda tek yapmak istediğim eve gidip Netflix'te tıkmak.

"Pek sayılmaz - bak, Ainsley, aslında gitmem gerek-"

Ainsley bana aldırmadan, "Şey," diye devam etti. "Sophia biraz fazla kaçırdı ve Giselle'e, guess'le bu adi ilişkiyi yaşadığını ağzından kaçırdı. Sikeyim. Kiminle?!"

Gözlerimi deviriyorum.

"Gerçekten umurumda değil, Ainsley, ama eminim bana her şeyi anlatacaksın-"

"OHA'nın olmazsa olmaz huysuz öğretmenin ta kendisi." Kalbim yerle bir oldu. Solgunlaştım ve üşüdüm.

"Bastian. Lanet olası. Pierce."

Ona bakıyorum. Ne hissedeceğimden emin değilim: öfke mi, kıskançlık mı, kayıtsızlık mı? Ya da belki de seçmeme gerek yok, çünkü bu üçünün zehirli, girdaplı bir karışımını hissediyorum.

Kanımı yeşile çevirdi ve gözlerimi yarıklara çevirdi.

"Buna inanabiliyor musun?! Sophia Davies! Babasının Horn Yayıncılık'ın sahibi olduğunu biliyor muydun? Ve Bastian'ın asistanıydı!"

Homurdanıyor.

"Yediğin kaba pislemekten bahsediyorum, anlıyor musun? Patronun kızı mı? Ne yaramaz-"

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum, yüzüm yakıcı bir sıcaklıkla zonkluyor.

Olamaz. Kaşlarımı çatıyorum, parçaları kafamda bir araya getirmeye çalışıyorum. Hayır, mümkün değil. Yani bunu Ainsley Hendershire'dan, Cora Laurent'tan duyuyorum; okuldaki en acımasız dedikoduculardan ikisi. Nedir bu, dördüncü elden bilgi mi?

Kesinlikle bir

söylenti. "Oh, bu

doğru."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam,

eğer sen-" "Oh, bunu ben takip

ettim."

Kaskatı kesildim.

"Yani yapmamak için çok cazipti! Kötü çocuk Bastian'ın, patronunun patronunun asistanı olan kızıyla yattığı için yayıncılık sözleşmesinden kovulması mı?"

Dişlerim acıyla sıkılıyor.

"Babam ve Rupert Davies birlikte golf oynuyorlar, biliyorsunuz. Ben de dün gece babamı aradım, her zamanki gibi yemekten sonra birkaç brendi içtikten sonra tabii ki."

Hafifçe gülüyor, sanki bu çok komik bir hikayeymiş gibi.

"Birkaç tane yerse benim için her şeyi yapar, bilirsiniz. Ona Sophia'nın babasıyla uygunsuz bir şey olup olmadığını teyit edip edemeyeceğini sordum... sonuçta okulumuzda öğretmenlik yapan birinden bahsediyoruz, değil mi?"

"Ve?"

Sesim kısık çıkıyor. Sanki soruyu sormak bile istemiyorum, çünkü cevabı kesinlikle bilmek istemiyorum.

"Doğrulayamadı."

Tuttuğum gerginlikle birlikte nefesim yavaş bir akışla dışarı çıkıyor.

"Ainsley, çok baharatlı bir hikaye ama ben-"

"Sophia Davies'in Bastian'ın yanında çalıştığını anlatan bir kitap çıkarmak için Horn Yayıncılık'la görüştüğünü doğruladı..." diyerek kendi aptal imasına kıkırdıyor. "Ve görünüşe göre, bir ilişki hakkında bir sürü şey içeriyor.

Kalbim acıyla çarpıyor. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken kıskançlık damarlarımda dolaşıyor.

"Onlar..." Kekeliyorum. "Eğer doğru değillerse böyle şeyleri yayınlayamazlar."

"Evet," diye sırtıyor. "Bu kitabın yayınlanması dışında. Bu da demek oluyor ki..."

Parmağını ileri geri sallayarak neşeyle sırtıyor.

"Yaramaz, yaramaz, Bastian!"

"Gitmem gerek."

Cevap vermesini ya da gevezelik etmesini beklemedim. Öfkeyle dönüyorum ve kararan kampüs boyunca kulübeme doğru fırlıyorum. Oraya vardığımda doğruca dondurucuya gidiyor ve dönemin başından beri orada sakladığım buz gibi votka şişesini çekip çıkarıyorum.

Büyük bir bardak doldurup geri deviriyorum. Bir bardak daha doldurup onu da devirirken gözlerim doluyor ve irkiliyorum. Sonra telefonumu çıkarıp Tenley'e öfkeyle mesaj atıyorum.

Bu akşamki parti için ne kadar erken?

AĞIRLIKLAR ritmik olarak yükselip

alçalıyor Clank. Clank. Clank.

Kaslarım çıgık atıyor, dişlerim gıcırdıyor ve kollarım pes etme tehlikesi geçirene kadar tekrar tekrar itiyorum.

İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum, havayı içime çekiyorum ve adrenalinin yükseldiğini hissediyorum. Ama hala huzursuzum. Hâlâ parmaklıklar ardında volta atan kafesteki bir hayvan gibi hissediyorum.

Bazen ben de böyle oluyorum.

Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Sanki içimde, beni pençesine alan her neyse ondan kurtulmak için hareket etmezsem, vurmazsam, içmezsem ya da sevişmezsem patlamakla tehdit eden bir enerji var.

Boks eldivenlerimi çekiyorum. Antrenman torbasına döndüğümde çıplak göğsümden ter boşanıyor. Kalbim deli gibi atana kadar dalıyor, kaçıyor, gölge boksu yapıyor ve torbaya yumruk atıyorum.

Antrenman bankına çöküyorum, hava emiyorum, yorgunluk için dua ediyorum - kafamın içinde huzur için

Ama gelmiyor. Yine de.

Çünkü zihnim boşaldığında ya da en azından o boş yere gitmeye çalıştığında, bir şey onu dolduruyor. Tavırlı bir şey; büyük mavi gözlerinde meydan okuyan bir şey.

Dudaklarında parlayan baştan çıkarıcılıkla.

Yüzünü çevreleyen altın saçlar gibi etrafında "dokunulmaz" halkası vardı.

Kafamda hiç boşluk yok. Julianna Kasırgası kıyılarıma vurduktan sonra olmaz.

Başımı sallıyorum, homurdanarak ve kendi kendime mırıldanarak üst kata çıkıyorum. Yağ lekeli bir tişört kapıp bitişikteki garaja giriyorum. Bir şeyleri yumruklamak ve kollarım pes edene kadar ağırlık kaldırmak işe yaramıyorsa, bazen bu işe yarıyor.

Telefonumu çalışma tezgahının üzerindeki eski müzik setine takıp play tuşuna basıyorum. AC/DC'nin Back In Black şarkısı garajda kükrüyor ve aletlerimle birlikte bordo ve krom 1978 Yamaha 650 Special'ın yanına çömelirken sırtıtıyorum.

Mucizevi bir tedavi değil ama yardımcı oluyor. Motosikleti parçalara ayırıp tekrar birleştirmenin bir zen'i var. Ve ben farkına bile varmadan, kafamdaki boşluk biraz olsun boşalıyor - onun kokusunu içime çekmeden gerçekten nefes alabilmem için yeterli. Dudaklarım onun yumuşak dudaklarına değmeden inliyor.

Yeşil ve siyah ekose giysiler içinde masama eğilip "lütfen profesör" dediğini hayal etmeden.

Elim tork anahtarını sıkıca kavrarken inliyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor.

Hay sikeyim. Bir saniyeliğine oradaydı.

Motoru tekrar bir araya getirmeyi bitirdim, ama anlık huzur gitti. Onun yerine, sadece o var: benim yasak cazibem. Bahçedeki elma, tam önümde kışkırtıcı bir şekilde sallanıyor.

Tek sorun şu ki, ben zaten tadına baktım. Şimdi gerisini istiyorum.

"Bastian'ın bisiklet dükkanı yüzünüzü sallasın" çalma listesi The Clash'e geçti. Ama aniden, telefonum bir bildirim patlatabilsin diye şarkı kararıyor. Görmezden geliyorum. Ama bir başkası London Calling'i böldüğünde, telefona kaşlarımı çatıyorum ve bisikletten iniyorum. Ellerimi kirli gömleğime silerek çalışma tezgahının üzerindeki telefona doğru yürüyorum.

Çenem titriyor. Bildirimler Snapchat'ten.

Snapchat'te etkileşimde bulunduğum sadece bir kişi var.

Telefona bakıyorum. Mesaja bakmamalıydım bile. Cevap vermemeliydim. Kendime iyi niyetli olduğumu, annesinin saçmalıklarını bir kenara bırakıp bir şeyler yemesini sağlamak için kullandığı kanallardan ona ulaşmaya çalıştığımı söyleyebilirim. Ama bir sınır var ve ben o sınırı aştığımı biliyorum.

Sonuçta tüm öğrencilerimi Snapchat'lemiyor değilim.

Ve diğer öğrencilerin sana göğüslerinin fotoğraflarını göndermiyorlar.

İnliyorum, nabzım güm güm atıyor. Hangisi kanımı daha çok kaynatıyor bilmiyorum - geçen gün o fotoğrafı göndermiş olması mı, yoksa başka biri için göndermiş olması mı?

İkisi de.

Başka birinin, şımartılmış küçük bir oğlanın

-Bu beni çok öfkeliyor. Kendini beğenmiş, ukala, yakışıklı bir çocuk, bırakın kıyafetleri olmadan ona bakmayı, kıyafetleri üzerindeyken bile ona bakmayı hak etmiyor.

Telefon yine çalıyor.

Ona bakma.

O on sekiz yaşında, sen otuz iki, diyorum kendime. Bırak gençliğini yaşasın. Bırak ne halt istiyorsa yapsın çünkü senin onun üzerinde hiçbir hakkın yok. O yüzden bırak-

Lanet telefonu elime aldım ve uygulamayı açtım. İlk mesaj beni gülümsetiyor.

| Seni baktırdım. Bahse girerim yine meme bekliyordun.

| Ama konuştuğumuz gibi, sana meme yok.

| Profesör.

Mesajları okudukça çenem geriliyor, inliyorum. Flört ediyor.

İyi değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve telefon ekranını kapatıyorum. Ama anında başka bir bildirim geliyor. Gözlerimi açıyorum ve uygulamayı tekrar açıyorum.

| Bu fotoğrafları okuduğunu görüyorum.

Sırıtıyorum. Lanet olası okuma makbuzları.

| Bu özelliği nasıl kapatabilirim?

Ekranda bir yanıt yazarkenki emojisi gösteriliyor.

| Lol. Yapamazsın.

Başparmaklarım klavyeye dokunurken sırtıyorum.

| Kaybolan mesajlar, meme resimleri ve otomatik okuma makbuzları. Sizin nesliniz bunu nasıl yapıyor?

Bir şey yazarken bir emoji görüyorum. Sonra kayboluyor. Sonra geri geliyor. Sonra yine gidiyor. Sonra bir mesaj geliyor.

| Muhtemelen göğüslerin yardımı olmuştur.

Gülüyorum, kendi kendime kıkırdıyorum. Ama sonra yine kaşlarımı çatıyorum. Şu uzak duracağım çizgi mi? Evet, zaten bir mil ötesindeyiz. Snapchat'te bir öğrenciyle çıplak fotoğraf göndermekten bahsediyorum.

Kötü bir fikir.

| Bu gece Snape'in zindanında neler oluyor?

Cevap verme. Sadece lanet uygulamayı kapat ve uzaklaş.

| Kağıtlara not verme

Yalan. Yine de yapmam gereken şey bu. Avatarını yatakta horlarken gösteren bir emoji gönderiyor.

| booorrriing

Sırıtiyorum.

| Kokainli seks partisi daha sonra olacak.

Yazıyor. Sonra yazmıyor. Sonra boş kalıyor. Kaşlarımı çatıyorum. İğneleyici bir cevap yok mu? Olur.

Telefonu bıraktım ve aletleri toparlamak için bisiklete döndüm. İşim bittiğinde telefona baktım. Hâlâ bir şey yok.

Duşa girebilmek için kirli kıyafetlerimden sıyrılarak üst kata çıkıyorum. Sıcak su ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ve parmaklarımdaki bisiklet kirini temizliyor. Sonra oyalanıyorum, dünyayı kapatıyorum ve suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Dışarı çıkıp havlumu aldıktan sonra telefonuma

baktım. Hâlâ bir şey yok.

Kendime gözlerimi deviriyorum. Neyim ben, lanet bir ergen mi?

Hayır, ama o öyle.

Önce telefona, sonra da giyinirken aynadaki yansımama bakıyorum. Sonra tekrar telefona.

Bırak. Bırak gitsin.

Bir film izlemek ya da bir şeyler yazmaya çalışmak için dönüyorum. Gözlerim kapanıyor.

Lanet olsun.

Geri dönüyorum, telefonu elime alıyorum ve lanet uygulamayı tekrar açıyorum.

| Peki ya sen?

Yanıt bu sefer hızlı geldi.

| Bir partide.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu söylediğinde neden bu sahiplenici, koruyucu duyguya kapıldığımı bilmiyorum. Sanki bu partinin çok vahşi olmadığından emin olmam gerekiyormuş gibi.

"Babası olmaya mı çalışıyorsun, Bastian?"

| Kulağa eğlenceli geliyor.

| Çok eğleniyorum.

Ardından bir dizi şarap kadehi, martini kadehi, bira ve shot emojisi gönderiyor.

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. Ama "dikkatli ol" ya da "içkine dikkat et" gibi "baba gibi" bir şey söyleme dürtüsüne direniyorum.

Bırak gençliğini yaşasın. Kesinlikle öyle yaptım. O yüzden bırakıyorum. Zar zor. Ve sonra, tabii ki, lanet telefonum yine çaldı.

| Eski asistanın bu seks partisine geliyor mu?

Kaskatı kesildim, gözlerim kısıldı. Sikeyim. Anasını sikeyim. Sophia'yı nereden biliyor ki?

Hırlıyorum, dönüyorum. Başparmağımı Wendell'in numarasının üzerinde gezdirmeye başladım. Ama nefes alıyorum. Buna tepki vermek sadece bu saçma yangına körükle gitmek olur.

| Ne yazık ki eski asistanlarımdan hiçbiri gelemedi.

Yeterince belirsiz. Önerdiği şeyin ağırlığını hafifletecek kadar şakacıydı, umarım.

| Kimi istersen onunla görüşürüm.

Kaşlarımı çatıyorum. Mesaj kısa ve öz. Her türlü şaka tonundan yoksun. Kaşlarım çatılıyor. Ne o, kıskanç mı?

Sırıttıyorum, ama sıırtmamalıyım. Tıpkı Julianna'nın başka bir kızı -gerçek ya da değil- kıskanmasının ne anlama geldiğini düşünmemem gerektiği gibi.

Ama artık çok geç, çünkü aklım o iki yere de gidiyor.

| Pekala, bu gece çok eğlenin. Eminim.

Cevap yazarken kaşlarımı çatıyorum.

| Harika, iyi eğlenceler.

Telefonu yere bıraktım. Kafamı salladım. Hiç yaşanmamış bu ilişkiyi kıskanıyorsa ne olmuş yani?

Bırak kıskansın. Bırak kızsın. Bırak bana ilgi duymasın.

Lütfen.

Masama çöküyorum ve yazmak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Ama bir saat sonra, sayfada neredeyse hiç kelime kalmamıştı. Kahretsin. Parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçiriyorum ve bar arabama bakıyorum.

Telefonum çalıyor. Baktığımda kaskatı kesiliyorum. Bu bir Snap resimli mesaj.

Zihnim anında beni çektiği son fotoğrafa geri dönüyor. Telefonu çekerken sikim kalkıyor. Resmi biraz fazla hızlı açıyorum. Ama bu kez çıplak ten ve pembe meme uçları değil, Julianna olsa da.

Bu bir selfie. Ve kesinlikle bok suratlı görünüyor. Ağzı açık, sanki bir parti şarkısı söylüyor gibi. Gözlerini sıkıca kapatmış, yüzü parlıyor ve kızarmış. Diğer OHA öğrencileri olarak hayal meyal tanıdığım iki kız var.

-Tenley Chambers ve Charlotte Bergendem onun iki yanında sırtıyor. Arkalarında, büyük bir parti devam ediyor gibi görünüyor.

Gözlerim arkalarında duran bir adama takılıyor. Onu Alistair Grand denen o küçük pislik olarak tanıyorum. Arkalarında arka planda gizleniyor ve gözleri Julianna'ya kilitlenmiş durumda.

Bakışlarım daralıyor. Ona bakma şeklinden hoşlanmıyorum. Yırtıcı görünüyor. Oyalayıcı. Ama bir anlamda... kahretsin, ona nasıl böyle bakmaz? Küçücük bir atlet ve eteğin içine doldurulmuş saf bir baştan çıkarıcı gibi görünüyor. Sarı saçları yüzünü çerçeveliyor. Teni parlıyor. Meme uçları beyaz atletin önünü dürtüyor.

Açlıkla homurdanıyorum.

| **Seks partisi nasıl gidiyor?**

Gözlerimi deviriyorum.

| **Parti nasıl gidiyor?**

|**drunnnnk lol**

Öpücük gönderdi. Sikim zıplıyor.

| **Bu adamın beni davet ettiği başka bir parti var... gidebilirim.**

Hırıltı boğazımda gümbürdüyor. Ne sikim adam.

| **Çok sarhoşum. Sorun olmadığını söylüyor.**

Çenem titriyor. Uyarı zillerim karıncalanıyor.

| **Yeterince içtiyseniz, yeterince içmişsinizdir.**

| **Lol diyorsun?**

Cevabına homurdanıyorum.

| **Seni diğer partiye kim davet ediyor?**

| **Fazla meraklı değilim. Sadece bu adam. Sakin ol.**

Uyarı zilleri sirenlere dönüşür. Zil zurna sarhoş. Ve pisliğin biri onu insanlarla dolu partiyi terk edip Tanrı bilir nereye gitmesi için ikna etmeye çalışıyor. Siktir et ve siktir et hayır.

| **Sarhoş hissediyorsanız olduğunuz yerde kalın.**

| **Evet baba.**

İnliyorum, sikim kalınlaşıyor.

| **Ciddiyim.**

| **Lol, yoksa ne? Bana şaplak mı atacaksın? :P**

Bunu ağzını kapatan şok olmuş bir yüzün başka bir emojisiyle takip ediyor. Kanım kulaklarımda çınlıyor.

| **Neredesin?**

| **Ne oldu?**

Aniden bir Snap görüntüsü geliyor. Bekle, görüntü değil. Bir video. Oynat'a dokunuyorum ve Julianna'nın sırttan, içkiden kızarmış yüzü ekranımı dolduruyor.

"Baaaassstian, benim için çok fazla endişeleniyorsun!"

Dışarıda bir yerde, o küçük atleti ve eteğiyle, kesinlikle bok suratlı görünüyor. Ve üşümüş.

"Sen benim babam değilsin, biliyorsun. O yüzden... git küçük seks partini yap," diye homurdanıyor. "Senin... asistanınla."

Yüzü kararıyor, dudakları kıvrılıyor.

"Ben de gidip kendi eğlencemi yaşayacağım, tamam mı?"

Goodniiiiight Bast-" Arka plandan gelen bir erkek sesiyle kesiliyor.

"Julianna!"

"Tamam! Commmminnggg!!"

Video bitiyor.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir, siktir.

Hırlayarak kütüphanemin halısında volta atıyorum. Beynimden milyonlarca en kötü senaryo geçiyor. Sarhoş olduğu ve bir pislikle yalnız kaldığı binlerce sahne.

Öp onu.

Ellerini onun üzerine koymasına izin vermek.

Sikeyim onu.

Hırlıyorum, dönüyorum ve masamdaki bir yığın kitabı itiyorum.

Ya da daha kötüsü, yukarıdakilerin hepsi, ama evet ya da hayır diyemeyecek kadar sarhoş.

Ön kapıya doğru hışımle koşuyorum, paltomu alıyorum ve gecenin içinde gürleyerek dışarı çıkıyorum. Nereye gittiğimi düşünmek için durduğumda gözlerim kısılıyor. Bu günlerde OHA'da çocuklar nerede parti yapıyor?

Ben buradayken burası ahırlar ya da kız futbol takımının defacto takım evi olan Lachlan eviydi. Lachlan çok uzak değil. Ama ben koşuyorum. Gül bahçelerinden birinden çıkıp küçük göletin yanındaki eski evi gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Karanlık.

Telefonumu kontrol ettim. Juliana'dan bir şey yok.

Sonra ahıra koşarım. Ama yine aynı şey. Burada kimse yok ve onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ve zamanım tükeniyor.

Nabzım gümbür gümbür atıyor, kulaklarımda uğulduyor. Parmaklarımı öfkeyle saçlarımdan arasından geçirerek dönüyorum. Telefonum çalıyor.

Uygulamayı öfkeyle açıyorum, kalbim sıkışırken gözlerim onun mesajına kayıyor.

| **Başım belada.**

| **Lordship Manor'da**

| **Gelip beni alın, lütfen.**

Şeytan gibi koşuyorum, kampüsün karşısındaki karanlıkta üç Bratva varisinin yaşadığı büyük eski malikaneye doğru depar atıyorum. Evin arka tarafından yaklaşıyorum ve evet burada bir parti var. Hem de büyük bir parti.

Biliyorum, bir öğretmen olarak buraya gelmem... ideal değil. Biliyorum, bir öğretmen olarak buraya özellikle onu, bir öğrenciyi aramaya gelmem daha da kötü.

Ama verecek bokum kalmadı.

Evin arka tarafına doğru fırladım. Arka taraftaki havuz - Tanrım, bu üç adam havuzlu bir malikanede yaşıyor - dışarısı dondurucu soğuk olduğu için boş. Ama içeride partinin devam ettiğini görebiliyorum.

Sonra birden gözlerim karanlık avluda bir şeye takılıyor: havuz sandalyesinde uzanmış, üzerinde küçük beyaz bir atlet, kısa bir etek ve yüzüne dökülen uzun sarı saçlarıyla bir şekil.

Ve üzerinde gezinen bir şekil var, ona doğru uzanıyor.

Bir hırıltıyla havuz alanına vahşi bir ayı gibi saldırdım. Kızın başında dikilen adamın elinde bir telefon vardı.

Diğer eli de -Tanrım bana yardım et- eteğinin ucuna uzanıyor.

Ona kamyon gibi çarptım. Çocuk soluk soluğa kaldı, yüz üstü taş avluya yığıldı. Telefonu düştü, ben de kapmak için fırladım.

"Dostum! Kafayı mı yedin sen!?" Adam yüzünü tutarak sendeleyerek ayağa kalktı. Bana döndü ve gözleri büyüdü.

"Profesör Pierce?" Alistair Grand mırıldanıyor.

Ona hançer gibi bakıyorum, sonra bakışlarımı Julianna'ya yöneltiyorum. Paltomu çıkarıp yanına gidiyorum. Nefes alıyor ve gerçekten üşümüş görünmesi dışında iyi görünüyor. Ceketini onun üzerine bırakıyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Ne bok yiyordun sen?"

Yutkunuyor. "Hiçbir şey, profesör."

"Sana bir kez daha soracağım..."

"Hiçbir şey!" diye ciyaklıyor. "Biraz önce hava almak için dışarı çıktım ve onu böyle... böyle gördüm."

"Ve lanet eteğini kaldırmaya mı karar verdin?"

Tısladım. Yüzü kızardı.

"Hayır..."

"Telefonunu aç."

Bana bakıyor, yüzü soluyor. "Ne?"

"Aç şunu."

"Ben-"

Hışımınla yanına gidip yakasından tuttuğumda nefesi kesiliyor ve yüzüne hırlıyor.

"Sormuyorum, söylüyorum."

Yutkunuyor, yüzü solgun.

"Kilitli bile değil. Lanet olsun..."

Ona bakıyorum. Haklıydı. Onu itiyorum ve fotoğraflar uygulamasına dokunuyorum. Partiden fotoğraflar var, bazıları başka kızların kıçlarını ya da göğüslerini oldukça yakından kırpılmış. Ona ters ters bakıyorum ve sonra aşağı kaydırıyorum. Çenem gerildi.

Sonuncusu Julianna'ya ait. İlki dudaklarının yakın çekimi. Sonra göğüs uçları atletinin üzerinden görünüyor. Sonuncusu ise avludaki sandalyeye uzanmış çıplak bacakları.

Gözlerim tehlikeli bir şekilde ona dikiliyor.

"Onları ben almadım!" Ağzından kaçırıyor. "Onlar... onu kontrol etmeye çalışırken başparmağım düğmenin üzerindeydi..."

Üçünü de sildim. Sonra gözleri büyürken telefonunu cebime sıkıştırıyorum.

"Bu ne lan!?" Bana karşı çıkıyor.

"Bunu saklayacağım. Daha sonra bakacağım ve burada hoşuma gitmeyen bir şey bulursam hayatını cehenneme çevireceğim."

Bana bakıyor. "Lanet olası ne? Öylece alamazsın-"

"Az önce yaptım. Aş artık bunu."

Gözleri kısıldı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet," diye hırlayarak ona doğru atıldım. "Ve eğer bir daha fotoğraflarını çektiğini bilmediğin kızların fotoğraflarını çektiğini görürsem, o lanet ellerini kıracağım. Ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, ailen kim olursa olsun, seni bu okuldan attıracağım. Beni iyi anladın mı?"

Sesi soluğu kesildi. Sonra şiddetle

başını sallıyor. "Kaç Alistair," diye

hırlıyorum.

Kaçtığında dönüp onu kollarımın arasına alıyorum. Telefonunu cebime sokuyorum, yanında duran küçük çantasını omuzluyorum ve avludan çıkıyorum.

Evime dönüyorum.

Art niyetim yok. Sadece benim evim ve oraya yürüyüş çok daha تنها - sarhoş ve bilinçsiz bir sınıf arkadaşlarını gece geç saatte evine taşımamla ilgili bazı soruları olabilecek diğer öğrencilerle karşılaşma olasılığımız çok daha düşük. Sadece onunla ilgilenmek için bile olsa.

Yürürken birkaç kez mırıldanıyor. Ama çoğunlukla kollarımın arasında göğsüme kıvrılıyor ve uyurken gülümsüyor. Yine de ön kapıya geldiğimde, anahtarlarımı almak için onu sallantılı ayaklarının üzerine yatırmak zorunda kalıyorum. Anahtarı kilide sokarken gözlerini kırıştırıyor ve bir anlığına sarhoş uykusundan uyanıyor.

Kaşlarını çatıyor, dönüyor ve beni görünce yüzü soluyor.

"Bastian..." diye
boğuluyor. "Seni içeri
alalım-" "Beni almaya
mı geldin?"

Gözleri öyle masum, öyle hayretle açılmıştı ki. Sanki ihtiyacı olduğunda birinin ona gerçekten yardım ettiğine inanamıyormuş gibi. Bu da kalbimi biraz kırıyor. Ayrıca Rebecca'dan ve lanet babasından daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Donuyorsun. İçeri gel-"

"Bastian."

Ses tonundaki yumuşaklık karşısında gerildim.

Arkanı dönme.

Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. "İçeri gel, ben-

"

Eli benimkine kayıyor. İnliyorum, duvarlarım yıkılıyor.

Savunmalarım başarısız oluyor.

Kendimi tutma becerim paramparça

oluyor. "Bastian," diye fısıldıyor.

Sonra çatladım ve döndüm. İri mavi gözleri benimkilere kilitleniyor, dudakları ıslak, dolgun ve baştan çıkarıcı.

"Çok fazla içtin," diye hırlıyorum sessizce, gözlerinin içine bakarak. "İçeri gel, ben-"

Bana çarpıyor, yakamdan tutuyor ve ağız benimkine çarparken beni aşığı çekiyor. Beceriksizce. Ama dudakları çok yumuşak ve çok ıslak.

Bu çok yanlış. Ama ben
de onu öptüm.

İnliyorum, yüzünü tutup onu talepkar bir şekilde öperken onu kapı çerçevesine doğru itiyorum. Derinden. Sanki benimmiş gibi.

Ve sonra aniden, şok olmuş gibi geri çekiliyorum. Nefes nefese kalıyorum, ona bakarken gözlerim sertleşiyor, kanım kulaklarımda gümbürdüyor.

Ne yapıyorum ben?

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Julianna-" "Bastian, ben..."

Yüzü yeşile döner. Gözleri kocaman oldu. Ve sonra aniden kamburlaşıyor, iki büklüm oluyor ve midesini evimin ön merdivenlerine boşaltıyor.

"Çok özür dilerim..." diye mırıldanıyor, tekrar kusmadan önce ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Ben ok-"

"Sorun yok," diye homurdanıyorum. Ellerim saçlarını kavırıyor ve geri çekiyor. "Seni yakaladım."

BASTIAN

GÜN BEKLEDİĞİMDEN DAHA HIZLI GELDİ. Sabahın ilk ışıklarıyla kütüphanemde Hemingway'in A Moveable Feast kitabının eski ve yıpranmış kopyasını indiriyorum. Pencereden dışarı, OHA kampüsünün üzerinde yükselen güneşe bakıyorum.

Aslında dün gece uyumadım. Hem de hiç. Ve tabii ki bunun şu anda yatağında uyuyan misafirle de ilgisi var.

Yalnız, çok teşekkür ederim. Bütün gece olduğu gibi.

O kusarken saçlarını tuttum. Merdivenlerden odama kadar yarı kucağında taşıdım. Onu kıyafetlerini değiştirmesi için bıraktım ve daha sonra bir bardak su ve biraz Advil ile onu kontrol ettim, ancak onu çoktan yorganın altında uyurken buldum.

Daha sonra aşağıya indim, Alistair'in telefonunu masamın çekmecesine attım ve çok ama çok sarhoş oldum. Sonra ayıklığın dişlerime tekme atmasını bekledim. Tanrım, dün gece olanlardan sonra biri bunu yapmalı.

Dudaklarım incelmiş bir halde kanepeye uzanırken inliyorum.

Onu öptüm. Yine öptüm. Ya da o beni öptü. Ya da kız dedi, erkek dedi. Ya da hiç fark etmez, çünkü ben onun öğretmeniym.

Bütün gece burada sarhoş bir şekilde otururken, sonra ayılırken, sonra da kafamı toparlamak için okurken kafamın içinde patlayan bir savaş bu.

Ama bu işe yaramayacak. Julianna McCreed'i kafamdan silemem. Ve kesinlikle onun dudaklarının dudaklarıma değdiği anı aklımdan çıkaramam.

Bunun neden "iyi" olduğuna dair sinsi, kılı kırk yaran gerekçelere tutunmaya çalışabilirim. On sekiz yaşında olduğunu. Beni öpmüş olması. Ama sonra, bunun neden iyi olmaktan o kadar uzak olduğuna dair çığ gibi büyüyen nedenler var ki, ahlak ve terbiye diyarına geri dönmek için bir roket gemisine ihtiyaç duyarsınız.

O benim öğrencim. Rebecca ile evleniyorum. On sekiz yaşında. Beni öptü çünkü kafası iyiydi. Okul bahçesinde.

Ama onu buraya ben getirdim. Kendime bunun fedakârca bir karar olduğunu söyleyebilirim, tıpkı Snapchat'te onu kontrol etmek gibi. Onu eve götürebilirdim. Ama orada onunla kalamazdım, öğrenci evinde değil. Ayrıca, onu burada istiyordum.

İnlerken gözlerimi kısıyorum.

Evimde uyuyan bir öğrencim var. Benim lanet yatağımda. Eğer bu ortaya çıkarsa? Rebecca'nın "imajımı temizleme" şansına elveda diyebilirim.

Yatağında bir öğrenciyle yakalanan bir profesörün geri dönüşü yoktur. Şartlar ne olursa olsun. Nokta.

Kalkıp bir fincan kahve daha yapmak üzereydim ki merdivenlerden inen ayak seslerini duydum. Birkaç saniye sonra, çok utangaç görünen, gözleri kan çanağına dönmüş Julianna köşeyi dönüp kapı çerçevesine yaslanıyor.

Dün gece değiştirmesi için ona verdiğim Cure tur tişörtümü giyiyor. Kendisi. Büyük, bol, şekilsiz bir tişört.

Ve onun üzerinde saf günah gibi görünüyor.

Utangaç bir şekilde yere bakıyor. Ama yavaşça, büyük mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, kaşları çatılıyor.
"Dün gece için."

Başımı salladım.

"Ve..." kızarır ve tekrar yere bakar. "Bastian, özür dilerim..."

"Ne için?"

Bana bakıyor, yüzü kıpkırmızı.

"Ne için olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor

sessizce. "Hayır, bilmiyorum."

Alt dudağını çiğnerken kaşları çatılıyor. "Lütfen bu konuda götlük yapma-"

"Dün geceye dair hafızam oldukça bulanık aslında," diye omuz silkiyorum.

Bu bir yalan. Her şey çok açık. Lanet beynime dövme gibi işlenmiş. Ama olamaz. İkimiz için de. İkimizin de iyiliği için.

Kaşlarımı çattım. "Evimin önüne kustuğun için mi?"

Julianna'nın gözleri benimkilerle buluşuyor. Alt dudağını ısırırken aramızda söze dökülmeyen bir anlayış geçiyor.

"Evet," diyor sessizce. "Bunun

için." Omuz silkiyorum. "Bunun için

endişelenme."

Ağzı küçük, minnettar bir gülümsemeyle

kıvrılıyor. "Yani, ben eve gidiyorum-"

"Bunun içinde mi?"

İçinde yüzdüğü büyük boy tişörte bakarken kızarıyor. Lanet şey kalçasının ortasına kadar iniyor ve kolları dirseklerine kadar uzanıyor.

"Sanırım dün geceki kıyafetlerim midemi bulandırdı," d i y e mırıldanıyor, kaşları çatılıyor.

"O zaman burada yıkayın. Kampüste bununla dolaşamazsın."

Kampüste dün gece giydiği rahatsız edici kısıklıktaki eteği ve küçük atletle de dolaşamaz. Ama eve gidecekse, en azından gerçek kıyafetlerle gidecek.

Öğretmeninin rock tişörtünü değil.

Ayrıca, soğuğa karşı giyebileceği yıkamadan çekmiş bir kapüşonlu tişörtüm var.

Julianna kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Çamaşır odası mutfağı geçince koridorun sonunda. Ben de tam bir fincan kahve daha yapmak üzereydim, istersen sen de katılabilirsin."

İnliyor, akşamdan kalma olduğundan emin olduğum şey yüzünden yüzünü buruşturuyor. "Kulağa..."

"Gerekli mi?" Sırıtiyorum.

Yüzünü buruşturup sessizce başını sallıyor. Dönüyor, gözleri kütüphanenin raflarını tarıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Neden bir kopyasını bulamayacağım izlenimine kapılıyorum?"

Büyük Umutlar burada mı?"

Sırıtiyorum. Julianna bana dönüp omuz

silkiyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o

kitaba bayıldım."

"Kimse mükemmel değildir."

Ben ayağa kalkarken kıkırdıyor ve başıyla onu geçip

koridora doğru ilerliyor. "Bu taraftan."

Beni mutfağı kadar takip ediyor, kahve makinesini doldurup telvesini boşaltmaya başlamamı izliyor.

"Çamaşırhane hemen köşede. Eve yürürken sana eski bir kapüşonlumu vereceğim."

Kaşlarını çatıyor. "Oh, hayır, sorun değil-"

"Aralık ayında etek ve atletle dışarı çıkmayacaksın."

Başını sallayıp ellerine bakarken yüzü yanıyor.

"Teşekkür ederim." Bana baktı. "Gerçekten. Teşekkür ederim, Bastian."

Başımı salladım, ona baktım.

"Dün gece sarhoşken seni bir yere götürmek isteyen adam kimdi?"

Kaşlarını çatıyor. "Kim?"

"Bana Snapchat'ten mesaj atmışsın-" Sırıttıyor. Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece..." diye gözlerini deviriyor. "Kimse 'snapchat mesajlaştı' demez. Sadece 'Snap'lendi' diyebilirsiniz."

"Şimdi de bana e-posta göndermeyi mi öğreteceksin?" Sırıttıyor.

"Kimdi o?"

Gülümsemesi kaybolur. Aşağı bakarken yanakları yanıyor.

Alistair Grand de. Adını söyle, hemen kulübesine gidip taşaklarını keseyim.

Onu nasıl bulduğum hakkında ona hiçbir şey söylemedim, adam onun bilinçsiz formuna bakıyordu. Telefonunda dudaklarının ve göğüs dekoltesinin ürkütücü resimleri vardı.

Eteğinin altına bakmaya çalıştığını gösteren her işaret.
Şimdilik bunu da bilmesine gerek yok. "Hiç kimse."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılıyor.

"Her kimse onu korumanıza gerek yok. Sadece söyle bana-"

"Gerçekten hiç kimseyi kastetmedim," diye ağzından kaçırıyor. Utangaç bir ifadeyle bana bakarken dudağı dişlerinin arasında kıvrılıyor.

"Anladığımdan emin değilim-"

"Bunu... unutmak için uydurdum," diyor çabucak.
Koridordan aşağı bakarken yutkunuyor. "Çamaşırhane bu tarafta mı?"

Bana dönüp baktığında, titreyip kızarana kadar bakışlarını tutuyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Evet. Duş ya da başka bir şey istersen banyo da var."

Minnetle gülümsüyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Önce sana şu kapüşonluyu getireyim."

Ona alt kattaki banyoda çamaşırhaneyi gösteriyorum ve sonra koşarak yukarı çıkıyorum. Dolabımda eski kapüşonluyu buluyorum. Döndüğümde gözlerim yapılmamış yatağa takılınca dişlerimi sıkıyorum.

Nerede uyduğunu.

Birden kendimi, ona ödünç verdiğim bol gömleğin altına iç çamaşırını giyip giymediğini merak ederken buldum. Ya da daha spesifik olarak, eğer

O yapmadı.

Gözlerimi ayırıp aşağıya, koridordan çamaşır odasına doğru koşarken inliyorum.

"Buldum-"

Körü körüne tokmağı çevirip kapıyı açtığımda iki şey oluyor: Julianna soluk soluğa, küçücük mavi bir külotla bana doğru dönüyor. Ve gözlerim onu yutuyor.

Öylece duruyoruz, donmuşuz, birbirimizden iki adım uzaktayız. Nefesi ağırlaşıyor, açık dudaklarından nefes nefese çıkıyor. Kanım damarlarımda mazot gibi dalgalanıyor, aletim kotuma doğru kalınlaşırken vücuduma pompalanıyor.

Ahh kahretsin.

Şu anda Rebecca'nın kızını göremiyorum. Öğrencimi görmüyorum. Aklımdan bile geçirmemem gereken on sekiz yaşındaki bir kızı görmüyorum.

Genç bir kadın görüyorum; muhteşem, çok seksi ve gözlerinde en az benimkiler kadar açlıkla bana bakıyor.

İkinci kez düşünmeden harekete geçiyorum. Akıl, yüksek ahlak ya da daha iyi, "iyi" bir versiyonum araya girmeden önce. Ona çarptığımda inliyor, kıcı çamaşır makinesinin kenarına çarpana kadar onu geriye itiyorum. Yüzüm onunkine düşüyor ve onu öyle sert öpüyorum ki, önümüzdeki hafta boyunca bunu hissedecek.

Ay.

Sonsuza
kadar.

İnliyorum, dilim dudaklarının arasından kayarak onunkiyle dans ederken ağzını talep ediyorum. Julianna inliyor, elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve gömleğimin altına giriyor. Yumuşak parmaklarının karın kaslarımın üzerinde gezindiğini hissettiğimde ihtiyaçtan zonkluyorum ve belindeki elim sıkılaşıyor. Diğer elim saçlarına dolanıyor ve o benim için inlerken saçlarını sıkı bir yumrukla kavlıyor.

Vücudu bana doğru eğiliyor -bana ihtiyaç duyuyor; beni istiyor. Göğüs uçları tişörtümün üzerinden göğsüme doğru küçük noktalar halinde sertleşiyor. Ve inlemeleri...

Tanrı yardımcım olsun, bu sesler beni öldürecek.

Dudaklarımı onunkilerden hiç ayırmak istemiyormuşum gibi onu öpüyorum. Kalın ereksiyonum külotuna çarpıyor, içime doğru iterken tekrar inlemesine neden oluyor.

Dünya dönüyor. Mantık paramparça olur. Doğru ve yanlış arasındaki çizgi rüzgarla birlikte dağılır.

Burada doğru ya da yanlış yok. Sadece o ve ben varız. Ve sonra, kapı zilim çaldı.

Biri bizi buzlu suyla ıslatmış gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Julianna'nın rengi soluyor, kocaman gözlerle bana bakarken eli dudaklarına gidiyor. Sonra çıplak olduğunu hatırlar gibi oldu. Nefes nefese kalıyor, benden uzaklaşıyor ve duvardaki askılıktan bir havlu çekip üzerine örtüyor.

"Ben-" omzunun üzerinden bana geniş gözlerle bakıyor -şaşkınlık, panik ve yine de... başka bir şeyle dolu.

Ateş. Arzu. Açlık.

Kapı zili tekrar çaldı. Ona bir parmağımı kaldırırken çenem gıcırıyor.

"Yapma..." Kaşlarımı çattım. "Burada kal." Gitmek için dönüyorum, sonra geri dönmeden önce duraklıyorum.

"Burada işimiz bitmedi."

Ben dönüp evin içinden ön kapıya doğru adım atmadan önce, tam da zil tekrar çaldığında yüzü ateşle parlıyor. Tenim karıncalanıyor. Kulaklarımdaki nabzımın gümbürtüsünü zar zor duyabiliyorum. Aletim kotumun içinde hâlâ taş gibi sert ve kapıyı çekip açarken tek tadabildiğim onun dudakları.

"Ne-"

Ceketinin yakasından ve kollarından dövmeleri görünen yakışıklı genç adamı görünce kaskatı kesiliyorum. Kendini beğenmiş bir şekilde bana sırtıtıyor.

Konstantin Reznikov'un kapımda ne işi var?

Hiçbir dersime girmiyor ama ününü biliyorum. Bir ay kadar önce Reznikov Bratva ailesinin başına geçmek için kendi babasını nasıl öldürttüğü gibi. Ilya Volkov, Misha Tsavakov ve Lukas Komarov ile aynı okulda olmasına rağmen "yaşa ve yaşat" yaklaşımına sahip olması gibi.

"Günaydın profesör," diyor ince, eğlenceli bir gülümsemeyle.

Gözlerim kısıldı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Konstantin?"

"Şey, sadece gezintiye çıkmıştım ve uğrayayım dedim."

Çenem gerildi.

"Yaptın mı, şimdi."

Sırıttıyor. "Sadece komşuluk yapıyorum."

"Anlıyorum," diyorum ince bir sesle. "Uğradığınız için teşekkürler. Okulla ilgili bir şeye ihtiyacınız olursa, ofis saatlerim-"

"Aslında ortak arkadaşımızın dün gece nasıl olduğunu kontrol ediyordum."

Nabzım güm güm atıyor.

Kaskatı kesildim.

"Affedersiniz?"

Hınzırca

gülümsüyor.

"Bayan McCreed."

Gözlerim onunkilere kilitlendi.

Sikeyim.

"Biliyor musun, onu havuz sandalyesinde uzanırken gördüğümde... etek, küçük bir atlet-"

"Eğer ellerini koyarsan-"

Homurdanıyor. "Benim bir tipim var profesör. Ve o tip bilinçli."

Bunu keskin bir şekilde ağızımdan kaçırdığım için kaşları kalktı. Kahretsin. Yine de geri adım atabilirim. Rebecca'yla evleneceğim herkesin malumu. Sadece endişeli bir adım

olabilirim.

Bu şekilde düşündüğüm için bile inliyorum.

"Her neyse, onu dışarıda gördüğümde eve götürmenin en iyisi olacağını düşündüm. Bu yüzden telefonunun kilidini açmak için parmak izini kullandım ve snapleştigi son kişiye bir mesaj bıraktım."

Kanım çekiliyor. Konstantin kıkırdıyor.

"Demek istediğim, 'BadTeacher89'un asistan kötü öğretmenimiz olmasını beklemiyordum. Ortaya çıktığında yüzümün alacağı hali düşünsene-"

"Bunun bir anlamı var mı?"

Sırıttıyor. "Savunmacı görünüyorsunuz
profesör." "Suçlayıcı görünüyorsunuz,
Konstantin."

Sırıttıyor. Gözlerim kısılıyor.

"Onun annesiyle
evleniyorum."

"Ben de öyle duyuyorum. Yani, sadece endişeli bir ebeveyn figürü, öyle değil mi profesör?"

Dudaklarım inceldi. "Evet."

"Şimdi, bakın, Snap konuşmasında yanlışlıkla biraz yukarı kaydırmışım gibi görünüyor..."

Gülümsemesi zehirli bir şekilde genişler.

"Sadece endişeli bir ebeveyn figürü. Buna sadık mı kalacağız?"

"Eğer varmak istediğiniz bir nokta varsa, oraya bir an önce ulaşmanızı öneririm."

Kıkırdıyor. "Sadece... durumu gözlemliyordum profesör. Burada bize öğretmeleri gereken şey bu değil mi?"

"Okulla ilgili yardımcı olabileceğim bir şey yoksa bu kapıyı kapatacağım."

"O burada mı?"

Çenem gerildi.

"Hayır."

Bana göz kırparken gülümsemesi

genişliyor. "Sen kötü bir öğretmensin."

Bu küçük herifin benden çok da küçük olmadığı ve gezegendeki en acımasız suç örgütlerinden birinin fiili başı olduğu düşünüldüğünde, bu pek de parlak bir karar değil. Ama yine de yapıyorum.

Elim titriyor, yakasını yumruk yapıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Beni çok dikkatli dinle-"

Tişırtümün üzerinden yan tarafıma dokunan bir bıçağın soğuk ve keskin kenarını hissettiğimde duruyorum. Elinde tuttuğu sustalı bıçağa bakıyorum.

"Dikkatli olun profesör," diye homurdanıyor Konstantin. "Burada, bu lanet olası okulda gücün varmış gibi davranabilirsin. Ama dışarıda?"

Yaklaşırken ince ince gülümsüyor.

"Dışarıda, gücün bende olduğunu söylediğimde bana inanın."

Gençlik yıllarımın ve yirmili yaşlarımın çoğu renkli geçtiği için, bu aslında ilk kez bıçakla tehdit edilişim değil. Aynı şekilde, "babasıyla sorunları olan on sekiz yaşında bir pislik tarafından bıçaklanmak" da o gün yapılacaklar listemde yer almıyordu.

Konstantin'e ters ters bakarken kaşlarım çatılıyor, o da saniyeler geçtikçe bana ters ters bakıyor.

"Küçük bir orospu gibi beni bıçaklayacak mısın yoksa önümden çekilecek misin?"

Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalkıyor. Ama sonra yavaşça sırtarak geri çekiliyor ve bıçağı katlayıp kaldırıyor.

"Sizden hoşlanıyorum profesör."

"Tanrım, Konstantin, burada gözlerim buğulanacak."

Sırıttıyor. "Ve aslında kitaplarını gerçekten seviyorum."

"Aferin sana."

"Duyduğuma göre bu sonuncusu, yayınlanmamış olanı gerçekmiş..." İnce ince gülümsüyor.

"Gerçek bir göz açıcı."

Eve geri dönüyorum ve kapıya uzanıyorum.

"Aslında," diye ekleyerek beni durdurdu. "Ayrıca o kadar etkileyici bir kitap olduğunu duydum ki hayranlarınız bile varmış..." Sırıttıyor.

"Seni takip mi ediyor, bu konuda?"

Gözlerim kısıldı. Aklıma öğretmenlik yapmak için buraya taşınmadan önce çatı katımın önünde park halinde gördüğümü çok iyi bildiğim siyah minibüsler geliyor. Aynı şekilde, son bir aydır çevresel görüş alanımın hemen dışında duran Rus mürekkepli siyah önlüklü iri adamlar da.

"Doğru insanlar için çok etkileyici bir okuma sanırım. Öyle değil mi profesör?"

"Kimi kastettiğimi biliyorsunuz. Şu Rus haydutları. Lukas, Misha... o korkunç Volkov denen çocuk. Onları izle, not al."

"Peki ya dördüncüsü? Konstantin Reznikov?"

"Ben sadece ilk üçüyle ilgileniyorum. Halledin şu işi."

Rebecca'nın sözleri aklıma takılıyor. Burada bir bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama eli bıçaklı ve arkasında bir suç imparatorluğunun ağırlığı olan bu küçük psikopatı ön merdivenlerimde kışkırtmak da istemiyorum. Julianna içerideyken.

"Ne istiyorsun, Konstantin?" İnce ince homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, sadece komşuluk yapıyordum. Julianna'nın eve sağ salım vardığından emin olmak istedim."

Kaşlarını kaldırıp evime bakarken sırıtıyor. "Sanırım bir eve gitmiş, tamam."

Ben ona sessizce bakarken o gitmek için dönüyor.

"Çok güzel bir gün profesör. Ne bir bulut, ne de bir..." Kendini beğenmiş bir bakışla bana bakıyor.

"Görünürde siyah bir minibüs var, hmm?"

Sırtarak dönüyor ve bahçeyi geçip bir ağaç korusunun etrafından dolaşarak gözden kayboluyor.

Kapıyı kapatıp kilitlerken kalbim hızla atıyor, kanım ısınıyor ve içim daralıyor. Tüm bunların nasıl geçtiğini tartarak yavaşça nefes alıyorum.

Son bir nefesle arkamı dönüp eve doğru ilerliyorum. Ama çamaşır odasına geldiğimde boştu. Üst katta da yok. Bodrumda ya da garajda da.

İşte o zaman arka kapının kilitli olmadığını, onun kıyafetlerinin ve benim kapüşonumun yerinde olmadığını fark ediyorum.

Kahretsin.

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA BOYUNCA, okulların kış tatiline girmesiyle birlikte hava daha da soğuyacak. Ve iki hafta boyunca ben sadece normal, sıradan bir öğrenciyim. Sınıfa giden türden. Ders çalışan. Ödevini yapan. Arkadaşlarıyla sohbet eden.

Öğretmenini öpmeyen türden.

Aslında, iki hafta boyunca öğretmenine neredeyse hiç bakmayan bir öğrenciydim. En azından Bastian Pierce'ın İngilizce sınıfında öyleyim. Bir çeşit soğuk savaş gibi. Sınıfta bana bakmamak ya da beni tanımamak için elinden geleni yapıyor. O bize Bukowski'den bahsederken ben de onun iğrenç derecede yakışıklı yüzü dışında bir yere bakmamak için elimden geleni yapıyorum, D.H. Lawrence ya da Hemingway.

Özellikle hoşlandığım bir savaş değil. Ama kim herhangi bir savaştan hoşlanır ki?

Yine de soğuk cehalet ve kaçınma gerekli. Orada olmak zorunda, çünkü bu delilik. Bastian'ı öpmeye devam edemem. Tüm nedenlerden dolayı. Hepsi için.

Bu yüzden gerçek dünyada kendimi ondan uzak tutuyorum. Onu dikkatle görmezden geliyorum ve göz göze gelmemeye çalışıyorum. Dilimi ısıyorum ve cevabını çok iyi bildiğim sorulara cevap vermek için elimi kaldırmıyorum. Ona yakın olmak bile nabzımın hızlanmasına ve tenimin onun tarafından dokunulma ihtiyacıyla karıncalanmasına neden olmuyormuş gibi davranıyorum. Dudaklarını tekrar tatmak için.

Ama ondan uzakta, özel olarak? Kendimi ondan hiç uzak tutmuyorum. Yalnız kaldığımda, onun düşünceleri beni tüketiyor.

İki hafta boyunca böyle olacak. Komik şakalar yok. İğneleyici sözler yok. Uygun davranışların etrafında dans etmek ya da kenarlarından atlamak yok. Hiçbir şey yok.

Tamamen alakasız bir şekilde, Alistair Grand da bana soğuk davranıyor ve beni tamamen görmezden geliyor gibi görünüyor. Yani o kadar da kötü değil.

Siyasal Bilgiler dersimden çıkıp paltomu giyerken telefonum çalıyor. Cebimden çıkardım ve inledim.

"Merhaba anne."

"Ne yaptın sen Julianna?" diye tersliyor.

Kaşlarımı atıyorum. "Pardon?"

"Ona ne söyledin ya da ne yaptın?!" Kanım dondu.

O biliyor. Bastian'ı öptüğümü biliyor. Birkaç kez.
B o c a l a r k e n yüzüm soluyor, donmuş bir bankın üzerine çöküyorum.

yürüyüş yolu

boyunca. "Anne,

ben-"

"Bugün Patricia Grand ile çay içiyordum ve sevgili Alistair'in bir konuda oldukça üzgün olduğunu ve sizinle hiç ilgilenmiyor gibi görüldüğünü söyledi. Yani!" Tıslıyor. "Genç bayan, ona ne dedin sen?"

Boğuk nefesimi yavaşça dışarı veriyorum. İçime bir rahatlama doldu.

"I..." Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok anne. Alistair'le konuşmuyorum bile, çünkü o bir-"

"İşte sorun burada. Erkekler ve egoları, Julianna. Eğer onunla konuşmazsan, senin müsait olduğunu bilmesi nasıl beklenebilir?"

Gözlerim kısıldı. "Değilim anne. Onun için değilim."

"O huysuz, iğneleyici kişiliğe sahip birine değil. Ve sevgili Tanrım, Julianna, lütfen bana en azından sana e-posta ile gönderdiğim beslenme uzmanını arayacağını söyle. Cildin ve belin bana teşekkür edecek-"

"Bu telefon görüşmesinin gerçek bir nedeni var mı anne?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum. "Yoksa sadece bir kum torbası mı arıyordun?"

İç çekiyor. "Derini kalınlaştır canım."

"Gitmem gerek-"

"Tatil için arıyorum, Julianna."

"Hiçbir şey istemiyorum. Eğer bir listeniz varsa, bana e-posta gönderin-" "Bitti mi?" diye tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dinliyorum."

"Bu Noel'de ailece bir şeyler yapmamız gerektiğine karar verdim."

Kaşlarım derinleşiyor. "Bunun gerçekleşmesi için babamı bulman gerekecek."

Öfkelendi. "Eski kocamdan bahsetmiyorum Julianna. Yeni ailemizden bahsediyorum."

Bastian'ı kastediyor.

Tüm bu evlilik olayının bir tür reklam gösterisi ya da bir tür anlaşma olduğuna dair teorimi hala koruyorum. Ama yine de utanıyorum.

"Aile olarak bir şeyler yapmak derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Hepimizin dağ evine gittiği zamanları hatırlıyor musun? Davos'ta?"

Evet. Ben yedi yaşlarındayken, babam İsviçre'nin göz alıcı kayak kasabası Davos'ta muhteşem bir dağ evi satın aldı. Oraya "Noel evimiz" adını vermişti ve birkaç yıl boyunca her Noel'i orada geçirdik, ben de tam anlamıyla Kuzey Kutbu'nda olduğumuza inanıyordum.

Çok severdim. Ta ki orada bulunduğumuz üçüncü ve son yıla kadar, bir kavgadan sonra mutfaktan hışımla çıkarken

Babamla konuşurken annem soğuk bir şekilde Noel Baba diye bir şey olmadığını ve "büyümem" gerektiğini söyledi.

Dokuz yaşındaydım. O yıldan sonra Davos'a bir daha gitmedik. "Anne, bilmiyorum..."

"Sormadım canım," diyor dikkatle. "Ayrıca, birkaç fotoğraf çekimi için mükemmel bir fırsat olacak."

Yüzüm kaynıyor. Evet, sadece ben, annem ve belli ki bir tür anlaşma için evlendiği korkunç derecede çekici adam - ki ben de birkaç kez öpüşmüştüm ve bir keresinde beni parmaklarına boşaltmıştı.

Kameralara gülümseyen kocaman mutlu bir aile.

Vur beni.

Biraz tartıştık ama sonunda Rebecca kazandı. Her zaman yaptığı gibi. Yani Noel'i başka nerede geçireceğim ki? Hem kendisinin hem de kız kardeşinin iyileşme süreciyle meşgul olmasının yanı sıra, Lizbet'in ailesiyle vakit geçirmek için Chicago'da Lukas'a katılacağını biliyorum.

Geriye ne kalıyor, kampüste yalnız kalmak mı? Ouch. Acınası bir şekilde Tenley ve Ilya ya da Charlotte ve Misha ile birlikte her ne yapıyorlarsa üçüncü ya da beşinci tekerlek olarak takılmayı istemek mi?

Çifte dokunuş, büyük bir hayırseverlik vakasıyla birlikte. O zaman Davos olsun.

Bastian'ın orada olacak olması kararımda zerre kadar etkili değil.

Hem de
hiç.

Yemin
ederim.

Ama o orada olacak. Ve iki hafta boyunca birbirimizi görmezden geldikten sonra, sanırım bu işi kesin olarak çözmenin zamanı geldi.

Yani, hatalar yapıldı. Büyük hatalar. Dünyayı sarsan hatalar. Ama biz yetişkiniz, değil mi?

Bu düşünce beni destekleyip başımı biraz daha dik tutarak, gri ama güzel kampüsten Bastian'ın Tudor tarzı evine doğru ilerliyorum.

Bizler yetişkiniz. Yetişkin gibi davranabilir ve gariplikleri yetişkinler gibi çözebiliriz. Değil mi?

Elimi kaldırıp kapının zilini çalarken yutkunuyorum. Bir dakika sonra kapı açılıyor ve buraya gelirken etrafıma ördüğüm tüm koruyucu duvarlar bir anda yıkılıyor. İkimizin de "bu saçmalığı geride bırakabileceğine" ya da "yetişkinler gibi davranabileceğine" dair kendime verdiğim her aptalca moral konuşması lanet pencereden dışarı çıkıyor.

Şimdi 1.80 boyundaki adam yırtık ama mükemmel oturan bir kot pantolon ve siyah bir seks kıyafetiyle orada dururken

Tabancalar tişört gerilmiş üzerinde
onun geniş Omuzlar ve kaslı göğüs.

Yani hadi ama.

Kaşları kalkmadan önce ona tam beş-on saniye boyunca garip bir şekilde bakıyorum. Boğazımı temizlerken kızardım.

"Biz... uh..." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Buna bir son verebilir miyiz?"

Kollarını göğsünde kavuşturup kapının pervazına yaslanırken kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor.

"Neyin sonu?"

İç çekiyorum. "Bastian-"

"Bana Profesör Pierce diyebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

"Sonra bile-"

"Dur," diye hırlıyor uyarı tonuyla.

Burnumdan nefes alıyorum ve sonra yavaşça veriyorum.

"Tamam, özür dilerim," diye mırıldandım. Tekrar onun muhteşem mavi gözlerine bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Soğuk Savaşı sona erdirebilir miyiz?"

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme dans ediyor.

"Bak biz...." Buraya gelirken yaptığım etkili konuşmayı hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Bizler yetişkin hataları yapan yetişkinleriz-"

"Biz mi?" Homurdanıyor. "Sorun şu ki Julianna, ben bir yetişkinim."

"Ben de öyle!"

"Zar zor."

"Şanslısın."

Bakışları üzerimde daralırken dudakları inceliyor, içimde bir ateş yanıyor. Ama bunu geri yutuyorum ve bakışlarıyla yüz yüze geldiğimde çenemi çıkık tutuyorum.

"Eee?" Şak diye söyledim.

Bana ters ters bakmaya devam ediyor. Ama yavaş yavaş sırtlıyor, birazcık. "Tamam."

"Artık Soğuk Savaş yok mu?"

Derin bir nefes alır ve başını sallar.

"Artık Soğuk Savaş yok."

Elini uzattı. Sıcak, güçlü tutuşu parmaklarımı sararken gözle görülür bir şekilde titrememeye çalışarak elini tutuyorum.

"Bu sana tekrar Bastian diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor, dönüp eve girerken başını sallıyor.

Sanırım bu iyi olduğumuz anlamına geliyor?

Onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Evet," diye omzunun üzerinden savuruyor, benimle birlikte mutfağın önünden geçip koridorda yürürken. Çamaşır odasının önünden geçiyoruz ve az önce beni nasıl... tutup öptüğünü hatırladığımda vücudum karıncalanıyor.

Sanki tamamen onunmuşum gibi.

Onu bir kapıdan geçip garaja kadar takip ederken ateşim zonkluyor. Muhteşem, eski görünümlü bordo ve krom bir motosiklet bölmelerden birinin ortasında duruyor, yanında da aletlerle dolu bir tezgah var.

"Bu senin mi?"

"Evet."

"Vay, bu..." Göz kırpıyorum. "Çok güzel." Sırıttıyor. "Teşekkürler."

Gözleri bisikletten bana kayıyor, oyalanıyor.

"Bugünkü barış mesajı ziyaretinizin İsviçre ile bir ilgisi var mı?"

Gözlerimi devirirken kıkırdıyorum. "Sanırım sen de majestelerinden telefon aldın, ha?"

Sırıttıyor. "Evet. En azından okuma makbuzlarını çıkardım."

Neyse ki, aletleri çantalarına geri koymaya başlarken yüzümdeki geniş sırıtışı görmüyor.

"Bunun üzerinde çalışırken seni böldüm mü?"

"Hayır," diye başını sallıyor, gözlerimin geniş, kaslı omuzlarından, fazlasıyla mükemmel kışına kaymasına aldırmadan.

"İşim bitmek üzereydi."

Başımı sallıyorum, hâlâ
poposuna bakıyorum.

"Buradayım, Julianna."

İrkiliyorum, gözlerimi kaldırdığımda omzunun üzerinden bana sırtıttığını görüyorum. Öfkeyle kızarıyorum, ama aletlere dönmeden önce bana sadece kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Gerçekten çok güzel bir bisiklet," diye mırıldanıyorum, gözlerimin üzerinde gezinmesine izin vererek. "Daha önce hiç binmemiştim."

Dönüp kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. Bastian bisiklete yaslanmak için dönerken bakışlarını benden ayırmıyor, kaslı kollarını Sex Pistols tişörtünün üzerine kavuşturmuş.

"İstiyor musun?"

Kalçalarımın arasında ısı birikiyor ve titriyorum.

Kollarımı ona dolamış, büyüleyici güzellikte bir motosiklete binmek ister miyim? Su ıslak mıdır?

Yine de cevap vermekte tereddüt ediyorum ve

o da bunu görüyor. "Ya da değil..."

Başımı sallayarak yüzümü kızarttım. "Hayır, bisiklete binebiliriz, değil mi? Bunda yanlış bir şey yok."

"Platoniğe doğru bir adım."

"Aynen öyle." Kaşlarımı çattım. "Kahretsin. Kampüsten ayrılamamam dışında."

Bana sırtıyor. "Hadi ama Julianna. Kuralları çiğneme konusunda bundan daha iyi olduğunu biliyorum."

Dudağım dişlerimin arasında sıkışıyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ve o şeyin arkasına atlamama iki saniye kalmıştı ki telefonu çaldı.

Kaşlarını çatarak kot pantolonunun cebinden çıkarıyor. Ekрана bakarken kaşları daha da çatılıyor.

"Kahretsin. Üzgünüm, buna bakmam gerek." "Oh, evet, hayır, tabii ki..."

"O yolculukta yağmur kontrolü mü?" Başımı sallarken yanaklarım yanıyor. "Kesinlikle."

"İyi miyiz?"

Gülümsüyorum. "Kesinlikle. Biz harikayız."

Bana sıcak bir şekilde sırtıyor, gözlerinin bir yerinde hala o ilk gece beni içine çeken o keskin, tehlikeli parıltı olsa da.

"Wendell, neler oluyor?" Telefona cevap verirken söylüyor.

"Kendim çıkarım," diyorum. Bana gülümseyerek başını sallıyor. Ben de gülümsüyorum.

Onun için acıyor.

Dönüp evine doğru gidiyorum. Çamaşır odasındaki suç mahallini geçtim. Uyuduğum yatak odasına çıkan merdiveni geçiyorum.

Kıyafetleriyle.

Ön kapıda durdum, titriyordum. Evet, iyiyiz. Sadece onu istiyorum.

Korkunç bir şekilde.

Rebecca ile bir uçak kabininde geçirdiğim birkaç saatten sonra, eski kocasının gidişine daha da büyük bir takdir ve sempati duymaya başladım. Ki bu düşünce yüzünden cehenneme gideceğim neredeyse kesin.

Ama siktir et. Bugünlerde beni cennetin biraz güneyine gönderen birkaç düşünce listesine bunu da ekleyin.

En azından Julianna da uçakta. Bu da benim cehenneme gideceğim kısmıyla güzel bir şekilde bağlantılı. Çünkü tüm uçuş boyunca, onu gözlerimle yememek için elimden gelen her şeyi yaptım.

| Orada çok asık suratlıyım, SSCB.

Telefonumdaki bildirime ve "Julesius CaesarSalad "dan gelen Snap mesajına baktığımda sırtıtıyorum.

| Eğer bu bir Soğuk Savaş göndermesiye, bu sizi ABD'li yapar mı?

| Açıkçası, ben iyi adamım.

| Bu beni kötü adam mı yapar?

Rebecca elinde şampanya kadehiyle hafta sonu "programını" anlatmaya başladığında Snapchat'ten dikkatim dağılıyor.

Noel'in sihrini yok etmek için fotoğraf çekimleri, halka açık gösteriler ve lanet olası bir gala etkinliğinden oluşan sıkı, zorlayıcı ve neşesiz bir program gibisi yoktur.

Telefonum çalıyor ve uygulamaya bakıyorum.

| Senin Snape olduğunu çoktan anladık.

Kıkırdıyorum. Ama içimde, ölümlü ruhum için savaş devam ediyor.

Bir taraftan, evet, tabiri caizse baltaları gömdük. Soğuk Savaşı sona erdirdik ve aramızdaki olayları basitçe geride bırakmaya yönelik dile getirilmemiş bir anlaşma yaptık. Bu da kağıt üzerinde güzel, düzenli ve uygun görünüyor.

Ama bu hiç de doğru değil. Bu konuda düzgün ya da uygun bir şey yok. Ve giderek daha az gömülü bir balta ve daha çok gömülü bir sır gibi hissettiriyor.

Ve gömülü sırlar asla ama asla orada kalmaz.

JULIANNA'nın burayı eski "Noel evi" olarak tanımlaması, Alp Dağları'nın kenarında yer alan bu şaşırtıcı derecede zengin ve geniş dağ evini anlatmaya yetmedi. Yani, müstehcen zenginlik ve aşırılık kokusu içinde büyüdüm, ama Tanrım.

Burası delilik.

Dağ evinin tamamı cam ve beyaz ahşaptan oluşuyor ve İskandinav tasarımına sahip. Ve çok büyük - on beş ya da yirmi kişinin rahatça uyuyabileceği türden bir büyüklük. İçeride, devasa, sundurmalı tonozlu tavana bakınca kaşlarım havaya kalkıyor. İki kat yüksekliğindeki taş şömine uzak duvarı kaplıyor, şimdiden kükrüyor ve ısı ile çatırdıyor. Yanında da kocaman, tamamen süslenmiş, pırıl pırıl bir Noel ağacı tavana kadar yükseliyor.

Rebecca indiğimizde bizi havaalanında karşılayan halkla ilişkiler ekibine hemen emirler yağdırmaya başladı. Anında, şöminenin yanındaki oturma odasının etrafına halka ışıklar ve kamera ekipmanları yerleştirildi - programımızdaki milyonlarca lanet olası fotoğraf çekiminden ilki için hazırlık.

Dönüp en yakın bar arabasını bulmak için etrafı tarıyorum. Ama onun yerine gözlerim Julianna'ya takılıyor. Evin içinde dolaşmasını izlerken merakla gülümsüyorum, küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. Sanki burayı hatırlıyormuş gibi.

Ve sonra, tabii ki, Rebecca tüm küçük enstantaneyi mahvediyor.

"Julianna!" Sabırsızca işaret ederek bağılıyor. "Bastian! Gel! Öğleden sonra ışığı sadece bir süre için var!"

Julianna'nın yüzündeki gülümseme kayboluyor. Ve benimkinden de. Ve sonra, bitmek bilmeyen kamera tıkırtıları, telaşlı asistanlar, daha geniş gülümseme, sola dönme emirleri... Bastian, çeneni kaldır. Bastian, gözlerin kapalıydı. Bastian, lütfen kamerayı kapatma.

Halkla ilişkiler ekibi ve fotoğrafçılar üçümüzü koltuktan şömineye, oradan da kurabiye yapıyormuşuz gibi mide bulandırıcı pozlar verdiğimiz mutfağa taşıyorlar. Rebecca sarhoş. Sarhoş olmalıyım.

Ve sirk devam ediyor.

Rebecca ve Julianna tüm zamanların en zorlama anne-kız fotoğrafları için poz veriyor. Sonra Rebecca ve ben aynı derecede sert, gülümsemesiz çekimler için bir araya geldik.

"Bastian ve Julianna'ya ne dersiniz?"

Ona sertçe bakıyorum. O da aynısını bana yapıyor. İkimiz de iyi niyetle gülümsüyoruz, sanki her şey yolundaymış gibi. Sanki aramızda gömülü bir sır yokmuş gibi.

Sanki ağzını defalarca tatmamışım ve amının benim için ne kadar ıslanabileceğini hissetmemişim gibi. Ve benim yüzümde olduğunu bildiğim gizli savaşın aynısını onun yüzünde de görüyorum.

"Çabuk olun çocuklar!" Fotoğrafçı ısrar ediyor.

Rebecca görünürde yok ama yine de halkla ilişkiler ekibi ve fotoğraf asistanları tarafından kuşatılmış durumdayız. Julianna ve beni Davos'a bakan pencerelerin yanına sürükleyip itiyorlar ve fotoğraf çekmeye başlıyorlar.

"Gülümse, Bastian! Bastian? Lütfen gülümseyebilir misin?"

"Neden bunu çok sık yaptığın izlenimine kapılıyorum?" Julianna nefesinin altında bana mırıldanıyor.

"Çünkü sen akıllı, gözlemci bir kızsın."

Kızardı.

"Tamam çocuklar, şuradaki sandalyede bir seri daha çekeceğiz," diye atıldı baş fotoğrafçı, şöminenin ve Noel ağacının yanındaki büyük deri sandalyeyi işaret ederek.

Kaşlarımı çattım.

"Hangimiz?" "Oh,

ikimiz de."

Kahretsin.

"Bastian, devam et ve otur... mükemmel. Şimdi, Julianna, eğer koluna oturabilirsen... evet, kesinlikle. Tam şuraya. Bastian, kolunu biraz beline dolayabilir misin?"

Kolum beline dolanırken nabzım sıcak bir şekilde atıyor. Bana karşı titriyor ve elim kalçasına indiğinde nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Bu lanet olası bir sorun. Burada ateşle oynuyoruz.

"Bu harika çocuklar. Julianna, biraz ona doğru eğilebilirsen... evet, teşekkürler."

Onun kokusu duyularımı istila ediyor, başımı döndürüyor. Beni boynunun yumuşaklığını, dudaklarının tatlılığını içime çektiğim o sokağa geri götürüyor.

Bacaklarının arasındaki kayganlık.

Kamera tıklıyor. Ama ben orada öylece oturuyor, parçalara ayrılıyorum.

"Pekâlâ! Bu kadar çocuklar!"

Hemen bar arabasına yönelmedim. Ama bunun tek nedeni sikimin o kadar sertleşmiş olması ki pantolonumda bir delik açmakla tehdit ediyor. Bu yüzden bekledim. Orada oturup dişlerimi sıkarak Julianna'nın odanın öbür ucunda benden uzaklaşıp beni içine çekmesini izliyorum.

Beni büyülüyor.

Beni baştan

çıkarıyor.

Soğuk Savaş hiç bitmedi. Sadece nükleerleşti.

REBECCA akşam yemeği saatinde bayıldı. Bu sarayla birlikte gelen kişisel şef, Zürcher Geschnetzeltes adında delicesine iyi bir İsviçre klasiği pişiriyor ve Julianna ve ben kendimizi yalnız yemek yerken buluyoruz.

Yemek odası muhteşem ve tamamen camdan, aşağıdaki kayak merkezi kasabasına bakıyor. Daha önce bir orman yangınına benzin dökmüş gibi hissetmemize rağmen, en azından bu yemek için, sadece iki kişiymişiz gibi. Aramızda karıncalanan, zonklayan bir enerji yok. Karanlığa gömülmüş kirli sırlar yok.

Ağzını öpmek ya da kışına şaplak atmak için onu duvarlara çarpma geçmişim yok.

Biz sadece biziz. Ve bu konuda hiç şikayetim yok.

Daha sonra, akşam yemeğinden sonra ve ev çalışanları gece için ayrıldıktan sonra, şöminenin yanındaki büyük kanepenin bir koluna uzanıyorum. Julianna kanepenin diğer tarafında, yüzünü bana dönmüş.

"Tekrar doldurmamı ister misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Boş bardağıma bakarak başını sallıyor, ben de sırtıyorum.

"Şimdi, bu neden daha fazla OHA öğrencisinin yaptığı bir şey olmasın?"

Koltuktan kalkıp ayağa kalkarken sırtıyor. "Bu en sevdiğin öğrenci olduğum anlamına mı geliyor?"

Düşünmemem gereken diğer nedenlerin yanı sıra.

Elimden boş bardağı alırken sırtıyorum. "Notlar için iyilik yapmaya mı çalışıyorsun?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve kızarıyor.

Kahretsin. "Kötü kelime seçimi," diye

homurdandım.

Ama o sadece sırtıyor, bar arabasına doğru dönerken yüzü kızarıyor. İçkimi doldurmasını izliyorum. Sonra arabanın yanındaki raflarda duran şaraplara bakıyor. Parmaklarının ucunda uzanıyor ve ben çok hızlı bir şekilde onun içki doldurmasını izlemekten eteğinin kalçalarının arkasına doğru nasıl yükseldiğini izlemeye geçiyorum.

Kazağının kalkma şekli, bana kalçalarının ve belinin pürüzsüz cildini bir anlığına gösteriyor. Ve belki de,

Belki de sadece k lotundaki beyaz dantelden bir tepe.

Dişlerimi sıkıyor, içimdeki azgın canavarı kafesine geri sokmaya çalışıyorum. Ama yine de aresizim. Sanki bu kızın üzerimde bir tür vudu büyüsü varmış gibi, bir şişe kırmızı şarap açarken kıçından başka bir yere bakmam mümkün değil.

Geri döndüğünde hala ona bakıyorum. Gördüğünü biliyorum. Kızarmasına ve dudağını çiğnemesine neden olan şeyin bu olduğunu biliyorum.

Umurumda değil.

"şerefe," diye mırıldanıyor ve kanepenin diğer ucundaki yerine oturmadan önce kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Ee," diye boğazımı temizliyorum. Yolumu değiştirmeliyim yoksa bu kız yüzünden aklımı kaybedeceğim.

"Sen ve ailen tatillerde buraya gelirdiniz-" "Neden onunla evleniyorsun?"

Aniden söylediği sözler sözümü kesince gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Yutkunuyor, yüzü sıcaktan kararmış. Ama başka tarafa bakmıyor. Bakışlarımı tutuyor, sorduğu sorunun arkasında duruyor.

"Rebecca. Neden sen-"

"Seni duydum."

"Peki neden bana cevap vermiyorsun?"

Çenemi

gıcırdatıyorum.

"Bu... karmaşık."

"Bak, Ben değil Kör. I Biliyorum Bu için bazı sırala düzenleme."

"Peki bunu size söyleten nedir?"

Gözlerini deviriyor. "Ona karşı son derece bariz olan genel hoşnutsuzluğun dışında mı demek istiyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Bu açık değil-"

"Kör bir insan bile ondan ne kadar nefret ettiğini görebilir. Ama ne olursa olsun, belli ki o da sana katlanamıyor."

"Bu motivasyon konuşmalarında çok iyisin. Bunu yollara taşımalsın."

Kıkırdıyor. "Hadi ama! Birbirlerinden hoşlanmadıkları bile belli olan iki zıt insan evleniyor. Ve annem bu konuda çok büyük bir kamu meselesi yapıyor. Yani, belli ki bir çeşit anlaşma var. Ben sadece bu anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Targaryen Hanesi ve Tyrell Hanesi birleştiğinde, güçleri Westeros üzerinde mutlak olacak-"

"Game of Thrones; harika," diye inleyerek gözlerini deviriyor. "Çok yardımcı oldu, teşekkürler."

Sırıyorum, omuz silkiyorum. "Bu sadece... karmaşık."

Dudakları kıvrılıyor. "Yani bunun bir anlaşma olduğu konusunda haklıymışım."

İçkimden büyük bir yudum alıyorum ve iç
çekiyorum. "Evet." "Bu berbat bir şey."

Bir de bana sor.

"Sana rüşvet vermeyi deneyebilirim."

Ona sertçe bakıyorum. Dudağını çiğniyor, sırtarak başka
tarafa bakıyor. Rahatça eğlenceli görünmeye çalışıyor.

Düpedüz seksi geliyor. "Oh?"

Hayır. Kötü. Kes şunu. Konuyu değiştir. Onunla bu yola
girme.

Bana sırtıyor. "Bana söylemen için ne gerekiyor?"

Bu cevabı aklınızdan bile geçirmeyin.

"Muhasebecimden size bir rakam vermesini isteyeceğim."

Gülüyor. Ve lanet olsun, bu bulaşıcı bir ses.

"Yani sana memelerimi falan göstermeyi teklif edebilirim
ama... bilirsin işte." Arsızca sırtıyor. "Oraya gittim, onları
gördüm."

Çenem geriliyor. Kan damarlarımda gümbürdeyerek sikime
hücum ederken gözlerim kısılıyor.

"Julianna," diye sessizce homurdanıyorum.

Yutkunuyor, dudağını tekrar dişlerinin arasına alıyor.

"Sadece takılıyorum, Tanrım," diye mırıldanıyor,
yanakları kıpkırmızı.

Telefonu kucağında yanyor. Kaydırarak açarken kaşlarını çatıyor ve yere bakıyor. Sonra birden yüzünün solduğunu görüyorum.

Kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu?"

Çabucak başını kaldırıyor, yüzü hâlâ kül rengi.

"Yok bir şey. Ben... hiçbir şey." Boş bardağını kanepenin önündeki sehpa bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Ben sadece..." Gözleri önce bana, sonra telefona kaydı.

"Hemen döneceğim," diyor, sesi soğuk ve gergin.

Odadan çıkmaya başladığını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, kaçamak bakışlarla bana bakıyor.

"Ben sadece... İşemem lazım, tamam mı?"

Büyük oturma odasından çıktı ve koridora yöneldi. Banyoyu geçti. Kaşlarım daha da çatıldı.

Az önce ne oldu öyle?

Bekliyorum, kaşlarımı çatıyorum ve kanepede içiyorum. Kendime bir içki daha doldurmak için kalktım. Hala bar arabasının yanında dururken, telefonumu kaydırarak açıyorum. Ve nedense Snapchat'i açıyorum. Kaşlarım çatıldı.

Julesius CaeaserSalad'ın kullanıcı adının üzerinde "aktif" ibaresi bulunmaktadır.

Zihnimin arkasında bir şey beni rahatsız ediyor. Belli belirsiz bir uyarı ışığı ve alarm duyularımı karıncalandırıyor.

Bir şeyler oluyor.

İçkinin yarısını deviriyorum, yere koyuyorum ve oturma odasından çıkıyorum. Birinci katta yavaşça bir tur attım. Peşine takıldığımdan, onu avladığımdan ya da sürüngenlik yaptığımdan falan değil. Ama yüzünün solgun ve kül rengi görünmesinde, telefonuna bakarken vücudunun kaskatı kesilmesinde bir şeyler vardı.

Üst kata çıkıyorum ve evin içinde sessizce ilerliyorum. Buradaki on yatak odasının hepsinin kendine ait banyosu var. Kendimi tüm boş olanlara kafamı sokarken buluyorum ama tek bir ışığın bile yanmadığını görüyorum.

Ta ki köşeyi dönüp İskandinav tarzı modern, camlı salonun en ucundaki kapının altından gelen bir parıltı görene kadar.

Julianna'nın odası.

Kaşlarımı çattım. Belki de yorgundu. Belki de artık ben ve Rebecca hakkında konuşmak istemiyordu -Tanrı biliyor ya, ben kesinlikle istemiyordum.

Yine de ışığı loş yanıyor ve kapı tam kapanmamış. Koridor boyunca yürüyorum. Kapının yanında duraksıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapıyorum ben? Neden burada duruyorum ki? Kimin umurunda?

Odadan kaçmasının sebebi nedir?

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve gitmek için dönmeye başlıyorum, o sırada onun sesini duyuyorum; mırıltılı ve gergin.

"Orospu çocuğu," diye
tıslıyor. Kaşlarım çatıldı. İşte
bu kadar.

Geri döndüm ve kapıyı iterek açtım.

"Hey, sen-"

Donup kalıyorum. Julianna dehşet içinde soluk soluğa bana doğru dönüyor, tişörtünü ve kazağını çıplak göğüslerinin üzerinden geri çekerken elinde telefon, kamera açık bir şekilde havaya kaldırıyor.

I. Bak. Lanet olsun. Kırmızı.

Şu anda mantıklı düşünme yetisine sahip olsaydım, her biri bana arkamı dönüp defolup gitmemi söylerdi. Bu her neyse, nesnel olarak beni ilgilendirmez ve bu tür fotoğrafları kime göndereceği konusunda söz hakkım yok.

Ama şu anda mantıklı düşünme yetisine sahip değilim. Onu öyle gördüğümde değil. Beynimde kükreyen tek duygu vahşi bir kıskançlık ve evcilleştirilmemiş bir sahiplenme iken olmaz.

Gözlerim yarıklara kadar daralıyor, dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor ve yatak odasından ona doğru hışımla ilerliyorum. Julianna solgunlaşıyor, benden uzaklaşıyor, kocaman gözleri ve açık ağzıyla bana bakıyor.

"Bastian-"

"Bunları kime gönderiyorsun?"

Çenesi düşüyor ve bu sefer gözlerini bana diyor.

"Pardon?" Tükürüyor. "Bu senin işin değil-"

"Bunu kendi işim haline getiriyorum," diye homurdanıyorum, tam önünde, ondan birkaç adım ötede dururken.

Aramızdaki kalın havada ısı çatırdıyor. Ateş onun gözlerinde yanıyor, benimkilere yansıyor. Tek gördüğüm o olana kadar görüşüm daralıyor.

Dudakları tekrar büzülmeden önce dili dudaklarının üzerinde geziniyor.

"Bana sahip değilsin Bastian," diyor sessizce, nefesi ağırlaşarak.

Ona bir santim daha yaklaşıırken homurdanıyorum. Zar zor dayanıyor.

Zar zor direniyor.

"Lanet olsun-" "Sen sahip değilsin-"

"Evet, istiyorum," diye vahşice hırlıyorum, nefesi kesilirken inlemesine neden oluyorum.

Onun kesik nefesi dışında oda tamamen sessizleşiyor. Gözlerimiz kilitleniyor.

"Öyle mi?" Mırıldanıyor. "O zaman bir şeyler yap-"

Ona çarpıyorum. Ellerim yüzünü kavırıyor ve ağzım onunkine çarpıyor.

Öp onu.

Onu yutmak.

Onun içinde

boğulmak.

Ve bu sefer, hava almak için çıkmayacağım.

JULI ANNA

Öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru ittiğinde LAMBA yere düşüyor.

Ama zar zor duyuyorum. Işıkların söndüğünün ve camların yere çarpıp kırıldığının farkında bile değilim. Tek bildiğim Bastian Pierce'ın yüzümü kavradığı ve beni öyle sert öptüğü ki ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

Tek bildiğim, bunun hayatımın en güzel öpücüğü olduğu.

Dili ağzıma girmek istediğinde inliyorum. Dudaklarımı ayırıyorum, dili benimkini bulduğunda ona karşı titriyorum. Ellerinden biri kalçama doğru kayarak beni daha da yaklaştırırken ona yapışıyorum. Onu çok sert, büyük ve kalın bir şekilde merkezimde hissediyorum ve gömleğini tutarken öpücüğüne karşı inliyorum.

Sırtım aşağıdaki ısıtılı kayak kasabasına bakan büyük, tavandan tabana pencerenin ısıtılmış camına çarpana kadar aklımızda hiçbir yön ya da hedef yokmuş gibi geriye doğru yuvarlanıyoruz, yatağın yanından geçiyoruz, yerdeki parçalanmış lambanın yanından geçiyoruz.

Kaslarının bana doğru kıvrıldığını hissedince inliyorum. Ellerinin beni sıkıca kavradığını hissediyorum; sahiplenici bir şekilde. Onun için yanıyorum. Hayatımda daha önce hiçbir şey ya da hiç kimse için yanmadığım ya da acı çekmediğim kadar onun için yanıyorum.

Ağzı benimkinden uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum - alt dudağımı emiyor ve bırakmadan önce onunla birlikte çekiyor. Dudaklarını çeneme doğru kaydırmadan önce gözleri beni saran şiddetli bir ateşle yanıyor. Ağzı boynumdan aşağıya doğru inip ısırırken, emerken, beni kaynayan bir sıvı havuzuna çevirirken inliyorum, gömleğine tutunuyorum ve sonra ellerimi gömleğinin altına sokuyorum.

Bastian alçalıyor, açlıkla önce boynumu, sonra köprücük kemiğimi öpüyor. Elleri kalçalarımın doğru kayıyor, gömleğimi ve kazağımı yukarı doğru itiyor. Sadece ikisini de başımın üzerinden sürükleyip atması ve benim de gömleğini çıkarıp çıplak göğsünü görünce inlemem için gereken süre boyunca ayrılıyoruz.

Sonra tekrar bir araya geleceğiz.

Sütyenim düştü. Meme uçlarım onun kaya gibi sert göğsüne sürtünüyor ve ağzı benimkini yutarken inlememe neden oluyor. Boynumu tekrar öpüyor, göğsümün üzerinden aşağı doğru inerken nefesim kesiliyor. Göğüslerimi avuçluyor ve dudakları ağrıyan bir meme ucunun etrafını sarmadan önce dudakları bir tanesinin eğiminde iz bırakıyor.

"Bastian..." Sessizce nefes alıyorum. Ellerim saçlarının arasına kayıyor, başım cama yaslanıyor.

Diğer meme ucuna geçerken hırlıyor, ben inleyene ve kalçalarımı ona doğru itene kadar emiyor. Ağzı aşağı kayıyor, dokunuşunun altında çökerken karnımı öpüyor.

Ağzını tenimde gezdirirken elleri eteğimin kenarıyla flört ediyor. Dizimin yan tarafını öpmek için aşağı doğru eğildiğinde ellerim saçlarında sıkışıyor. Bastian daha da yukarı çıkıyor, ağzı kalçamda gezinirken elleri yavaşça eteğimi yukarı itiyor.

Gerginim.

"Bekle-"

Dondu kaldı. Bana bakarken ağzı tenimden ayrılıyor, endişe ve arzu yüzüne kazınmış.

"Durmamı istiyor musun?"

Titriyorum.

"Evet ya da hayır, Julianna," diye fısıldıyor kalın bir sesle.

Dudağımı çiğniyorum. Bu onun ağzıyla devam etmesini istememekle ilgili değil.

İç baldırlarımdaki yara izlerinin beyaz ve pembe kabarık çizgileriyle ilgili. Benim utancım. Beni deli, hasarlı ya da çirkin olarak damgalayacak izler.

Sevimsiz.

İstenmeyen.

Tereddütüm kaşlarını çatmasına neden olurken o da geri çekilmeye başladı.

"Bunu yapmıyoruz."

"Lütfen durma," diye boğuluyorum.

Gözlerinde ateş parlıyor, tekrar kalçama doğru eğilirken benimkilere kilitleniyor. Elleri kumaşı yavaşça yukarı doğru itiyor, dudakları uyluklarımın birleştiği yere yaklaştıkça onu takip ediyor.

Külotumun sıırsıklam olduğu, seksime yapıştığı yerde.

"Duracak mısın?" Kalçamın ortasında homurdanıyor.

Başımı sallayarak inliyorum.

"Hayır."

İki santim daha yukarıdan öpüyor, içimi erimiş lav
h a l i n e getiriyor.

"Bastian..."

Arzu. Utanç. Heyecan. Endişe. Hepsi orada, patlayacakmışım gibi hissedene kadar göğsümde dönüyor ve tutuşuyor.

Eteğimi yukarı itiyor, kalçamı öpüyor. Etek daha da yukarı kayıyor, ta ki külotum görünene kadar. Dudakları devam ediyor... ve sonra aniden duruyor ve ben irkilirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Çünkü neden durduğunu

biliyorum. "I-"

"Neden?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarımı indiriyorum. Bastian bana bakıyor. İğrenerek değil. Korkmuş değil. İğrenmiyor ya da duygusal bir çöplük yangını olduğumu düşünmüyor.

Sadece tek kelimelik bir soru.

"Neden?" Tekrar fısıldıyor, endişesi yüzünü gölgeliyor.

Bana kırılmışım gibi bakmıyor. Bana her şeyi düzeltmek istiyormuş gibi bakıyor.

"I-"

Gözlerim yaşlı, başka tarafa bakıyorum. Ama o kayıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Jules..."

"Çünkü hissetmeye ihtiyacım var, tamam mı?"

Boğuluyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakarken sesim kesiliyor.

Başka tarafa bakıyorum, yüzümde utanç çiçekleri açıyor. Ama o, bakışlarımı tekrar gözlerine çekerken çenemi şefkatle ama sıkıca kavıyor. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve sonra aniden nefesim göğsümü terk ediyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken kalbim yerinden fırlıyor.

"O zaman bunu hisset," diye inliyor ağzıma karşı. "Hisset beni."

Ağzı aç bir şekilde alıyor. İsteyerek veriyorum. Daha fazlası için can atıyorum. Eli eteğimin altından kayıyor ve kalçamda geziniyor. İri parmağı sırlıslıkla dantelim üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor.

külot. Ama bileği döndüğünde ve avucu i  uyluğumun üzerinde hafifçe kayarak yara izlerimi kavradığında dudağımı ısıırıyorum.

"Bu artık senin kaçışın olmayacak," diye sessizce homurdanıyor.

Yutkunuyorum, dudağımı çılgınca çiğniyorum, gözlerim onunkilerle b y lenirken genişliyor.

"Söyle," diye mırıldanıyor.

"Bu benim kaçışım olmayacak." "Ne olacak?"

Yutkunuyorum, ona bakıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Sen," diye inliyorum sessizce. "Yapacaksın-"

Ağzı dudaklarıma yapışıyor, dudaklarımı yutarken nefesimi kesiyor. Eli tekrar eteğimin altından kayarken dillerimiz dans ediyor. Bu sefer, parmakları külotumun üzerinden dikiş yerime doğru kayarken saf arzu içinde inliyorum. Klitorisimin üzerinde oyalanıyor ve ben yasak bir zevkle inliyorum.

Bastian'ın eli yukarı doğru hareket ediyor ve parmakları külotumun kenarının altına kayıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emiyor ve çekilirken beni titretiyor.

Aynı hareketle külotumu dizlerime kadar sürüklüyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi öperek aşağı doğru inmeye başlıyor. Eteğimi yukarı doğru iterken daha da alçalıyor, karnımı okşuyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra aniden kalçalarımın arasına giriyor.

Bakışlarını çıplak, kaygan amımda hissettiğimde tüm dünyam eriyor. Nefesi tenimle alay ediyor. Hırıltıları odanın karanlığında gürlüyor ve eli kalçamda sıkılaşıyor.

"Bu ten benim," diye gürlüyor Bastian kalın bir sesle. Gözleri mavi ateş havuzları gibi, benimkilere bakıyor.

"Sakin benim olanla oynamaya cüret etme. Anladın mı?"

Eriyebilirdim, tam burada ve şimdi.

"Evet," diye inliyorum nefes nefese. "Evet, ben-"

Ağzı kalçalarımın arasında hareket ediyor ve aniden beynim kısa devre yapıyor. Derin derin inlerken dili ıslak bir şekilde yarığımdan geçiyor ve ağzım sessiz bir zevk çılgılığıyla açılıyor.

Vay canına. Kahretsin.

Bacaklarım titriyor. Tenim elektriklenmiş gibi hissediyor. Bastian'ın ağzı yavaşça amımı yutarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. İçime doğru inliyor, diliyle beni açıyor ve derinlere itiyor. Yüksek sesle inliyorum, hırıltısı içimi gümbürdetirken ellerimi saçlarına doğru kaydırıyorum.

Dili klitorisime doğru ilerliyor ve dudakları klitorisimin etrafını sardığında haykırıyorum. Ağrıyan tomurcuğu emiyor, beni daha yüksek sesle inletiyor; dizlerim onları bağlayan külotu zorlarken bacaklarımı daha da titretiyor.

Bastian göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltıyla külotun geri kalanını aşağı çekiyor. Sırada etek var, ve ben

Orada çırılçıplak duruyordum ve o önümde diz çökmüştü.

Amıma cennetmiş gibi bakıyor. Sanki açmak için sonsuza dek beklediği bir hediyeği açmak üzereymiş gibi.

Ve sonra, o yapar.

Elleri kalçalarımından yukarı kayıyor, kıcımı kavırıyor ve bacaklarımın arasına girerken beni ağzına doğru çekiyor. Dili içime giriyor, tekrar klitorisime doğru hareket etmeden önce kaygan ıslaklığımı dışarı çıkarıyor.

Ellerinden biri kalçamın üzerinden geçerek bacaklarımın arasına kayıyor. Kalın parmaklarından birinin hafifçe içime girdiğini hissediyorum ve parmağını derinlere kısırırken inliyorum. Bastian homurdanıyor, klitorisimi emiyor ve parmağı içeride büyüğü bir nokta bulurken dilini etrafında döndürüyor. Orayı okşuyor ve gözlerim geri dönüyor.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

Bedenim zevkle dalgalanıyor. Ağrıyan ihtiyaçla. Kükreyen şehvetle.

Yasak arzularla. Öğretmenim için.

Dili acımasız, parmağını g noktama doğru vururken zonklayan klitorisimin etrafında dönüp duruyor. Ta ki aniden, bir saniye daha kendimi tutamayana kadar. Tüm vücudum sarsılıyor ve sıkılıyor ve haykırırken utanmadan kalçalarımı ağzına doğru itiyorum.

Başım geriye düşerken ağzım açık kalıyor. Ve orada, bacaklarımı açıp pencereye doğru bastırdım.

Ellerim saçlarını beyaz boğumlarla kavıyor, onun için geliyorum.

Bastian doruk noktamı tadarken içime doğru inliyor. Parmağı okşamaya devam ediyor ve dili, parçalara ayrılabilceğimi hissedene kadar dönmeye devam ediyor.

Uzaklaşıp başını çevirerek ıslak, kaygan dudaklarıyla yaralarımı öptüğünde titriyorum. Ayağa kalkıyor ve pantolonunun yere düştüğünü duyduğumda nabzım hızlanıyor. Aşağı bakıyorum ve çenem düşüyor.

Spor şortunun önünü açtığını gördüğüm andan sonra hayal gücüm çılgına döndü. Ama görünüşe göre, hayal gücümün çalışmaya ihtiyacı var.

Kocaman. Kalın, zonkluyor ve çok, çok sert. Benim için.

Eli yüzümü kavrayıp yukarı kaldırdığında hâlâ sikine bakıyordum. Ağzı ağızma yapıştığında inliyorum, kocaman, kaslı vücudu beni cama bastırıyor. Kalınlığının kalçalarımın arasında nabız gibi attığını ve zonkladığını hissedebiliyorum.

Sikinin uzunluğunun yarığımaya sürtünmek için yukarı kaydığını hissettiğimde geriliyorum. Bastian'ın kaşları hafifçe çatılıyor.

"Sen..." donup kalıyor. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Meydan okurcasına gözlerinin içine bakarken yutkunuyorum. Evet. İki kez, üçüncü yılımda. İkisi de tamamen unutulabilir ve sıkıcıydı. İkisi de atlatılması gereken bir deneyimdi, çünkü "yapman gereken bu." Bitirirsin. Yara bandını yırtıp atarsın. Bunu herkes yapar.

Hayattaki seçimlerimden hiç utanmadım. Asla. Ama birdenbire, bana bir prenses gibi değerli bir kristal bibloymuşum gibi bakan bu adamla yüz yüze geldim.

Dudaklarımı büzüyorum.

"Evet," diye karşılık veriyorum, sesimde biraz sıcaklık var. Gözlerimde küçük bir meydan okuma. Hayal kırıklığına uğraması için ona meydan okuyorum. Kaşlarını çatmasına meydan okuyorum. İlgisini kaybetmeye.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Bunu mırıldandığımda sesimin neredeyse kesilmesinden nefret ediyorum.

Ama Bastian sadece gözlerimin içine bakıyor. Bir eli yanağımı okşarken kaşları çatılıyor.

Ağzıyla benimki arasındaki mesafeyi kapatırken "Sikeyim hayır," diye inliyor.

Ağzı benimkine çarpıyor, nefesimi kesiyor ve kalbimi durduruyor. Diğer eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bir parmağını yarığımdan geçirerek dudaklarına doğru inlememi sağlıyor.

"Kızgın mı?"

"Julianna," diye homurdanıyor parmağı klitorisimin üzerinde gezinmeye başlarken. Kalın, kocaman sikinin k a l ç a m d a zonkladığını hissedebiliyorum.

"Geçmişin senindir. Ama bu gece?"

Zonklayan başını dudaklarımın arasına, tam açıklığıma yerleştirdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Bu gecenin hepsi benim."

Ağız dudaklarıma çarpıyor ve beni kalbimi yerinden oynatacak kadar sert operken sersemletiyor. Eli kalçama iniyor ve bacağıımı kalçasına doğru çekiyor.

İçime doğru itiyor ve ben yıldızları görüyorum. Bastian çok kalın, çok büyük sikini içime sokarken derin derin inliyorum. İnliyor, kalçamı kavırıyor ve diğer elini saçlarıma doğru kaydırıyor. Ağız benimkine çarpıyor, kalınlığını yavaşça içime sokarken inlemelerimi ve sızlanmalarımı yutuyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor ve o içeri girmeye devam ederken ağızım açık kalıyor. Kalçaları i uyluklarıma sıkıca bastırduğında, ikimiz de duraklıyoruz, sanki dalmadan önce nefes alıyormuşuz gibi. Ve sonra, dünyada bunu engelleyebilecek hiçbir şey yok.

Dışarı kayarken dili benimkini buluyor, sadece kabzasına kadar geri sürmek için. Ağızına doğru haykırıyorum, tekrar gevşemeye başladığında yüksek sesle inliyorum. Bastian'ın eli, kontrolü zorlukla elinde tutuyormuş gibi bir hırıltıyla saçlarımdan diğer bacağıma düşüyor. Ve aniden, yerden ayrıldım.

Birdenbire, bacaklarım kaslı beline dolanmış, kocaman siki içime gömülmüş halde cama yapıştım.

Bir hırıltıyla dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri girerek beni cama doğru beceriyor. Haykırıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve başım geriye düşüyor. Ağız boynuma düşüyor, ısıırıyor ve emiyor, itişleri sertleşiyor, derinleşiyor.

Daha sahiplenici. Daha çok tüketen. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi.

Bu seks. Akıllara durgunluk veren, ruhları eriten, kalpleri kaynaştıran bir seks. Ona yapışıyorum, bacaklarım beline sıkıca sarılıyor ve tırnaklarım ensesinde geziniyor. Bastian'ın kasları kıvrılıyor ve sıkılıyor, tenimi öperken, ısırırken ve emerken iniltileri bedenimi gümbürdetiyor. Dikiş yerlerinden ayrılmaya başladığımda siki içime giriyor, beni pencereye doğru sertçe beceriyor.

Bu seks. Bu sevişmek. Bu cennet.

"Becer beni!" Yüksek sesle inleyerek haykırıyorum. "Sik beni! Sik beni!" Kulağımı ısırarak inliyor.

"Bütün kasabayı uyandıracaksın," diye hırlıyor boynuma doğru.

Ama e l i m d e değil. Ya da umurumda değil. Çünkü şu anda dünyada bundan başka önemsemiş bir şey yok.

"Daha sert!" Onu kışkırtarak inliyorum. "Beni daha sert becer... oh lanet olsun!"

Hırlayıp sikini derinlere sokarken çığlık atıyorum. Kalçaları benimkine çarpıyor, kığım arkamdaki cama yaslanmışken beni sertçe dövüyordu.

"Evet!" İnliyorum. "Sik beni! Sik-!"

Kalın sikini derinlere sokarken eli ağzımı kapatıyor. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey olabilir.

hissettim.

Parçalanıyorum, elini ısıriyorum ve patlamaya başladığımda içine doğru inliyorum. Zevk orman yangını gibi içime işliyor ve kulağıma hırlayıp sikini tekrar tekrar içime soktuğunda kendimi tutamıyorum.

Ona geleceğimi söyleyemem. Ama söylememe gerek yok. O biliyor.

"Benim için gel," diye kulağıma tırmalıyor. "İyi bir kız ol ve benim için gel, Julianna."

Işıklar sönüyor. Yıldızlar siyah görüşümde patlıyor. Eli ağzımdan çekiliyor ama dudakları anında orada oluyor; iniltilerimi yutuyor, ruhumu bedenimden emiyor.

Ben onun için paramparça olurken beni yutuyor.

Bastian inliyor ve beni derine itiyor. Vücudu kasılıyor, nefesi tıkanıyor ve sıcak dölleri içime dökülürken aleti içerde çok sert bir şekilde dalgalanıyor.

Dünya durgun. Duyabildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan kalbimin gümbürtüsü. Ve hissedebildiğim tek şey o, bana karşı.

İçimde.

Her şeyimi yutuyor.

Geri çekiliyor, gözleri aşağıdaki kasabanın parıldayan ışıklarında parlıyor. Kısa bir an için gözlerinde endişe görüyorum - şüphe, çatışma... kalbinin içinde süren ahlaki savaş.

Az önce olanların istediğim her şey olduğunu ona milyonlarca farklı şekilde anlatabilirim. Pişmanlık olmadığını ve bunun tamamen iyi olduğunu.

Onun yerine, sadece öptüm.

Ve o da beni öptüğünde, birbirimizi gayet iyi anladığımızı düşünüyorum.

BASTIAN

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama uyuyamadığımı biliyorum. Yatak odasının penceresinden giren ay ışığında dönüp bana sarılmış uyuyan ona bakıyorum.

Onu izlemek. Onu içime çekiyorum. Kendimi onun içinde kaybediyorum.

Az önce onunla tattığım cennette oylanmak istiyorum. Orada yaşamak ve sonsuza dek o anın içinde kalmak istiyorum. Ama yanımda yatan bu mükemmel, muhteşem, meydan okuyan meleğe baktığımda kaşlarım çatılıyor.

Onu yok edeceksin. Her şeyi mahvettiğin gibi.

Kafamın içindeki zehirli sesten irkiliyorum. Ama o yapıyor, beni iğneliyor. Beni dürtüyor. Mutluluğumla ve nadir huzur duygumla alay ediyor.

Yataktan kayıyorum, boxer'ımı tekrar giyiyorum, kıyafetlerimin geri kalanını alıyorum ve koridordan kendi odama doğru ilerliyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp pencerenin yanındaki masaya oturuyorum. Klavyeye ve ekrandaki boş sayfaya bakıyorum.

Sonra da yazmaya başlıyorum.

Hem de çok.

Kelimeler içimden akıyor, neredeyse bir yıldır akmadığı gibi. Tıpkı Tanrı Kraliçeyi Korusun'u sayfalara döktüğümde olduğu gibi. Bu hikayenin ne olduğunu ya da karakterlerin kim olduğunu bile bilmiyorum. Ama yavaş yavaş, sayfaları doldurmaya başlayan kelimelerin ve fikirlerin çılgın dalgasında, kendilerini göstermeye başlıyorlar.

Gerçek ben. Katkısız. Dava tehdidinden, itibar ve mesleki yıkımdan korkmadan.

Sadece fikirler filtre olmadan sayfaya giriyor. Eskiden olduğu gibi.

O klavyeye ne kadar vurduğumu bilmiyorum. Ama sonunda arkama yaslanıp bir nefes aldığımda, sayfalar dolusu... ne, henüz bilmiyorum bile. Ama orada, parçaları bir araya getirmemi bekliyor.

Yavaşça nefes alıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Ne yazıyordun?"

Sesinden irkilerek başımı çeviriyorum. Ama Julianna'nın battaniyeye sarılmış bir halde kapımın önünde dikildiğini görünce sırtıyıyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum sessizce. O bana doğru ilerlerken dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. Yanıma geldiğinde onu kolayca kucağıma çekiyorum ve göz göze geldiğimizde elimi saçlarının arasına sokuyorum.

Julianna dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve çiğniyor. Gözleri yüzümde gezinirken derin bir ateşle yanıyor,

Bir şey arıyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyor belli belirsiz,

"Bunu."

Ağzını kendime çekiyorum ve dudaklarımız birbirine yapışıyor. Daha önceki çılgın, ezici öpüşmeler gibi değil. Yavaş yavaş.

Çözülme.

Unchaining.

Daha önce hissetmeye yaklaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Ve bu beni çok korkutabilir ama durmam için yeterli değil.

Dudaklarının tadına bakmıyorum çünkü kendimi bir saniye daha tutmam mümkün değil. Tatmak istediğim için tadıyorum. Çünkü onların tadını çıkarmak istiyorum.

Yavaşça birbirimizden ayrıldığımızda yanakları yanıyor ve şişmiş dudağı yine dişlerinin arasına sıkışıyor.

"Biz kötü insanlar mıyız?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başım

sallanıyor. "Hayır." "Bu, hile gibi

bir şey mi-"

"Hayır," diye homurdanıyorum başımı sallayarak. "Hayır, öyle değil. Hiçbir şekilde onunla birlikte değilim. O da benimle değil."

Julianna yere bakıyor. "O zaman... neden, Bastian?"

Gözlerini benimkilere dikti, kafası karışmış ve biraz da incinmişti. Biraz da üzgün.

"Neden seninle-"

Kaşlarını çatıyor ve yere bakıyor. "Üzgünüm, söyleyemeyeceğini biliyorum-" "Bu kitabı ben yazdım..."

Ve sonra ona her şeyi anlattım. Kitap, serpinti... İstenmeyen kişi olduğumda kariyerimin alevler içinde kalmasını izlemek. Rebecca'nın takas teklifiyle yaklaşması. İmajımı düzeltme yeteneğine karşılık ailemin mali durumu.

İşim bittiğinde Julianna'nın gözleri irileşiyor ve elleri boynuma dolanıyor. Parmakları saçlarıma doğru kayıyor, bu şimdiye kadar hissettiğim en samimi şeylerden biri olabilir.

"Bütün bunları bana anlatmak

zorunda değildin." "Biliyorum."

"Peki neden yaptın?"

"Çünkü ben istedim. Çünkü bilmeyi hak ediyorsun."

Gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Şimdi sana bir şey sormak istiyorum."

Başını sallıyor ve ben de üzerine sarılı battaniyeye uzanıyorum. Battaniyeyi göğsünden sıyrıp göğüslerini ortaya çıkardığımda Julianna kızarıyor.

"Dün gece bunları kime gönderecektin?" Uzaklara

bakarken yüzü kararıyor.

"Önemli bir

şey değil."

Çenem

gıcırıyor.

"İçimde kıskanç bir damar olduğunu bilmelisin."

Gözleri benimkilere kayıyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Güzel," diye fısıldıyor dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek. Yakınıma eğiliyor, yüzümü kavıyor ve beni öpüyor.

"Gerçekten düşündüğünüz gibi değil. Kıskanılacak bir şey yok. Buna güvenebilir misin?"

"Sana çok güveniyorum."

"Biliyorum."

Tekrar içime gömülüyor, ağzımı yumuşak bir şekilde öpüyor ve ardından biraz daha sıcak bir şekilde öpüyor.

"Ama sen de benimleyken öylesin," diye sessizce homurdanıyorum.

Yutkunuyor, gözleri loş ışıktaki benimkilerle dans ediyor.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Sen az önce soruma cevap vermeyen kızsın, değil mi?"

Kızarır ve yere bakar.

"Evet," diye mırıldanıyorum onu kendime yaklaştırıp alnından öperken. "Öpebilirsin."

Kaşları çatıldı, hâlâ aşağıya bakıyordu.

"Sen..." Ağzı inceliyor. "Asistanınızla bir ilişki yaşadınız mı?"

Kaskatı kesildim.

"Benim yaşımda olan-"

"Bunu nereden duydun?" Homurdanıyorum.

Julianna hemen başını kaldırıyor. "Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez-"

"Bunun senin işin olmasını istiyorum," diye mırıldandım.

"Ve cevabım hayır."

Derin bir iç çektim.

"Adı Sophia Davies ve o-" "Güzel mi?"

Gözlerindeki yeşil gölgeyi gördüğümde dudaklarımda küçük bir tebessüm beliriyor. Başını çevirdiğinde yanağına dokunuyorum ve onu bakışlarıma geri döndürüyorum.

"Sanırım kıskanç bir çizgisi olan tek kişi ben değilim." Julianna kızardı.

"Ona hiç dokunmadım. Ona karşı hiçbir zaman en ufak bir arzu duymadım. Babası Horn Yayıncılık'ın sahibi Rupert Davies. Sanırım o..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. Beni bıraktıklarında, sanırım bir vakıf fonu prensesi olmaktan daha fazlası olmak için bir fırsat gördü." Gözlerimi deviriyorum. "Yazar olmak istiyor."

Hâlâ içinin kaynadığını görebiliyorum ama bacaklarını büküp etrafımda kaydırıyor, böylece kucağıma oturuyor.

"Yani... ona hiç dokunmadın."

Başımı sallıyorum. "Hâlâ kıskanıyor musun?"

"Sanırım sana bakan her kadını kıskanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Sana bakan her erkeği kör etmek istiyorum," diye homurdanıyorum.

Yakınıma eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştıırken kızarıyor. "Hiç kimse senin sahip olduğun şeye sahip olmadı."

İnliyorum ve sikim ona karşı kaya gibi sertleşiyor. Battaniyeyi üzerinden itip gözlerimin çıplaklığını görmesine izin verdiğimde nefesi kesiliyor. Ellerimden biri kıcını sıkıca kavramak için aşağı kayıyor, diğeri boxer'ımı aşağı itmek için aramıza uzanıyor.

Kalınlığım onun ıslak küçük amcığına çarpmak için serbest kaldığında inliyor. Ellerim kıcını kavıyor, yarığını şişmiş başımın üzerinde ortalayıp onu aşağı indirmeden önce onu yukarı kaldırıyor.

"Bastian..." diye mırıldanırken kollarını omuzlarıma doluyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve sikimin her santimini içine alıyor.

Yavaşça hareket ediyoruz... O beni kendi hızında sürerken ellerim ona rehberlik ediyor. Kalçaları yuvarlanıyor, vücudu bana doğru kıvrılırken nefesi kesiliyor. Ağzının içine doğru inlerken ve ellerimle kıcını sıkıca kavrarken yavaşça yanıyor, içimde dalgalanıyor.

Yavaş yavaş, daha hızlı zıplamaya başlıyor, sonuna kadar yükseliyor ve sonra her kalın inçimi derinlemesine alırken inliyor. Dudaklarımdan ayrılıyor, nefesi kesilip alnını benimkine bastırırken bir iniltiyle boğuluyor.

Gözleri sıkıca kapanıyor. Parmakları saçlarımdan arkasını sıkıca kavrarken ağzı açık kalıyor. Vücudu kendini bırakmaya başladığında duvarlarının beni sıktığını hissedebiliyorum.

"Bastian..."

"Gel," diye inliyorum, onu karşılamak için yukarı itmeye başlarken onu çağırıyorum. "O güzel amcığın sikimin her yerine geldiğini hissetmeme izin ver."

Benim için patlarken inliyor. Amcığı beni sıkıca kavırıyor, sağıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bir homurtuyla dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, sikimi derine itiyorum ve döllerimi onun içine akıtırken taşaklarımdan sıklıldığını hissediyorum.

Öylece kalıyoruz, nefes almaya çalışırken birbirimize sarılıyoruz. Sabahın soluk ışıltısı etrafımızdaki sıradağların tepelerinin üzerinde kaynamaya başlarken alnı tekrar benimkine bastırıyor.

Dakikalar süren mükemmel, rahat, telaşsız sessizlik yutkunmasına kadar devam ediyor. Ağzı açılırken gözleri kapalı kalıyor.

"Bunun burada bitmesi gerekiyor,

değil mi?" Gözlerimi kapatıyorum

ve başımı sallıyorum.

"Yani, bu bizi Oxford Hills'e kadar takip edemez, değil mi?"

diye fısıldıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır,"

diye boğuluyorum. "Tamam."

Kıpırdamadan duruyor ve sonra dudakları benimkileri buluyor, beni derinden ve yavaşça öpüyor.

"O zaman bunu tekrar yapsak iyi olur."

JULIANA

BENİM İDEAL YILBAŞIM huzur ve sessizliği, kalabalığın olmamasını ve yabancılarla dolu bir partide gezinirken "kaynaşma" ya da küçük konuşmaların olmamasını içerir. Alçak ışıklar, köknar ağacı ve belki de tarçın kokusu ve belki biraz sessiz müzik ya da arka planda klasik bir Noel filmi. Ve rahat pijamalar, terlikler.

Annemin bizi sürüklediği "Yule Ball Gala" etkinliği, kafamdaki ideal sahnenin tam tersi.

Dağ evimizin bulunduğu vadinin diğer tarafında yer alan lüks tatil köyü insanlarla dolup taşıyor. Sadece insanlar bile değil, korkunç insanlar. Zengin, züppe, "elit" insanlar - Rebecca'nın güç aldığı ve gücünü emdiği türden insanlar.

Çünkü bu gibi insanlar Londra Kraliyet Cemiyeti'ndeki pozisyonuna dayanarak ona boyun eğiyorlar. Babam kumbarayı alıp kaçtığı anda servetlerini kaybeden insanlar bile. Ve hala anneme hevesli küçük dalkavuklar gibi gülümsüyorlar. Annemin bu durumdan kurtulması neredeyse etkileyici.

"kaçak bir zimmetçinin karısı" olayından tamamen yara almadan kurtuldu.

Müzik sessiz değil. Tam bir üflemeli ve yaylı orkestranın bir sahneden tatil müziği çaldığı ana balo salonundan bangır bangır geliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir yerde It's A Wonderful Life ya da Love, Actually çalmıyor.

Ve açıkçası, rahat pijamalarda belirgin bir eksiklik var. Tüm etkinlik siyah kravatlı, tabii ki. Ben de yere kadar uzanan, kolsuz, uyluğun ortasına kadar yırtmaçlı siyah bir elbise ve çok rahatsız ve rahat olmayan siyah stiletolar giydim. Saçlarım, annemin stilistinın biz evden çıkmadan önce yaptığı tel tokalar ve ışıltılı elmaslardan oluşan özenli bir kombinasyonla toplanmış.

Annem ve ben dışarıda kırmızı halıda berbat fotoğraflar çektiirmek için durduk. Bastian annemin poz verme taleplerini görmezden geldi ve galaya girdi.

Nihayet içeri girdiğimde homurdanıyorum ve yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya alıyorum. Rebecca çoktan diğer yılanlarla çene çalmaya başlamıştı. Ama etrafıma baktığımda aradığım kişiyi hemen fark ediyorum. Bastian'la göz göze geldiğimde yüzüm kızarıyor, elinde bir içkiyle bara yaslanmış, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

Hararetle titriyorum.

Karşılıklı olarak aramızda bir tür mesafe bırakmaya karar verdik. Belli sebeplerden dolayı. Ama şimdi ona bakınca tek düşünebildiğim, aştığımız sınırlar. Dün gece bana dokunma ve tadıma bakma şekilleri. Elinin

beni hayatımın en büyük orgazmına sokarken ağzımı kapattı.

Kızarıyorum, ona bakarken kalçalarımı sıkıca sıkıyorum - pervasızca. Açlıkla.

Galanın siyah kravatlı olması, Bastian'ın kravat bile takmadığı anlamına geliyor. Smokini var ama gömleğinin üst düğmeleri açık, bu da bu çapkın James Bond tarzında delicesine seksi.

Ama yine de burada ona dokunamıyorum. Bu odayı adımlayamam, kollarına giremem, parmak uçlarımda yükselemem ve önümüzdeki iki saat boyunca onu öpemem.

Bunun yerine, odanın diğer ucundan gözlerimizle birbirimizi açlıkla yutuyoruz.

Neredeyse yaşımın iki katı olan adam. Annemle şeytani bir anlaşmaya kilitlenmiş olan adam. Aynı zamanda öğretmenim.

Yasadışı bir ilişki.

Yasak bir çekim.

İkimizi de yakabilecek gizli bir ateş.

Ve bunların hiçbirisi beni bu kadar heyecanlandırmamalı ve heyecanlandırmamalı.

"Ahh, Julianna, canım."

Döndüm ve hemen tılandım. Bu insanların hepsinin gülümsediği o kibirli "elit" tarzda bana ince ince gülümseyen kadın Patricia Grand. Alistair'in annesi ve Rebecca'nın en sevdiği arkadaşı.

"Seni burada görmek çok güzel. Son sınıfın ilk dönemi nasıl geçti canım?" Her zamanki sıkılmış ses tonuyla konuşuyor.

En azından sadece o var.

"Harikaydı, teşekkür ederim-"

"Mutlu Noeller, Julianna."

Patricia'ya gülümsemeye devam ediyorum. Ama içimden, arkamdan gelen Alistair'in sesiyle irkiliyor ve geriliyorum. Dönüyorum ve işte orada, tüm o kendini beğenmiş, şımarık, sinsi ihtişamıyla.

"Mutlu Noeller, Alistair," diyorum ince

bir sesle. "Kötü şans, ha?" Sırıttıyor.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Okulda yorucu bir dönem geçiriyorsunuz ve yine de İngilizce profesörünüzden uzaklaşamıyorsunuz."

Patricia o korkunç, soğuk sesiyle gülüyor. Alistair bana köpekbalığı gibi sırıttıyor.

"Çok komik, Ali," diyor Patricia, küçük boktan oğluna bakıp gülümseyerek.

"Peki biz burada ne hakkında konuşuyoruz?"

İnledim. Alistair ve onun soğuk kaltak annesiyle konuşmak yeterince kötü değilmiş gibi, annem de çemberin içine giriyor.

"Yeni kol şekerin hakkında konuşuyoruz Rebecca," diye sırıttıyor Patricia.

Annem genişçe gülümsüyor ve arkadaşına kanımı kaynatan kasıtlı bir "şımarıklık" bakışı atıyor. Dedikodu çevrelerinin kendisi ve Bastian hakkında konuşmasını sağlamak için ortalığı karıştırdığını bilsem de.

"Ne diyebilirim ki?" Sırıttıyor. "Dedikleri gibi, sadece hissettiğin kadar yaşlısın."

"Ve genç hissetmek için bu adamdan daha iyi bir yol var mı?" Patricia bakışlarını annemin yanından geçirip bardaki Bastian'a çeviriyor, gözlerinde aç bir parıltıyla ona hançer gibi bakıyorum.

"Evet, şey..." annem gözlerini bana çeviriyor, Alistair'e dönmeden önce gözlerini bana diyor.

"Ben daha çok bu ikilinin ne zaman oyalanmayı bırakıp birlikte olmaları gerektiğini kabul edeceklerini merak ediyorum. Sence de öyle değil mi Patricia?"

"Kesinlikle katılıyorum Leydi McCreed," diyor Alistair yüksek sesle, gözleri her zaman tüylerimi diken diken eden o şekilde bana kilitlenmiş.

"Ona bunun ne kadar mantıklı olduğunu söyleyip duruyorum, ama ne yazık ki," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve tabii ki bunu yiyen annemle onunkine laf sokuyor.

"Ne yazık ki hâlâ cazibeme karşı bağıışıklığı olduğunu iddia ediyor."

Annem alay ediyor. "Saçmalama, Alistair. Belki de daha ikna edici bir argümana ihtiyacı vardır?"

Kaşlarımı çattım. "Kiminle çıktığıma dair fikirlerimi merak eden olursa diye tam burada duruyorum-"

Annem yüksek sesli bir kahkaha atarak sözümü kesiyor ve beni kucaklıyor. Belli ki bu gerçek bir sarılma değil çünkü hayatım boyunca bana hiç gerçek bir sarılma yapmadı.

"O sert köşeleri babasından almış!" Rebecca beni içeri çekerken yüksek, fırfırlı bir kahkaha atıyor.

"Terbiyeni takın, Julianna!" Geri dönmeden önce kulağıma tıslıyor ve gülümsüyor.

"Neden resmi dansa daha sonra başlamıyoruz?" diyor annem rahat bir tavırla. Alistair ve beni işaret ederek, "Bu ikisi birlikte, böylece buradaki herkes ne kadar mantıklı olduklarını görebilir?" dedi.

"Bu fikre bayıldım Rebecca," diyor Patricia.

"Harika bir plan, sence de öyle değil mi Jules?" Alistair yırtıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Bir otobüsün önüne atlamayı
tercih ederim. Buradan defolup
gitmem lazım.

"Acaba sen Mazeret Ben mi?" I gülümseme
İnce ince, yükseltmek şampanya
kadehim. "Sanırım bir tazelemeye ihtiyacım var."

Annem bana ters ters bakıyor. "Julianna, çok güzel bir bardağın var-"

Şampanyayı içiyorum, ona gülümsüyorum ve balo salonundan bara doğru yürümek için dönüyorum. Barda ona yaklaşırken Bastian bana gülümsüyor. Ama bu sahte bir masumiyetin damladığı bir gülümseme ve yüzündeki gerçeği zar zor gizliyor.

Beni burada, hemen şimdi yutmak istediğini haykırıyor.

Bu ikimizi de yapar.

Barmenin dikkatini çekmeye çalışırken, sanki sadece konuşuyormuşuz gibi, ondan hatırı sayılır bir mesafede duruyorum. Bastian yüzünü benimle aynı yöne dönüyor, arka duvardaki içki ve şarap şişelerine bakıyor.

"Bir sorunumuz var."

Sertleştin. "Öyle mi?"

"Mhmm."

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. "Ne oldu?" Nefesimin altında tıslıyorum.

Bana yaklaşıyor, sanki yanımdaki küçük gümüş tabaktan kokteyl peçetesi almaya çalışıyormuş gibi uzanıyor.

"Sorun şu ki," diye sessizce kulağıma homurdanıyor. "Şu anda dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Tüm vücudum karıncalanıyor, sanki içinden elektrik akımı geçiyormuş gibi. Göbeğim sıkılaşıyor ve kalçalarımın arasında anında ısı birikiyor.

"Sanırım bu bir sorun," diye fısıldıyorum. "Nerede olduğumuzu düşünürsek."

"Belki de. Ya da belki bu bile beni o elbisenin altına uzanmaktan alıkoymayacaktır - ki bu arada içinde harika görünüyorsun."

Yüzüm kızardı.

"Ve dilimi o tatlı amcığın üzerinde gezdirebilmek için o külotu yırtıyorum."

İğrenç sözleri karşısında neredeyse boğulacaktım. Beni şok ettikleri ya da çok kaba oldukları için değil.

Çünkü beni sırlıslıkla yapıyorlar.

Dudağımı çiğneyerek titrek bir nefes alıyorum. Barmen bana doğru bakıyor ve yaklaşırken gülümsüyor.

"Votka soda, lütfen?"

Başını sallayıp döndüğünde gülümsüyorum, Bastian'a değil önüme bakıyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum.

"İç çamaşırı giydiğimi kim söyledi?" Mırıldanıyorum.

Nefesinin altındaki aç hırıltıyı duyduğumda nabzım atıyor.

"Külot giyip giymediğini bana göstermeni istiyorum, Lila Jane."

Sifonu çektim.

"Bunu öğrenmenin bir yolunu kendin bulman gerekecek Henry Chinaski."

"Benimle dalga geçmeye devam edersen hemen şimdi burada öğrenebilirim-"

"Kanape, efendim?"

İkimiz de irkiliyoruz, bir garson elinde zarif ve zengin görünümlü ordövrlerle dolu bir tepsiyle bize bakarken dönüyoruz - pastırma ve incirle süslenmiş küçük kişiler midemin açlıkla guruldamasına neden oluyor.

"Bayan?"

Kaşlarımı çattım. "Oh, hayır

teşekkürler-" "Biraz isterdi,

teşekkürler."

Bastian tepsiden iki tane alıp garsonun uzattığı küçük tabağa koyarken bana sert bir bakış fırlatıyor ve adam uzaklaşırken tabağı bana uzatıyor.

"Ye şunları."

Kaşlarımı kaldırarak

sırıtiyorum. "Evet efendim,

Bay Bossy-"

"Ve bana efendim deme," diye sertçe

hırlıyor. Kaşlarım çatılıyor. "Neden?"

Bana doğru eğildiğinde nefesim kesiliyor, yine bir şey için yanıma uzanıyormuş gibi görünüyor.

"Çünkü seni bu çubuğun üzerinde domaltıp hemen şimdi ve burada becermek istiyorum. Ve eğer bunu söylemeye devam edersen, kendimi durduramayacağım."

İçten içe yanan gözlerinin beni yakmasına izin vermek için geri çekildiğinde kalçalarımı sıkarak inliyorum.

"Şimdi ye," diye mırıldanıyor otoriteyle.

Kızarıyorum, küçük kişilerden bir ısırık almadan önce titrek bir nefes alıyorum. Tabii ki ağızımda eridikçe tadı muhteşem oluyor.

"Yüce Tanrım, Julianna!"

Annem bir anda içeri dalarken ısırduğım lokmayı neredeyse yutacaktım.

"Peynir mi?" Küçümseyerek söylüyor. "Fırında peynir, kremalı ve... lanet olsun, domuz pastırması mı? Julianna hamile gibi görünmeye mi çalışıyorsun? Yani ben Alistair ve ailesine senin en iyi yanını göstermek için o kadar uğraşıyorum ve sen burada yüzünü tıka basa dolduruyorsun-"

"Kes şunu," diye tıslıyor Bastian karanlık bir sesle. Rebecca'nın bileğini tutup onu benden uzaklaştırarak kendisine doğru çekerken Rebecca'nın nefesi kesiliyor.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor.

"Pardon?" Geri tükürür.

"Ona yemek konusunda verdiğin bu lanet kompleks. Bitti, şimdi."

"Neden burada ebeveynin ben olmama izin vermiyorsun, Bastian?"

"Çocuğunuzu aç bıraktığınızı, onu küçümsediğinizi ve sürekli ve bitmek bilmeyen dırdırlarınız yüzünden ona felç edici bir kaygı yaşattığınızı fark etmemiştim, Rebecca."

Çenem düştü. Annemin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Seni nankör, kendini beğenmiş küçük pislik," diye tıslıyor öfkeyle. "Sakın unutmaya cüret etme..." Bana hızlıca bakıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Bizim..."

Bastian ince bir gülümsemeyle, "Bizim neyimiz Rebecca," diyor. "Lütfen, devam edin."

Dudakları büzüldü. Birden smokinli bir adam elinde profesyonel görünümlü büyük bir kamerayla bize doğru ilerliyor. Annem anında gülümseyerek ona doğru dönüyor. Kolunu Bastian'ın koluna doluyor ve ona bakıyor.

"Öp beni."

Midem bulanıyor. Bastian'ın yüzü sertleşiyor.

"Ne?" diye tıslıyor.

"İnsanlar bakıyor Bastian," diye tıslıyor. "Ve görünüşe göre tartışıyorduk-"

"Tartıştıyorduk-"

"Şimdi kameralar için beni öpmen gerekiyor ki o kısmı unutsunlar."

Yüzüm soluyor. Kalbim içten içe aside dönüşüyormuş gibi hissediyorum ve sanırım hasta olacağım.

Bastian anneme soğuk soğuk bakıyor.

"Hayır."

"Sormuyorum-"

"Ve ben bunu yapmayacağım."

Annemin yüzü mosmor oldu.

"Tanrım bana yardım et, rolünü oyna ve öp-"

"Siktir git."

Annemin bakışlarını bilirim. Ve şu anda sahip olduğu şey, işlerin nükleerleşmek üzere olduğu anlamına geliyor. Kendimi durduramadan devreye giriyorum.

"Neden üçümüz de aptal kamera için gülümsemiyoruz, tamam mı?"

Cevap beklemeden aralarına giriyorum, bir kolumu her ikisinin de beline doluyorum ve kameralı adama gülümsemek için dönüyorum.

"Çok güzel, çok güzel," diye fışkırıyor tıklarken. "Düğünden haber var mı?"

Bastian, annem bir şeyler söylerken aynı anda, "Hayır, defol git," diye homurdanıyor. Kameraman sinirleniyor ama dönüp uzaklaşırken ince bir gülümseme takınıyor.

Annem sıkılmış dişlerinin arasından, "İnce bir buzun üzerindesin Bastian," diye tıslıyor.

Bastian yere bakar ve topuğunu iki kez yere vurur. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle yukarı bakar.

"Bana iyi görünüyor."

Kıs kıs gülme isteğine direniyorum. Rebecca öfkeleniyor ama kendini tutmayı başarıyor.

Tam o sırada müzik durur. Smokinli yaşlı bir adam elinde mikrofonla sahneye çıkıyor ve herkesi galaya davet ediyor.

"Ve tabii ki, birkaç dakika içinde başlayacak olan 'Carol Karaoke' için kayıt yaptırmayı unutmayın." Kıkırdıyor. "Sör Adderly'nin bütün hafta boyunca 'O Holy Night' için yüksek notalarını çalıştığına inanıyorum, oturumdaki milletvekili arkadaşlarını çok üzüyor."

Smokininin üzerine bir çeşit kraliyet kuşağı takmış olan iri yarı yaşlı bir adam kıkırdayarak şampanya flütünü kaldırırken kalabalık kahkahalarla gülmektedir. Müzik tekrar çalmaya başlar.

"Kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi?" Rebecca parlak bir şekilde söylüyor.

Bastian, "Her şey başlamadan önce dışarıda olacağım gibi görünüyor," diye homurdanıyor.

Sessizce gülüyorum. Annemin yüzü kararırken dudakları ince bir gülümsemeye dönüşüyor - önce Bastian'a, sonra da bana.

"Oh, gülmeye devam edin. Çünkü ikinizle de sözleşme imzaladım bile."

Bastian kıs kıs güler. "Bu konuda iyi şanslar-"

"O lanet sahnede olacaksın, herkes için lanet bir Noel şarkısı söyleyeceksin, yoksa Tanrı yardımcım olsun Bastian, bazı konularda biraz konuşkan hissetmeye başlayabilirim. Bu talihsizlik olmaz mı?"

Gözlerini ona dikti.

"Senin için."

Bana dönerken yine gülümsüyor.

"Gel, Julianna. Bayan Kensington seni soruyordu ve kendisi kulübün çok saygın bir üyesidir."

"I-"

"Hadi canım," diye tıslıyor ve ben bir şey söyleyemeden kolumdan tutup beni uzaklaştırıyor.

JULIANNA

Annemin dalkavuklarının önünde geçit töreniyle geçen yarım saatin ardından kendimi sönmüş hissediyorum. Daha önce Bastian'dan aldığım keyif artık yok. Mecbur oldukları için anneme tapan ve onları soyduğu için babamdan nefret eden insanlarla gülümsemek ve havadan sudan konuşmak zorunda kalmak zihinsel olarak yorucu.

Kaçmayı başardığımda balo salonunu tarıyorum. Bastian'ı göremeyince, ilahiler başlamadan önce dışarıda olmak konusunda şaka yaptığını hatırlıyorum. Çoktan başladılar ve Sir Adderly, sahnedeki küçük üflemeli ve yaylı çalgılar grubunun desteğiyle yüksek notalarda oldukça başarılı.

Dışarı çıkıyorum, Alplerin acımasız soğukunda anında titriyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dışarıda başka kimse yok. Ama kayak ceketini giymiş soğuk bakışlı bir garson yaklaşıyor ve bana katlanmış bir battaniye ile bir fincan sıcak glühwein, yani İsviçre sıcak şarabı ikram ediyor.

Burası donmuş olabilir. Yine de o engerek yuvası galada olmaktan iyidir. Ayrıca burada Alistair yok.

Kendimi battaniyeye sarıyorum, dış güverteden kenara doğru yürürken titriyorum. Kasaba, çevredeki tepelerde aşağı yukarı dolanan kayak rotalarıyla birlikte aşağıda parılıyor. Sıcak şarabı yudumlarken içimdeki yanmanın sızdığını hissediyorum.

"Hayır, burada olmaz!"

Annemin kısık sesini duyunca kaskatı kesildim. Kaşlarımı çatarak döndüm. Ama arkamda ya da karla kaplı güvertede başka bir yerde değildi. Geriye dönüp yavaşça küpeştenin üzerinden bakıyorum. Gözlerim açılıyor.

Orada, bir sıra kamyonet ile otelin servis girişi gibi görünen bir yerin arasındaki gölgede annem duruyor.

Ve onun elini tutan bir adam.

Onu duyamıyorum, hatta kim olduğunu bile göremiyorum, sadece çok geniş, kare şeklinde ve saçsız bir kafası var. Öfkeyle bir şeyler söylüyor ve annemin yüzü küçümsemeyle kararıyor.

"Sen gittin," diye tersledi. "Beni terk ettin-"

Adam onu kendine doğru çeker ve aniden onu delicesine öper.

Burnum kırışıyor. İğrenç.

Geri çekiliyorum, çünkü bunu görmem gerekmiyor. Ve hey, eğer gizlice biriyle görüşüyorsa? Onun için iyi, sanırım.

Titreyerek içeri dönerken başımı sallıyorum. Bunu yaptığım anda, tanıdık bir el sahiplenici bir şekilde

Kalçam. Bastian beni kapının yanındaki gölgelerin içine çekerken nefesim kesiliyor. Saklanmıyoruz - istediğim gibi dönüp onu öpebileceğim kadar değil. Ama yakından konuşabileceğimiz kadar uzakta, eli üzerimdeyken bedenim karıncalanıyor.

Ona döndüğümde burnumu

kırıştırdım. "Ben... uh..."

Battaniyemi alıp yakındaki bir sandalyenin üzerine örterken kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?"

"Az önce annemi dışarıda bir adamla öpüşürken gördüm."

Kıkırdıyor. "Kahretsin, birinin o kılıcın üzerine düşmesi gerekiyordu."

Ona şakacı bir şekilde vururken bile kıkırdıyorum. "H a d i ama! O hala benim annem!"

"Üzgünüm," diye kıkırdıyor. "Ayrıca, bu saçmalık için sırada biz varız."

Orta yaşı atlatmak için çok fazla estetik ameliyat geçirmiş iki kadının zorlama soprano tonlarında "Deck the Halls" şarkısını mırıldandığı sahneye çenesini sallayarak bakıyor.

İnledim. "Gidebilir miyiz?"

Başını sallarken gözleri benimkileri tutuyor. "Elbette.

Gidebiliriz." "Güzel, hadi-"

"Ama bu insanlara parmak sallama konusunda yılların deneyimine sahip birinden tavsiye mi istiyorsunuz?"

Merakla gülümsedim. "Evet?"

"Öylece gitme," diye homurdanıyor, yakınına eğilerek. "Gitmeden önce yumruk at."

Kaşlarım çatıldı. "Uh, ne?"

Kalabalık alkışlamaya başladı ve "Deck the Halls "un bittiğini fark ettim.

"Çok güzeldi, değil mi? Teşekkürler, Dame Pitchard ve Lady Oggleton," diyor mikrofonlu adam sert bir sesle. "Şimdi sırada güzel bir düet var..." kaşları çatılıyor. "Görünüşe göre İngiltere'nin kötü çocuk yazarı ve müstakbel Bay Rebecca McCreed..."

Bastian'ın suratı asılırken kalabalık kıkırdıyor.

"Bastian Pierce! Leydi McCreed'in kızı, güzel Julianna McCreed ile birlikte. "Jingle Bells" şarkısını söyleyecek.

"Sik beni," diye inliyor Bastian.

"Bunu yapamam," diye boğuluyorum, aniden solgunlaşıyorum.

Söyleyemem. Bu sahte, korkunç insanların önüne çıkıp dün gece üç kez yattığım profesörümün yanında Jingle Bells'i söyleyemem. Yapamam işte.

Ama aniden, spot ışıkları üzerimize düşerken ve kalabalık dönerken, Bastian yüzünde bir sırtışıla bana doğru dönüyor.

"Lütfen bana The Pogues'u bildiğini söyle." Ona

bakıyorum. "Fairytale of New York'taki gibi mi?"

Sarhoş bir İrlanda barı şarkısı ile Noel şarkısı alan bir punk rock grubunun karışımı gibi ses çıkaran, şimdiye kadar yazılmış tek Noel şarkısı. Çünkü tam olarak öyle. Ve bu kalabalığın önünde söylemek muhtemelen yılın skandalı olacak.

"Evet?"

Fısıldıyorum.

Bastian sırtıyor.

"Aferin kızıma."

Bana böyle hitap etmesinin ne kadar ateşli olduğu dışında hiçbir şey düşünecek vaktim yok. Elimi tutup beni sahneye doğru yönlendirirken ne halt ettiğimi merak edecek zamanım yok. Gruba bir şeyler mırıldanırken rüya halinde bakıyorum, hepsi de mevcut seyircilerinin önünde bunu almaktan aynı derecede eğlenmiş görünüyor.

Müzik -kesinlikle "Jingle Bells" değil- başlıyor. Ve Bastian tüm zamanların en Noel temalı içki şarkısını söylemeye başladığında, ben de onunla birlikte oluyorum.

Kolu omuzlarımda, şarkı söylerken yüzünde kocaman, boktan bir sırtış var - kalabalığın yarısının dehşete düşmüş ifadelerine ve diğer yarısının şok olmuş ama eğlenen bakışlarına meydan okuyor.

Bittiğinde ve şaşkın alkışlar arasında sahneden indiğimizde, Rebecca tam orada bizi bekliyordu. ılgına dönmüş, tıslıyor ve onu "utandırdığım" ve "alay ettiğim" için bana çıkışıyor.

Ama umurumda değil. Bu beni korkutmuyor. şu anda dokunulmazım.

Dönüp Bastian'ın çok sarhoş görünen ve gülümseyen Sör Adderly tarafından elinin sıkıldığını görüyorum. Ama sonra Bastian onun yanından başını kaldırıyor ve gözlerim onunkilerle kilitlenince ürperiyorum. Annem öfkeden köpürüyor ve edep yoksunluğum, kilom, cildim hakkında iğneli küçük yorumlar yapıyor...

Ama üstümden yuvarlanıp gitmesine izin verdim. şu anda hiçbir şey bana zarar veremez.

Onunlayken tamamen dokunulmazım.

BİR KEZ BİLE BİR KIZA NOEL HEDİYESİ ALMADIM. Asla almadım. Bir keşiş hayatı yaşamış değilim. Ama tatiller geldiğinde, hiçbir zaman hediye almayı gerektirecek kadar bana yakın biriyle birlikte olmadım.

Bu yıl işler farklı.

Noel arifesinde Davos'un alışveriş merkezinde önce amaçsızca dolaşıyorum. Ancak eski şehrin bir ara sokağına girip dükkânı gördüğümde oyalanıyorum. İçeri girip de tezgahın arkasındaki cam vitrinde onu gördüğümde? Julianna için alacağımı hemen anlıyorum.

Bu mükemmel.

"Şanslısınız," diyor dükkân sahibi meraklı bir gülümsemeyle ve kredi kartımdan fahiş bir miktar çekiyor. "Aslında bunlardan iki tane vardı ama biri bir saat önce bitti."

Ona bakıyorum. "Nasıl oldu da bunlardan iki tane almayı başardın?"

Omuz silkiyor. "İyi şans, belki de. Nadir parçalar uzmanlarımdan biri bir ay önce Zürih'te bir emlak satışında ikisini de gördü."

K     kutuyu kırmızı bir kurdeleyle özenle sarmayı bitirirken gülümsüyor.

"Umarım  zel biri içindir."

Gülümsüyorum.

"Evet,  yle."

On    yaşımdan beri Noel ayinine gitmedim. Ama gece geldiğinde, neredeyse geç kalmış olmama rağmen oradaydım.

Rebecca bundan önce kim bilir nereye gitmişti, o yüzden kendi şof rl  arabası vardı. Julianna ve ben buraya birlikte geldik. Neredeyse geç kalıyorduk çünkü yolda kapalı bir kayak dükkanının arkasındaki park yerinde durduk, böylece ikimiz de birbirimizin ağzına inleyerek boşalana kadar bana binebildi.

Ve şimdi burada, kilisede onun -on sekiz yaşındaki   rencimin- yanında oturuyorum.

Evet, yüzde yüz cehenneme gideceğim. Ama oraya giden yol onu da içeriyorsa? Öyle olsun.

Yine de... kilise benim için biraz ağır. Ve kendisi pek dindar olmamasına rağmen, Rebecca

Noel için ateş ve kibrit taşı gibi sert kiliselerdeki ayine gitti, tabii ki yanında fotoğrafçılarıyla birlikte. İçeri girebildiğinden bile emin değilim. Son gördüğümde hala dışarıda iki mihrap görevlisiyle komik pozlarda "dua" resimleri çekmeye çalışıyordu.

Ama Noel arifesinde günahın ve tövbenin doğasını anlatmaya başladıktan yirmi dakika sonra biraz hava almaya ihtiyacım oldu.

Elim Julianna ve benim aramda kayıyor ve hızlıca elimi tutuyorum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım.

Bana bakıyor, sırtırken yüzü kızarıyor.

Sessizce sıralardan kayıyor ve yan kapıdan gizlice çıkıyorum. Dışarıda donmuş havayı içime çekip gülümsüyorum.

Noel'de böyle sırtımayalı çok uzun zaman olmuştu.

Eski kilisenin yanında zarif, eski bir bahçe var. Mataramı çıkarıp o tarafa yöneliyorum, birden gözüme bir şey takılıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve sonra ne gördüğümü anlayınca sırtıyorum.

Bahçe duvarının yanına park edilmiş şık görünümlü siyah bir Mercedes G-wagon SUV var. Ve bir çift duvara yaslanmış, gölgeler içinde sevişiyor. Tam o sırada kadın aniden adamdan uzaklaşıyor ve adamın önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Başının sallanmaya başladığını görünce kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Birileri Noel sevincini yaşıyor.

İçeri dönüp bu ikisini tatil saksolarıyla baş başa bırakmak istiyorum. Ama sonra birden kadın yana bakıyor. Bir sokak lambasının ışıltısı üzerine vuruyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

Vay anasını.

Dizlerinin üzerindeki kadın Rebecca.

Elindeki işe geri döndü. Ben de şaşkın şaşkın bakıyorum. Belli ki umurumda değil. Ama neye baktığımı gerçekten merak ediyorum.

Ayrıca kaldıracı gördüğümde anlarım.

Telefonumu bir saniye içinde çıkardım ve hızla gölgelere doğru ilerledim. Kayda başlıyorum, adamın yüzünü yakalamak için yakınlaştırıyorum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Julianna'nın dün gece annesini öpüşürken gördüğü adamın bu olduğunu tahmin ediyorum.

Onun da yüzünü düzgün bir şekilde çekene kadar sessizce yanlarına doğru ilerliyorum. Sürüngen olmaya çalışmıyorum. Ama yine de bu bir koz. Ve gerekirse daha sonra kullanmaktan çekinmeyeceğim. Biraz daha yaklaşıyorum, ta ki adamın eli kadının başına inerken çıkardığı homurtuyu duyana kadar.

"Kahretsin," diye inliyor. "Boşalacağım."

Evet, bu adamın yüzünü çekmeme gerek yok. Ama sesi... Rus ya da Balkan aksanı gibi bir şeye kaşlarımı çatıyorum. Kamerayı bırakıyorum, çünkü orgazmını görmem gerekmiyor. Ama çekmeye devam ediyorum, böylece sesi alıyor. Silik olacak ama eminim istersem daha sonra bunu temizleyip izole edebilecek birilerini bulabilirim.

Adam boğuluyor, boşalırken homurdanıyor. Rebecca'nın geri çekilirken çıkardığı tıslama ve kekelemeleri duyuyorum.

"Lanet olsun! Lanet olası ağızımla değil dedim!" "Da, özür dilerim, zolotse."

Sevgilim mi? Kaşlarımı çatıyorum. Bu çok ilginç.

"Sadece bunu özlemiştim," diye inliyor adam. "Ve seni, çok fazla."

Rebecca ayağa kalkıp ağzını silerken homurdanıyor. "Şimdi mi yaptın?" diye mırıldanıyor, sesi kızgın çıkıyor.

Adam yüzünü buruşturur. "Gel, Becca-bebeğim. Böyle yapma."

"Elimde boş bir çanta bıraktın, Sergei!" diye çıkışır.

"Da, biliyorum, biliyorum, aşkım."

Kaşlarım yine kalktı. "Sevgilim" ve "aşkım" bu açıkça bir tür ilişki yaşadığı biri. Ve özel dikim kıyafetlerine, ısıltılı saatine ve iki yüz elli bin poundluk lüks cipine bakılırsa, belli ki hali vakti yerinde.

Peki... bana neden ihtiyacı var? "Beni ortada bıraktın, Sergei!"

Homurdanıyor. "Görünüşe göre o lanet yazarla evlenerek gayet iyi gidiyorsun."

Kaşlarımı çattım.

"Oh, lütfen," diye tıslıyor. "Bunun ne olduğunu biliyorsun." "Bu ağzı alıyor mu?"

Hayır, teşekkürler.

"Hayır," diye mırıldanıyor Rebecca usulca, neredeyse utanarak. "Öyle mi?!" Adam hırlıyor.

"Hayır, Sergei!" Başını kararlılıkla sallayarak söylüyor. "Sadece sen."

Adam sırtıyor. "Benim küçük Becca bebeğim."

İç çeker ve adam onu kucaklarken başını göğsüne yaslar.

"Ne zaman seninle olabilirim?"

"Yakında, söz veriyorum," diye mırıldanıyor. "Erkek arkadaşın-" "Kes şunu," diye kıkırdıyor, kıkırdayarak.

Sırtıyor.

"Bir şey bulabildi mi?"

Çenem gerildi. Bu iş gittikçe daha da ilginçleşiyor. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Hiçbir şey, ama ona tekrar soracağım."

İç çeker ve onun gözlerinin içine bakar.

"Seninle birlikte olmak istiyorum, Sergei. Açıkça. Endişelenecek hiçbir şeyimiz olmaz-"

"Biliyorum aşkım," diye homurdanıyor. "Yakında, zolotse."

"Bu gece mi? Noel'i senin süitinde birlikte geçirebilir miyiz?"

"Sergei" kaşlarını çatar.

"Adamınız şüphelenir, değil mi?"

"Ne olmuş yani?" Rebecca tükürür. "İkimiz de tüm bunların bir anlaşma olduğunu gayet iyi biliyoruz. O ihtiyacı olanı alıyor, ben de biri beni terk ettiğinden beri ihtiyacım olan finansmanı alıyorum-"

"Da, da, biliyorum, biliyorum, aşkım. Her şey açıklığa kavuşacak."

Kaşlarını çatıyor. "Yani, sen ve ben? Bu gece mi? Bastian'a benimle sevişirken çekilmiş bir fotoğrafını göndersem bile umurunda olmaz."

Bu özellikle iğrenç zihinsel görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum.

"Ayrıca, kendi eğlencesi var, bundan eminim. Oraya geldiğinden beri öğrencilerinden birine aletini sokuyorsa hiç şaşırmam."

Onun çıkarım yeteneklerinden etkilensem mi yoksa hakaret mi etsem bilemiyorum.

Sergei kıkırdar. "Şey, belki..."

"İkisine de ayinden sonra bir arkadaşımla bir şeyler içeceğimi söyleyeceğim. Şehirde kendi tatil evlerinde birkaç arkadaşım var. Daha sonra da yollar yüzünden geceyi burada geçireceğimi söyleyebilirim."

Rus sevgilisi sırtıyor. "Gelip yatağımı ısıtmak ister misin, küçük babuşka?"

Kıkırdıyor ve onun burnunu

öpüyor. "Baba," diye mırıldanıyor

Rebecca.

Sırtıyor. "Kiliseye git ve günah çıkar," **d i y e** kıkırdıyor. "Sonra kötü bir kız olacaksın."

Kamerayı kapatmak üzereydim. Ama benim bakış açımdan uzaklaştıklarında, yüzlerinin karardığını, ağızlarının hala hareket ettiğini görebiliyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Konuşma gergin görünüyor.

Bir bok duyamıyorum ama çekmeye devam ediyorum. Konuşmaları daha da ciddileşiyor gibi görünüyor. Ama sonra tekrar bana doğru dönerlerken adam uzanıp Rebecca'nın yanağını okşuyor.

"...Seni eve götürüp daha iyi olman için öpeyim mi?"

Kolunu kızın beline doluyor ve onu Mercedes'in yolcu tarafına götürüyor.

Arabayı çalıştırırken kamerayı kapatıp içeri dönüyorum. Gördüklerim ve duyduklarım hakkında kafamda birkaç soru işareti var. Ama kiliseye geri dönüp gözlerimi Julianna'nın sarışın kafasının arkasına diktiğimde sırtıyorum.

Sorular ve olası cevaplar daha sonra gelebilir. Az önce gördüklerimi koz ya da mühimmat olarak kullanmak daha sonra gelebilir. Bu gece, sadece arka plan gürültüsü.

Bu gece, hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, çok ama çok iyi bir Noel olacağını düşünüyorum.

Tekrar yanına oturduğumda parmaklarım onunkilerle
birleşiyor.

Yasak bir ısı alışverişi. Bir söz. Bizi yakıp kül edecek bir sır.

Ama lanet olsun, çok parlak yanacak.

BASTIAN

Işıklarla parıldayan devasa Noel ağacı ve yanında çıtırdayan şöminenin alçak ışığı dışında ev karanlık. Juliana dev oturma odasına pijamalarıyla girdiğinde ben kanepede oturmuş eşofman ve tişörtle alevlere bakıyordum.

"Annen burada olmadığı için üzgünüm," diye omuz silkiyorum.

Julianna'ya gördüklerimi anlattım - annesinin dizlerinin üzerinde olduğu tüm detayları değil. Ama PG dereceli versiyonunu. Kayıttan ya da Rebecca'nın "çantayı elinde tuttuğu" kısımlardan ya da ona OHA'daki Bratva varislerini gözetlememi sorduğu kısımdan bahsetmedim. Bu kısımlarla ilgili benim de bazı sorularım var. Ama daha fazlasını öğrenene kadar Julianna'yı endişelendirmeye gerek yok.

"Bilirsin işte, Noel arifesi falan."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Oh, bunun için üzgün müsün?"

Sırıtiyorum.

"Pek sayılmaz."

Ayağa kalktım ve bir içki doldurmak için arabalarına yöneldim. "Hey, Bastian?" Sesi yumuşak. "Ya..."

Dönüyorum. Kaşları çatılmıştı ve dudağını çiğniyordu. "Öyle mi?"

"Hiçbir şey," diyor hızla, başını sallayarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne oldu?"

Yutkunuyor. "Ya sen... içkiyi atlarsan?"

Kıkırdıyorum. "Noel arifesindeyiz."

"Biliyorum. Ama..." Omuz silkiyor. "Böyle başa çıkıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Julianna-"

"Öyle. Bunu iğnelemek ya da suçlamak için söylemiyorum. Sadece içinizdeki şeyleri böyle yatıştırıyorsunuz."

Şaşırtıcı derecede doğru söylüyor ve ben duraklıyorum.

"Başımdan vazgeçtim," diye fısıldıyor bacaklarına bakarak. Kesmeyi kastediyor.

Tekrar bana bakıyor.

"Bu gece seninkini atlamaya ne dersin?"

Dişlerimi emiyorum, kafamın içinde bir saniye kaynamasına izin veriyorum.

"Sana memelerimi

göstereceğim."

İçtenlikle gülüyorum.

"Seni bu konuda tutacağım-"

Üstünü açıp beni teşhir ediyor. Kıkırdarken inliyorum ve az önce bulunduğum kanepeye oturuyorum.

"Buraya gel," diye sırtarak yanındaki koltuğu okşuyor.

"Senin için bir hediyem var."

Sırıtiyorum. "Yaptın, şimdi."

"Uh-huh. Yani..." kaşlarını çatıyor, ben otururken kızarıyor.

"Bak, bu sadece bir şey. Fazla yorum yapma. Az önce kasabada gördüm ve... Bilmiyorum. Şaka gibi ama değil mi?"

Kaşlarını çatarak kanepenin altına uzandı. Paketlenmiş küçük bir hediye çıkarıp kucağıma itiyor.

"Sadece... aç, tamam

mı?" Sırıtiyorum.

"Ve bana bir şey almadığınız için endişelenmeyin, tabii ki," diye ağzından kaçırıyor. "Yani, biz... bilirsin işte. Her neyse işte."

Kekeliyor, k ı z a r ı y o r . Bu haliyle çok sevimli.

"Yani, bilirsiniz, sadece açın ve... hoşunuza gitmiyorsa bir şey değil-"

"Hey Jules?"

Bana bakarken dudakları titreyerek

kapıyor. "Öyle mi?"

"Nefes al."

Kızarıyor, kulaktan kulağa sırtıyor. "Ve

bekle."

Hediyesini yere bıraktım ve ayağa kalktım. Daha önce sakladığım ağacın arkasını karıştırdım. Sonra ona bugün aldığım hediyeı çıkardım.

"İşte," diye mırıldanıyorum, tekrar yanına otururken onu çapraz bacaklarının üzerine koyuyorum.

"Sen..." bir an için şimdiki zamana bakıyor. "Bana bir şey mi aldın?"

Falsetto bir kız sesiyle, "Bak, bu sadece bir şey, anlam çıkarma," diye geveliyorum. "Az önce kasabada gördüm ve... Bilmiyorum, şaka gibi ama değil mi?"

Şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Göt

herif."

Kıkırdıyorum. "Sadece

aç." "Önce sen

kendininkini aç."

Sırtıyorum. "Birlikte

mi?" "Elbette. Bir. İki.

Üç."

Benimkinin kağıdını yırttım. Bir an için kaşlarımı çattım. Kahretsin, bir şekilde hediyelerimizi mi değiştirdik? Çünkü

ben bakıyorum-

"Şaka yapıyorsun."

Kafamı kaldırdım ve çenem düştü. Çünkü tıpkı benim gibi Julianna'nın elinde de Büyük Umutlar'ın yarısı açılmış, çok pahalı ikinci baskısı vardı.

Gülmeye başlıyorum. Kahkahalarla kükremeye başladım. Julianna şok içinde iki kitaba bakıyor ve başını sallıyor.

"Yani ne halt etme ihtimali var ki?"

"Dükkândaki adam iki tane olduğunu söyledi," diye sırtıyorum. Kıkırdamaya başladı ve sonra inledi.

"Evet ama, kahretsin. Sen bana tatlı bir şey aldın, çünkü sana bu kitabı sevdiğimi söyledim. Ben de sana iğneleyici bir şey aldım, çünkü bu kitaptan nefret ediyorsun."

Kıkırdıyorum. "İkisi de aynı kitap."

"Ama farklı anlamlara geliyorlar."

"Yine de bu mükemmel," diye mırıldandım. "Senin için tatlı." "Senin için hırçın," diyor usulca.

Eli benimkini buluyor. Parmaklarımız birleşiyor. Kan, kulaklarımda yanan benzin gibi uğulduyor. Patlamadan önceki son saniye gibi. Fırtına dalgası kıyıya vurmadan önceki yarım saniyelik sakinlik.

"Bastian-"

Onu tutup kucağıma çektiğimde kitaplar kanepeye düşüyor. Julianna nefes nefese kalıyor, ağzı benimkine şiddetle yapışırken inliyor.

Üstü sıyrılıyor ve benim tişörtüm de hızla onu takip ediyor. Meme uçlarının göğsümün üzerinde sürüklendiğini hissettiğimde inliyorum, ellerimi sırtından aşağı kaydırırken nefes nefese inlemeleri kulaklarımı dolduruyor. Kalçaları içime doğru sallanıyor, dudaklarıma doğru inlerken amını zonklayan çıkıntıma doğru sürtüyor.

Ellerim pijama pantolonunun arkasına giriyor, kıcının pürüzsüz, gergin derisi üzerinde kayıyor. Sıkıca kavriyorum, pantolonunu kıcına doğru itmeden önce onu inletiyorum. İnliyor ve sonra avuç içim kıcına çarptığında daha fazlası için inliyor. Diğer tarafını da pembeleştiriyorum, bacaklarının arasındaki sıcaklığın bana karşı çiçek açtığını hissediyorum.

Bir iniltiyle kucağımdan kayıyor, pijama pantolonunu tekmeliyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Eşofmanlarıma uzanıp parmaklarını beline geçirirken dişlerimi sıkıp inliyorum. Onları aşağı çekiyor ve kaya gibi sertleşmiş sikim serbest kalıp karın kaslarıma çarpınca gözleri açılıyor.

"Oh lanet olsun..."

Yakınıma eğilip küçük bir elini şaftıma doluyor ve gözlerimin içine bakıyor. Nefesi başımın üzerinde gezinerek beni inletiyor. Yakınıma eğilip tepemi ıslak bir şekilde öperken hınzırca sırıtıyor.

"Siktir, bebeğim..."

"Böyle mi?" diye fısıldıyor nefes nefese. "Efendim?"

Sikim onun elinde zıplıyor. İnlerken nabzım güm güm atıyor. "Sikinizi öpmem hoşunuza gidiyor mu efendim?"

Saçlarını avucumun içine alıp ağzını sikimin üzerine indirmeme yarım saniye kalmıştı, böylece ona tam olarak ne kadar hoşlandığımı gösterebilecektim. Ama sonra aniden eğiliyor, dudaklarını açıyor ve sikimin etrafına sıkıca sarıyor.

Tam bir cennet.

Ağzını şişmiş sikimin üzerine bastırırken ıslak ıslak emerek inliyor. İnliyorum, ellerim saçlarına kayıyor, bu da onu daha da azdırıyor gibi görünüyor. Gözlerim kafamın içinde yuvarlanırken beni daha derine götürerek itiyor. Dili başımın alt tarafında dans ediyor, ta ki ben nefes almak için boğulana kadar.

Arsız bir sırtısla ve gözlerindeki güç telaşıyla ağzını kapatıyor.

"Siktir, Bastian..." diye mırıldanıyor, beni okşarken gözleri parlayan ıslak sikime bakıyor.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum ona uzanırken. Onu kucağıma çekerken inlemelerinden zevk alıyorum.

Ben aniden kanepeden yere inmeden önce, ıslak amını sikimin üzerine sürterek inliyor. Onu şöminenin önündeki büyük, suni kürklü halıya sırt üstü yatırdığımda nefes nefese bana yapıştı.

Ağzım boynundan aşağıya, göğüslerinin üzerine kayıyor, dudaklarım meme uçlarını emiyor ve kemiriyor. Daha aşağılara iniyorum, iri ellerim bacaklarını birbirinden ayırmadan önce midesi dokunuşumun altında çöküyor.

Aralarına yerleşiyorum ve sonunda, bütün gece bunu yapmak için can attıktan sonra, dilim onun ıslak, pembe küçük amcığının üzerinde geziniyor.

"Aman Tanrım..."

Ben onu yavaşça yutarken zevkle inliyor. Dilimi yarığına sokup çıkarıyorum, dudaklarımı klitorisinin etrafına dolamak için yukarı çıkmadan önce onu içine itiyorum. Dilimi onun zonklayan küçük yumrusu üzerinde dans ettiriyorum, ta ki kalçalarını ağzıma sokup çırpınana kadar.

İnliyorum, onu yere sabitliyorum ve dilimi iki katına çıkarıyorum. Yüksek sesli zevk çığlıkları odayı doldurana kadar onu daha da yükseğe itiyorum. Dilim etrafında dönerken klitorisini emiyorum ve aniden patlamaya başladığında sarsılıyor.

"Geliyorum!"

Orgazmıyla birlikte vücudu ağzımda dalgalanırken nefesi kesiliyor ve inliyor. Tatlılığı dilime doluyor, sert bir şekilde boşalırken parmakları saçlarıma dolanıyor.

Ağzımı onun üzerinde tutuyorum. Dilimi karnının üzerinde, göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki ağzımı kendi ağzıyla bulup beni derinden öpene kadar. Yüzümü tutuyor ve ben kalçalarının arasına kayarken, kalın sikimi yumuşak, nemli dudaklarına dayayıp iterken dilimin tadına bakıyor.

İçeri giriyorum ve inlemeleri ağzımda titreşiyor. Bacakları kalçalarımı sarıyor, bir elim saçlarına dolanmak için yukarı kayarken diğeri onu sahiplenici bir şekilde kavırıyor. İnliyorum, dışarı kayıyorum ve tekrar kabzasına kadar giriyorum.

Bacakları kasılıyor, beni içine çekiyor ve ben ona vurmaya başladığımda beni teşvik ediyor, sikimi tekrar tekrar yarığının derinliklerine batırırken kalçalarımı sallıyor.

Başı yumuşak halının üzerine düşüyor, göğsü benimkine yaslanırken gözleri dönüyor. Dişlerim boynunda ve köprücük kemiğinde geziniyor, onu yere yapıştırırken kalçalarım uyluklarına çarpıyor.

Geri çekiliyorum, onu yukarı çekiyorum, böylece kalçalarımın üzerinde oturuyor ve bana sürtünüyor. Dudaklarım ağrıyan bir meme ucunu sarıyor. İnemelerim onun içinde gürlüyor. Vücudu zıplayıp içime girerken elleri saçlarımın arasında kayıyor.

Duygusal bir şekilde hareket ediyoruz, sallanıyoruz ve birbirimize sürtünüyoruz. İnemelerimiz havayı dolduruyor, vücutlarımız birbirine karşı kayganlaşıyor ve onun tatlı amcığı kalın shaftıma çok sıkı yapışıyor, ben ona doğru ilerliyorum. Titremeye başladığını ve parmaklarının içime girdiğini hissedebiliyorum. Nefesi kesiliyor, ağzım boynuna doğru kayıyor.

"Benimle gel," diye kulağına hırlıyorum.

Tetiği çekmek gibi bir şey. Anında yüksek sesle haykırıyor, vücudu bana karşı kasılıyor ve spazm geçiriyor. İnliyorum, derine itiyorum, benim için sertleşirken amının etrafımda dalgalandığını hissediyorum. Taşaklarım yukarı kalkıyor, sikim onun içinde çok sert dalgalanıyor. Ve aniden boşalıyorum, sıcak spermlerim derinlere dökülüyor.

Onu bu şekilde tutuyorum - nefes nefese, bana karşı titriyor. Vücudu sıcak ve terden kayganken, meme uçları içime giriyor.

Göğsünden. Ağzım onunkini buluyor ve onu yavaşça ve derinden öpüyorum.

"Mutlu Noeller, Julianna," diye mırıldanıyorum dudaklarına. "Mutlu Noeller, Bastian."

JULIANNA

NOEL, akıllara durgunluk veren bir seks ve orgazm sisi içinde geçip gidiyor. Rüya gibi bir mutluluk sisi içinde tembelce Yeni Yıl Arifesine sürükleniyor, Bastian beni arkadan becerirken yatak odamın penceresinin buğulu camına karşı ikimiz "Mutlu Yıllar" diye nefes alıyoruz.

Cennet gibi. Ama daha da iyisi, bunun çok daha derin olduğunu ve bayağı, yasadışı bir ilişkiden çok daha fazlası olduğunu bilmek - ve bilmekten bahsediyorum -. Bu ağırlık bazen biraz korkutucu olabiliyor. Ama sonra, ona bakıyorum ya da onu bana bakarken yakalıyorum ve o sıcak parıltı içimde eriyor.

Ve korkacak bir şey olmadığını biliyorum.

Yeni yıldan birkaç gün sonra gerçek dünyaya geri döndük. Gerçeğe ve OHA'ya geri döndük.

İyi tarafından bakacak olursak, Lizbet Londra'dan döndü. Gayri resmi olarak Lukas'la birlikte Lordship Malikânesi'ne taşındığı için yazlık hâlâ bana ait olacak. Ama sabaha onların evinde kahvaltı ederek başlamayı başardım,

Derslerden önce elimizden geldiğince hasret giderdik. Uzun zamandır görmediğim en iyi arkadaşımınla geçirmem gereken zamanın çok az bir kısmıydı. Ama bunu bu akşam yemekte yapmak için plan yaptık.

Bu arada, günlerden Pazartesi ve ben okul üniformamı giymiş, her zamanki gibi İngiliz edebiyatı dersimde en önde oturuyorum.

Ama farklı olan bir şey var.

Evet, hiç de bile. Öğretmenine kazık attın.

Sayamayacağım kadar çok kez. Yüzüm kızarıyor. Tamam, bu bir yalan. Takip ettim.

Elli iki kez oldu.

Çok aptalca seksi, muhteşem, karmaşık, benim yaşımın iki katı, cehennem kadar seksi öğretmenimle yaklaşık iki hafta içinde elli iki kez yattım.

Cehenneme gideceğim.

Ders bir bulanıklık içinde geçiyor ve bunun aslında bir sorun olabileceğini fark ediyorum. Bastian'la geçirdiğim son iki haftanın içgüdüsel tekrarları dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Dersi konuşarak geçiriyor... açıkçası hiçbir fikrim yok. Çünkü burada oturmuş, bir hafta önce beni kanepenin koluna yatırıp, muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalana kadar beni bir iblis gibi becermesini hayal ediyorum.

Neyse ki sadece bu dersi veriyor, yoksa okulun son döneminde sınıfta kalabilirdim.

Zil çalıyor, ders bitiyor. Ve ben gerçeğe göz kırparken fantezilerim sona eriyor. İnsanlar sandalyelerinden kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. Ama başımı kaldırdığımda ürperdim.

Bastian bana doğru bakıyor, o büyüleyici seksi ve biraz da ürkütücü, aşırı sıcak bakışıyla.

Yavaşlıyorum, oda boşalırken çantamı salyangoz hızıyla topluyorum. Sonra yalnız kaldık ve anında ıslandım.

"Julianna," diye kalın kalın homurdanıyor.

Dudağımlı ısırdım, ona bakmak için

döndüm. "Evet, efendim?"

Bastian'ın gözleri parlıyor. İnliyor.

"Yapma," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

"Ne yapmayayım?"

"Bir anlaşma yaptık, Julianna."

Sinsice sırtıyorum. Yaptığımızı biliyorum.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce ilginç bir şey keşfettim: Bastian'ın yanında "efendim" dediğimde kendini kaybediyordu. Demek istediğim, tüm soğukkanlılığını kaybediyor, "nerede olursak olalım eteğimi ve külotumu yana çek ki beni duvara karşı sertçe becerebilsin" kaybediyor.

Bunu kullanmaya başlamış olabilirim de olmayabilirim de. Hem de çok. Bu da Davos'ta bazı ciddi riskli durumlarda ve yerlerde inanılmaz bir seksle sonuçlandı.

Yeni bulduğum gücü tamamen kötüye kullanmamın bir sonucu olarak, bir anlaşma yaptık: kampüste bu güç kullanılmayacak.

Oops.

Sorun şu ki, Bastian içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Yaramaz. Kötülüğü.

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum.

"O zaman bırak," diye homurdanıyor, gözleri tutmaya çalıştığını bildiğim ateşle dolu.

"Tabii ki..." Dudağımı ısırdım. "Efendim."

Bastian kaskatı kesilir. Masasının kenarına dayadığı eli o kadar geriliyor ki eklemleri beyazlıyor.

"Dikkat et, genç bayan," diye homurdanıyor.

Sırıtiyorum, ona yaklaşıyorum. Ama o bir iniltiyle sertleşiyor.

Tamam, sataşmak var, bir de öğretmenimle okulda, lanet olası bir sınıfta bir şeyler yapmak var. Bazı sınırlarımız olmalı, yoksa bu iş yüzümüze patlayacak.

"Burada değil," diye

mırıldanıyor kalın kalın.

Sırıtiyorum. "Muhtemelen iyi

bir fikir."

Çantamı omuzlayıp sınıf kapısına doğru ilerlerken dudağımı ısıriyorum.

"Ayrıca, başka bir dersim var-"

Beni arkamdan yakalayıp döndürdükten sonra kapının yanındaki duvara doğru iterken inliyorum. Kapıyı çarparak kapatıyor ve sonra aniden beni öpmeye başlıyor.

Vahşice.

Dili benimkini bulduğunda inliyorum. Eli eteğimin altına kayıyor ve parmakları külotumun belinin altından geçip derinlere indiğinde derinden inliyorum.

"Dersine geç kalacaksın," diye inliyor dudağımın içine.

"Bana bir not yazacak mısın?" Büyük parmağı içimde kıvrılırken inleyerek nefes alıyorum.

"Hayır, ama sana adımı haykırıyorum."

Sihirli parmakları amımı okşamaya başladığında ağzı benimkine yapışıyor. Başparmağı klitorisimi daireler çizerek ovmaya başladığında külotum anında ıslanıyor. İkinci bir parmağını içime sokuyor ve beni parmaklamaya başladığında ağzına doğru haykırıyorum.

Vuruşları çıldırtıcı derecede yavaş ama ısrarcı. Parmaklarını içime sokup çıkarırken başparmağının ucunu ağrıyan klitorisime sürüyor ve eliyle beni duvara yaslayarak beceriyor. Nefesim kesiliyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Bedenim titremeye ve sarsılmaya başlıyor.

"Benim için gelmek ister misin?" Kulağımı tırmalıyor.

Umutsuzca sessiz kalmaya çalışmak için dudağımı emerken başımı sallayarak inliyorum.

"Mhmm!" Ben sızlanıyorum.

"Sana bir soru sordum," diye yine kulağıma doğru hırlıyor.

Eriyorum.

"Evet!" Gerginleşmeye başladığım için

nefesim kesiliyor. "Evet ne, Bayan

McCreed."

Oh lanet

olsun.

"Evet,

efendim!"

Ben dağılmaya başlarken parmakları derine batıyor, tam g noktama sürtünüyor.

"Şimdi iyi bir kız ol ve benim için gel."

Patlıyorum. Neredeyse çığlık atacaktım ama eli ağzımı kapatıyor, başparmağı dudaklarımın arasında. Sertçe boşalıyorum, başparmağını emiyorum ve parmaklarını orgazmımla doldururken eline doğru çılgınca inliyorum.

Elini yavaşça ağzımdan çekerken nefes nefese kalıyorum ve her yerim titriyor. Diğer elini külotumdan çıkarıyor ve parmaklarını dudaklarına götürürken nabzımın atışını izliyorum. Bastian parmaklarını yavaşça emerek temizlerken gözlerimin içine bakıyor.

"Hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım," diye

fısıldıyorum, titreyerek. Hiçbir zaman.

Bastian eğilip ağzımı öperken aç bir şekilde sırtıtıyor.

"Bana başka ne öğretebilirsin?" Hararetle fısıldıyorum.

Sırtışı daha da koyulaşıyor ve gözlerinde bir ateş parlıyor. "Dikkatli ol," diye homurdanıyor.

"Dikkatli olmak istemiyorum."

Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum, o sertleşirken dudaklarım kulağının yanında. "Bana öğretmeni istiyorum..." Yumuşakça öterim.

Bastian inledi.

"Peki sana ne öğretilmesi gerekiyor?" diye homurdanıyor kalın bir sesle. Kulak memesini dudaklarımın arasına alıyorum.

"Her şeyi."

Nefeslerimiz birlikte kesiliyor. Kalplerimiz sınıfın sessizliğinde gürültüyle çarpıyor.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildiğimde sessizce "Benim evimde, dersten sonra," diye inliyor.

Dudağımı ısıırıp başımı sallıyorum. "Görüşürüz o zaman?"

"Julianna?"

Sırtıyorum. "Evet?"

"Seni burada yerde becermeden önce lütfen git."

Benden yavaşça uzaklaşıp sınıf kapısını açmak için

döndüğünde kalçalarımı sıkarak ürperiyorum.

"Dersin özeti konusunda anlaştık mı, Bayan McCreed?" Koridor bir sonraki derslerine giden öğrenciler ve diğer öğretim üyeleriyle dolu olduğu için yüksek sesle söylüyor.

İnsanlarla dolu salonun açık kapısına doğru dönerken külotumun ne kadar ıslak olduğunu hissederek kızarıyorum. Kapı aralığında duraksıyorum ve yanımdan geçen hiç kimsenin bilmediği, tenimin altında zonklayan küçük kirli sırrın tadını çıkarıyorum.

Sonra dönüp masasına yaslanmış, muhteşem kollarını göğsünde kavuşturmuş Bastian'a bakıyorum. Dişlerimi dudacağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Artık tamamen temiz," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim, efendim."

BASTIAN

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Bu lanet çocuklardan korktuğumdan değil. Yani, evet, bu üçünün bu okulda sahip olduğu gücü takdir edebiliyorum - Bratva imparatorluklarının varisleri olarak gerçek dünyada bahsetmiyorum bile. Ama beni korkutmuyorlar.

Bratva'ya bulaşmak istemiyorum. Ne kadar genç olurlarsa olsunlar. Ama cevap istiyorsam, cevapları alacağım yerin burası olduğunu zaten biliyorum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin.

Bu üçünün kampüste yaşadıkları saçma sapan lüks malikaneye bakarken kaşlarımı çatıyorum. Bu okula dünyanın en varlıklı, ayrıcalıklı genç yetişkinlerinden bazıları devam ediyor. Kelimenin tam anlamıyla geleceğin kral ve kraliçeleri. Ve hepsi de kampüsün karşısındaki aynı küçük ama güzel kulübelerde kalıyor.

Bu üç küçük pislik lanet olası bir malikanede yaşıyor.

Ama bunu dışarı atmak için derin bir iç çektim. Siktir et. Bir önemi yok. Ilya'nın nasıl ve neden böyle bir şey yaptığına girmeme gerek yok.

Volkov, Misha Tsavakov ve Lukas Komarov bir zamanlar okul başkanının evi olan yerde yaşıyorlar. Rebecca'nın ağzındaki Rus adamın kim olduğunu öğrenmeliyim.

Belli ki kıskançlıktan değil. Ama Rebecca benden bu üçünü gözetlememi istiyor ama Konstantin Reznikov'u gözetlemiyor, üstelik görünüşe göre nispeten varlıklı bir Rusla ilişkisi varken?

Evet, sorularım var.

Yumruğumu kaldırıp sarmaşıklarla kaplı, göz alıcı malikânenin ön kapısını çalarken kaşlarımı çatıyorum. Birkaç saniye sonra kilit geri çekiliyor ve kapı içeri giriyor.

Kurt'un kendisi beni karşılıyor - tüm karanlık, kendini beğenmiş, ukala ihtişamıyla İlya. Yani adamın dudaklarında lanet bir esrar var ve okulun otorite figürlerinden birinin kapısının önünde bulunmasından hiç etkilenmemiş görünüyor.

Muhtemelen dünyada bu lanet çocuğu gerçekten endişelendiren bir "otorite figürü" olmadığı içindir. Neredeyse sırtıtmak istiyorum.

Lanet olsun, bu çocuklar benim bu yaştaki halime benziyorlar.

İlya kaşlarını kaldırıyor ve burnundan yavaşça nefes vermeden önce esrarı içine çekerken hafifçe sırtıyor.

"Profesörler artık ev ziyaretleri mi yapıyor?" Sırtıyor. "Bu okulu gittikçe daha çok seviyorum-"

"Saçmalamayı keselim, olur mu?" Homurdanıyorum.

"Senden hoşlanmadığım konusunda hemfikir olabiliriz-"

"Yaralıyım profesör."

O bana sırtınca gözlerimi kısıyorum.

"Ve sen benden hoşlanmıyorsun-"

"Senden çok hoşlanıyorum-"

"Bir yazı yazdıktan sonra peşime adam takacak kadar
Kitap mı? Evet, biliyorum," diye mırıldandım.

Ilya'nın gülümsemesi düşer. Kaşları çatılırken cigarayı
dudaklarından çeker.

"Bakın, benim bununla gerçekten hiçbir ilgim yok.
Amcamın da yok, Misha'nın da, Lukas'ın da, onların
ailelerinin de yok."

Bana bakıyor.

"Bana inanmak zorunda değilsiniz, gerçekten umurumda
değil. Ama etrafınızı koklayan her kimse biz değiliz."

Yalan söylüyor olsaydı daha kolay olurdu. Ama aslında yalan
söylemediği çok açık. Kaşlarımı çattım.

"Sergei ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Sırtıyor. "Ailem Rus olduğu için mi?"

"Temel olarak, evet."

"Evet, bilmiyorum. John ismi size bir şey ifade ediyor mu
Profesör? Çünkü Sergei ne kadar popüler bir Rus ismi.
Sırada Vlad ya da Ivan hakkında içeriden bilgi alıp
almadığımı sormak mı var?"

Arkamı dönmeye başlarken homurdanarak gözlerimi deviriyorum. "Siktir et. Unut gitsin. Bu bir hataydı."

"Ne oldu?"

Misha Tsavakov'un İlya'nın arkasında mutfaktan içeri girdiğini görmek için arkama bakıyorum. Kapının girişinde dikildiğini görünce merakla kaşlarını çatıyor.

İlya sırtıyor. "Hiç Sergei tanıyor musun?"

Ağır dövmeli arkadaşı sırtıyor. "Evet, belki kırk tane. Neden?"

İlya sırtıyor. "Lukas!" Neredeyse neşeyle sesleniyor.

"Ne?" Üst kattan ciddi, keskin bir ses homurdanıyor. Bir saniye sonra, delici mavi gözlü, uzun kollu, sessiz, sert, hafif tekinsiz görünümlü bir adam ikinci kattan merdivenlerden aşağı koşarak iniyor. Beni görünce kaşlarını çatı.

"Profesör Pierce, değil

mi?" Başımı salladım.

"Kitaplarınızın büyük bir hayranıyım."

İç çektim. Kaşlarını çatıyor ve arkadaşına dönüyor. "Ne oldu?"

"Sergei adında birini tanıyor musun?"

Lukas önce Misha'ya, sonra da bana bakarken kaşları çatılıyor. "Bahsettiğimiz özel bir Sergei mi var?"

Ilya dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ben de aslında cevabı bilmek isterdim-"

Siktir et.

Telefonumu çıkarıp videoyu açıyorum ve ekranı onlara doğru çeviriyorum.

"Buna ne dersin Sergei?"

Oynat tuşuna bastım ve video başladı. Ilya homurdanıyor. Lukas kaşlarını çatıyor. Misha sırtıyor ve sonra kıkırdıyor.

"Hadi ama dostum, neden bize bunu gösteriyorsun-"

Kaşları havaya kalkıyor.

"Lanet olsun bu..."

Telefon ekranından bana bakıyor. "Bu Rebecca McCreed."

Başımı salladım.

"Ve bu sen değilsin," diye

homurdanıyor Ilya. "Hayır, değil."

"Vay canına," diye boğazını temizliyor Misha. "Seni bu tür şeylerle ilgilenen bir adam olarak düşünmemiştim-"

"Çenenin kapatıp izleyecek misin?" Misha

kıkırdarak başını sallıyor.

"Bunu öğrencilere göstermeli misiniz... vay be."

Üçü de donup kalıyor, gözleri ekranda daralıyor. Yüzlerindeki tanıma ifadesi gün gibi açık.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet," diye homurdanıyor Lukas sessizce. "Var." Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Bu Sergei Melnyk. Reznikov Bratva'nın en tepesinden aşağıya doğru üçüncü adım."

Gözümü kırptım, gafil avlandım. Kahretsin. Adamın Bratva olup olmadığını merak ediyordum. Ama bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı, hem de eğlenceli bir şekilde değil.

Onlara göz kulak ol. Konstantin değil.

Klip onları duyamadığınızı kısma geldiğinde, Ilya kaşlarını çatıyor.

"Sesini açabilir misin?"

Başımı salladım. "Çok uzaktalar ve arkalarını dönmüşler. Bu sadece karışık bir saçmalık."

Telefonu cebime koyup gitmek için döndüğümde kaşları çatılıyor.

"Rica ederim?" Misha arkamdan mırıldanıyor. "Evet,

Slytherin'e on puan ya da her neyse," diye

homurdanıyorum.

Ama sonra kapı aralığında duraksadım. Onlara dönüp bakarken kaşlarımı çatıyorum. Boş ver.

"Sana bir şey söyleyeceğim," diyorum soğukkanlılıkla. "Ama bir güvence istiyorum."

Ilya başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Konuş."

"Aileleriniz, üçünüz de. Hepiniz benden ve benim ailemden uzak durun," diyorum ince bir sesle. "Ben bir kitap yazdım. Kurgu."

Ilya kollarını göğsünde kavuşturur. "Umurumuzda olmadığını zaten söylemiştik."

"Bir güvence istiyorum ve ayrıca bu yüzden herhangi bir Bratva saçmalığına sürüklenmek istemiyorum. Tamam mı?"

Üçü de birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar. Ilya bana dönüyor.

"İyi. Eee?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum.

"Bu Sergei denen adam Konstantin Reznikov için mi çalışıyor?" Misha başını sallar. "Evet."

"Sergei'nin bayan arkadaşı Rebecca McCreed benden üçünüze 'göz kulak olmamı' istedi."

Ilya kaşlarını çatıyor. "Üçümüz mü?"

Başımı salladım. "Sen, sen ve sen," diyorum sırayla her birine bakarak. Ağzım açık kalıyor. "Konstantin değil."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemiyor. Üç varis birbirlerine bakıyor, ağızları inceliyor.

"Bahsettiğin için teşekkürler," diye homurdanıyor

Misha sessizce. "Senin sözün-"

"Tutulacak," diye homurdanıyor Ilya.

Başımı salladım ve gitmek

için döndüm. "Profesör."

Lukas'ın gözlerinde karanlık bir bakışla bana baktığını görmek için arkama bakıyorum.

"Bratva saçmalıklarına bulaşmak istemediğini biliyorum ama..." Kaşları çatıldı. "Şimdiden dizlerine kadar batmış olabilirsin."

Bir de bana sor.

Omuz silkiyor. "Sadece... dikkatli ol." "Teşekkürler."

Bazı sorularım cevaplandı ve yaklaşık elli yeni soru beni dibe çekmeye çalışıyor.

Evinin arka kapısını açtığında sırtıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Bu kıyafetimi beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Bastian kıkırdıyor, gözlerinde sıcaklık cızırdıyor. Bunu ona en son bu kapıda söylediğimde, bir trençkotu açıp altındaki sütyen, külot ve çorapları ortaya çıkarıyordum.

Bu sefer kışlık botlar, termal tayt üzerine kot pantolon - istediğim gibi- ve çok sıcak tutan bir mont giyiyorum.

"Bu mükemmel."

Beni içeri çekip kapıyı kapatırken ve beni derinden öperken sırtıyorum.

"Şimdi bana ne yaptığımızı söyleyecek misin?"

Geri çekildi ve bana göz kırptı. "Hayır. Ama sana göstereceğim."

Elimi tutuyor ve garaja girene kadar beni evin içine doğru çekiyor. Işıkları yaktı ve gözlerim

muhteşem, bordo ve krom vintage motosikletinin üzerinde.

"Sana bir yolculuk borçlu olduğumu unuttuğumu sanma," diye sessizce homurdanıyor.

Gözlerim parlıyor. "Bekle, ciddi mi?!" Hevesle söylüyorum. "Buna mı bineceğiz?!"

Bastian beni kenara çekerken sırtıyor ve bana renkli vizörlü siyah bir kask uzatıyor. Koltuğun yanlarına bağlanmış çantaları sıkıyor ve sonra bir bacağını sallıyor. Beni arkasına çekiyor ve kollarımı ona sıkıca sararken kalbim heyecanlanıyor. Bir düğmeye basıyor ve garaj kapısı açılmaya başlıyor. Sonra motoru çalıştırıyor ve motosiklet altımızda gürleyerek canlanırken nefesim kesiliyor.

"Nereye gidiyoruz?!"

Bağırıyorum. Bana sırtarak dönüyor.

"Göreceksin. Yine de sıkı tutun. Yaklaşık bir buçuk saatlik bir yolculuk."

Kaşlarım çatıldı. "Ne var Bastian, kampüsten ayrılamam-"

"Kuralları çiğnemekte bundan daha iyi olduğunu bildiğimi sana zaten söyledim," diyor gözlerinde beni titreten bir parıltıyla.

"Sadece kaskını tak."

Yüzünü öne çevirip kendi kaskını takıyor. Ben sıkı sıkı tutunurken motosikleti deviriyor ve sonra Ocak soğuşuna doğru yola çıkıyoruz.

Oxford Hills Akademisi kampüsünün yüksek güvenli li çevresindeki kapılardan birinde nöbetçi için duruyoruz. Kollarım onu sıkıca sararken Bastian viz r n  kaldırıyor. Gardiyan Bastian'ı tanıyınca başını sallıyor.

"Günaydın, profesör."

"Günaydın, Christopher."

"Bu soğukta gezintiye mi

 ıktın?" "Karakteri geliştirir."

Christopher kıkırdıyor ve sonra dönüp bana -g zl    hala aşağıda- merakla bakıyor.

"Kız arkadaş," diye mırıldanıyor Bastian.

Yüzüm kızarıyor, tek bir kelimeyle tenimin elektriklendi ini hissediyorum.

"Ahh, iyi yolculuklar profesör." "Tekrar

te ekk rl r, Chris."

Kapı açılıyor ve ben can havliyle tutunurken kırlara doğru kükreyerek yola  ıkıyoruz.

Motor kapandığında TÜM VÜCUDUM yarı uyu mu , yarı karıncalanıyor. Bastian sehpayı indiriyor ve bana da yardım etmeden önce motosikletten iniyor. O s r  ten sonra bacaklarım titriyor. Ayrıca ne kadar ıslak olduğumu görünce biraz kızarıyorum.

G r n  e göre, motosikletler çok gürlüyor. Hem de çok.

Başımı kaldırıp önümüzde duran sarmaşıklarla kaplı devasa demir kapıya bakarken kaskımı çıkarıyorum. Ve onun arkasında, geniş, biraz köhne ama güzel eski malikane.

"Burası neresi?" "Kaçış planım."

Merakla ona bakmak için döndüm.

"Pardon, neyiniz?"

Bastian kapıya doğru yürür ve parmaklıkların arasından yukarı bakarken kapıya yaslanır.

"Tüm bu saçmalıklardan kaçışım. Ya da planım bu. Belki de. Kim bilir?" Yüzümdeki şaşkınlığı görmek için döndü.

"Burayı satın almayı düşünüyorum."

Çenem düştü.

"Gerçekten mi?" Sarmaşıklarla kaplı taş duvarlarında, Tudor tarzı pencerelerinde, kemerli revaklarında ve büyümüş bahçelerinde çok fazla karakter ve tarih barındıran eski eve hayretle bakmak için dönüyorum.

"Bu muhteşem."

Homurdanıyor. "Orayı inşa etmek zorunda değilsin. Çöplük gibi bir yer olduğunu biliyorum."

Ona dönerken başımı sallıyorum.

"Gerçekten öyle değil. Yani, evet, biraz sevgiye ihtiyacı var-" "Çok fazla sevgiye."

Sırıtıyorum. "Ben beğendim. Hem de çok." Ona bakıyorum. "Kaçış planı derken neyi kastediyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Kitabımla ilgili her şey boka sardığında böyle bir yer aramaya başladım. Yayıncım beni bıraktı, Netflix bana siktir olup gitmemi söyledi..." yüzü kararıyor.

"Asistanının amcığı."

Kıkırdıyor. "Tamam, senin sözlerin, benim değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım bu unvanı hak ettiğini söylemek doğru olur." Sırıtıyor. "Bu bir kıskançlık çizgisi mi-"

"Evet."

Bana yaklaşırken gözleri parlıyor, yüzümü kavlıyor ve beni derinden öpmek için eğiliyor.

"Yani, her şeyden uzaklaşmak için böyle bir yer mi istedin?" Gülümsüyor, başını sallıyor. "Temel olarak evet."

Kapının parmaklıkları arasından bakıyorum. "Evet, on bin metrekaarelik, duvarlarla çevrili bir malikânede nasıl zorlanmak isteyeceğinizi kesinlikle anlıyorum."

Bastian derin derin kıkırdar.

"Bazen insanları pek sevmiyorum. Yine de güzel şeyleri severim."

"Sanırım ben de aynı düşüncelere sahibim," diye kıkırdıyorum. Parmaklıkların arasından hüznle bakıyorum. "Satın almamış olman çok kötü."

Kaşlarını çatıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü buraya kadar arabayla geldik ve içeriden nasıl görüldüğünü görebilmek çok güzel olurdu-"

Paslanmış metalin vınlaması dikkatimi Bastian'ın kapı kilidinde bir anahtar çevirdiği yere çekiyor. Kapıları iterek açıyor ve kapılar uzun süredir kapalı tuttukları aşınmaya ve sarmaşıklara karşı protesto çığlıkları atıyor.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Anahtarla birlikte," diye sırtıyor. Malikânenin hafifçe büyümüş avlusuna adım atıyor ve ön kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle, Bastian!" Tıslayarak peşinden koşuyorum, bir yandan da etrafıma bakıyorum, sanki birileri bizi burada, kırsalın ortasında, terk edilmiş bir evde görebilirmiş gibi.

"Biz sadece-"

Elindeki anahtar ön kapıya doğru kayıyor.

"Aslında yapabiliriz," diye mırıldanıyor ve bana dönüp sırtıyor. "Buranın satışıyla ilgilenen ajans, boş zamanlarımda evi gezmek istersem diye bana bir anahtar ödünç verdi."

Ona bakıyorum. "Bunu mu yapıyorlar?"

Omuz silkiyor. "Baş ajan bendenizin çok büyük bir hayranı olunca öyle oluyor."

Kaşlarımı çatıyorum, kıskançlık yüzüme vuruyor. Bastian beni kendine çekerken kıkırdıyor.

"Aslında sende daha çok kıskançlık var. Biliyorum."

"Ne, sorun değil. Önemli değil," diye omuz silkiyorum. "Sadece gözlerini oymak ve bıçaklamak istiyorum, eğer hiç-

"Adı," diye kıkırdar Bastian. "Martin. Ve gerçekten de kitaplarımın büyük bir hayranı." Bana göz kırpmıyor. "Seni alıngan küçük şey."

Kapıyı açıp beni içeri buyur ettiğinde kıskançlık patlamasıyla yüzüm kızarıyor. İçeride, tozlu, biraz boya-badana ihtiyacı olan ama tamamen güzel ön giriş holüne bakarken çenem düşüyor.

"Vay canına."

"Evet, aslında kullandığım kelime buydu," diye kıkırdıyor. "Gel, sana etrafı göstereyim."

Eski evin içinde yürürken çenem bir türlü açılmıyor. Tozla kaplı muhteşem mutfak. Kuyruklu piyanonun üzerinde büyük bir çarşaf olan balo salonu. Kütüphane, vay anasını, kütüphane. İki kat yüksekliğinde ve duvardan duvara kitaplar.

Üst katta, seraya bitişik bir tür salonda -gerçek, camlı bir sera, ikinci katta-Bastian ve ben büyük beyaz bir çarşafı örtülü bir kanepeye çöküyoruz.

"Tamam, dünyadan nasıl kaçılacağını iyi biliyorsun, bunu söyleyebilirim."

Omuz silkerek sırtıyor.

"Gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. İşler zordu ve ben sadece kaçmak istedim."

"Ve sonra Rebecca'yı buldun!"

Ben kıkırdayınca bana bir bakış fırlatıyor. "Üzgünüm, hiç hoş değil."

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre ben de başka birini buldum."

Sırıtıyorum, dudağımı çiğniyorum. Bastian telefonunu çıkarıp bir şeyler karıştırıyor. Telefonu kanepenin koluna koyarken aniden müzik çalmaya başlıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, notaların üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve gülümsemeye başlıyorum.

"Vay canına, kim bu?"

"Joni Mitchell." Bana baktı. "Dur bakalım, Joni Mitchell'ı tanımıyor musun?"

"Hayır, ama... vay canına." Koltuğa gömülüp gözlerimi kapatıyorum. Unutulmaz notalar ve muhteşem melodiler üzerimden süzülüyor. Kesen ve yakan kelimeler odanın sessizliğinde mükemmel bir şekilde çalışıyor.

"Ben de sizi her zaman hard-rock ve punk'çı sanırdım."

Başını sallıyor. "Hayır."

Birkaç dakika daha orada otururken müzik bizi sakinleştiriyor. Ve sonra aniden ağızımdan kaçiverdi.

"Kitabını okuyabilir miyim?"

Dudaklarımdan çıktığı anda irkildim. Kahretsin. Bu isteğin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ama işte. Ama ona dönüp gölgeli bakışlarıyla buluşuyorum.

"Yani, eğer sorun olmazsa?"

Kaşlarını çatıyor. "Tanrı Kraliçe'yi korusun mu?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Yani, tüm kitaplarınızı birkaç kez okudum."

Sırıttıyor.

"Dışarıda benim okuyamadığım başka bir Bastian Pierce kitabı olduğunu bilmek biraz çıldırtıcı. Yani..." Gözlerimi kırpıştırarak genişçe gülümsüyorum. "Yapabilir miyim?"

Bastian gülümsüyor. Ama gözlerinin nasıl karardığını görebiliyorum. "Evet, bilmiyorum..."

İnledim. "Ah, hadi ama!"

"Yayınlanmamış yazılarımı kimsenin okumasına izin vermiyorum, Jules. Editörlerim ve menajerim dışında."

"Oh, seni kovanları mı kastediyorsun?"

Sırıttıyor.

"Bunu düşünmeme izin ver."

"Anlaştık."

Geri dönüp büyük odaya göz gezdiriyorum. "Seni burada gerçekten görebilirim."

"Öyle mi?" Kıkırdıyor. "Daktilosu ve bir karış sakalından başka bir şeyi olmayan garip münzevi mi?"

Dönerken kıkırdıyorum, kucağına kayarken dudağımı çiğniyorum. Yüzünü kavrayıp parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum.

"Scruff'a evet. Rip Van Winkle sakalına hayır."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Not edildi."

"Ve sadece bir daktilo mu?"

Omuz silkiyor. "Belki biraz yemek, sanırım."

Yutkunurken içimdeki sıcaklık zonkluyor, gözlerimin onunkilere t a k ı l m a s ı n a izin veriyorum.

"Başka bir şey var mı?" Fısıldıyorum.

O inliyor ve ben onun kalınlığının altımda şiştiğini hissettikçe kaynıyorum.

"Kesinlikle başka bir şey," diye sessizce homurdanıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, sonra ben eğilip ağzımı onun ağzına bırakırken sırtımdan yukarı çıkıyor.

Bastian inleyerek beni derinden öpüyor. Kendimi ona göre şekillendiriyorum, ellerim saçlarına dolanırken onunkiler de benimkilere dolanıyor. Öpüşme daha da derinleşiyor ve sıcaklaşıyor. Elleri ceketimi itiyor ve sonra bluzumun düğmelerini açıyor.

Ev dondurucu değil ama sıcak da değil. Yine de onun kollarında hiç üşümüyorum. Sütyenim düşüyor ve ağzı meme uçlarıma inerken inliyorum. Kendi ceketini silkiyor ve sonra gömleğini çıkarmama yardım ediyor. Kalın ereksiyonunun üzerine bastırırken hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Kot pantolon ve tayt," diye inliyorum. "Kış motosiklet sürüşleri için harika-"

"Şu anda içine girmek benim için korkunç bir şey," diye homurdanıyor.

Kucağından kalkıp düğmelerimi ve fermuarımı açmak için dönüyorum. Kotumu aşağı sıyırıyorum ve sonra ağzını sırtımın küçük kısmında hissettiğimde inliyorum.

Parmakları taytımın belinin altına kaydığında ben hâlâ kotu ayak bileklerimden çekiyorum. Onları kığımın üzerinden aşağı sıyırıyor, külotumu da onlarla birlikte çekiyor ve sıcak nefesini kığım da hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Öylece kal," diye inliyor talepkâr bir ses tonuyla.

Titriyorum, belimden bükülüyorum, ayak parmaklarıma dokunuyormuşum gibi. Enseleri kalçalarım a sürtünerek inlememe neden oluyor. Sonra dilinin yarığımdan geçtiğini hissediyorum ve zevkle haykırıyorum.

Bastian'ın elleri kığım a kavırıyor, beni ağzına ve diline doğru çekiyor. Ona karşı kıvranıyorum, klitorisimi dudaklarının arasında emerken ve dilini etrafında döndürürken inliyorum. Parmakları tenimi kazıyor, aniden çekilmeden önce her yerimin titremesine neden oluyor.

Fermuarının sesini duyuyorum ve sonra kot pantolonunun tekmelenme sesini. Elleri kığım a üzerinde kayıyor ve beni kucağına çekiyor. Kucağına otururken inliyorum. Aşağıya bakıyorum, kocaman sikinin sıcak ve ağır bir şekilde yarığıma, başının göbek deliğıme kadar uzandığını görünce ihtiyaçtan ağrıyorum.

Hevesle inliyorum.

"İçime nasıl sığıyorsun?"

Dudakları boynumda gezinirken inliyorum, elleri göğüslerimi avuçlamak için etrafımı sarıyor. Biri bacaklarımın arasından aşağı kayıyor ve sikini klitorisime sürtüyor.

"Biliyorsun," diye inliyor. "Emin değilim."

Dişleri kulak mememin üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. "Neden görmüyoruz?"

Beni kaldırıyor ve kendimi onun şişmiş tacının üzerinde ortaladığımda inliyorum. Kalçalarımı sıkıca kavrayışının rehberliğinde yavaşça aşağı iniyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor, kocaman sikinin her bir santimini aşağı indirirken dudaklarımdan zevk akıyor.

Beni derinden öpmek için çenemi kavradığında başımı çevirerek kaslı göğsüne yaslanıyorum. Kalçalarını sallarken dudaklarına doğru inliyorum, dışarı kayarken beni orada tutuyor ve sonra tekrar içeri pompalıyor. Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve onları amıma girip çıkan horozuyla ahlaksızca yayılmış halde tutuyor. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben daha fazlası için haykırıyorum.

Kaslı kalçalarını pompalarken ağzına doğru inliyorum, ben ona binerken büyük aletini içime sokuyor. Daha fazlası için nefes alırken elim geriye uzanıyor, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Erkeksi hırıltıları içimde gürlüyor, bana olan ihtiyacı tenime sıcak bir şekilde pompalanıyor.

Birlikte daha hızlı ve daha sert hareket ediyoruz. Kucağında

zıplıyorum, o içime soktukça her santimini alıyorum.
Dudaklarımız birleşiyor

Birlikte. Parçalanmaya başladığımda vücudum sıkışmaya ve titremeye başlıyor.

Parmakları klitorisimi yuvarlıyor ve meme ucumu içimde şimşekler çaktıracak kadar sert bir şekilde çimdikliyor.

"Julianna-"

"Benimle gel!" Nefes nefese kaldım, onu çılgınca öptüm.

"Benimle gel! Bastian'la gel!"

Boşalırken ağzına doğru çığlık atıyorum. Vücudum titriyor ve ona karşı kıvranıyor, o ağzımın içinde hırlarken duvarlarım sikini sıkıca kavlıyor. İçime girdiğini hissediyorum, serbest bırakıldığını inlerken horozu sert ve kalın şişiyor. Büyük kolları beni sıkıca sararken sıcak dölleri içime akıyor.

Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi.

Sanki beni bırakmasını hiç istemiyormuşum gibi.

Öylece kalıyoruz, sessizce birbirimize sarılıp okşuyoruz, tüm bunlar gerçekmiş gibi davranıyoruz. Gerçekten burada yaşıyormuş gibi. Ben de onunla birlikte.

Sahip olabileceğimiz hayata bir bakış. Eğer o, o olmasaydı. Ben ben olmasaydım.

Eğer her şey farklı olsaydı.

"ÇOK İYİSİN...." Lizbet, Lordship Malikanesi'nin lüks mutfağındaki adanın üzerinden bana bakıyor.

"Parıltılı."

Yüzüm kızarıyor ve bakışlarımı yemekhanedeki mutfak personelinin yaklaşık on beş dakika önce getirdiği kılıç balığı piccata'ya geri çeviriyorum. Okul için züppe merkezine gitmenin avantajları sanırım.

"Değilim," diyorum hızla, ağzımı yemekle doldururken.

Lizbet gözlerini devirir. "Gerçekten bu klişe ileri geri olayını yapacak mıyız? Yoksa bana onun kim olduğunu söyleyeceğin kısma geçebilir miyiz?"

"Kimse yok."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Tabağıma bakıp sırtıtıyorum. "Bunların hepsi senin kafanda." "Hayır, hepsi senin yüzünde.

Şimdi itiraf et."

"İtiraf edecek bir şey yok!" Gülüyorum.

"Ah, hadi ama!" Lizbet inleyerek iç geçirir. "Sadece bana kim olduğunu söyle!"

Yanaklarımın yandığını

hissedebiliyorum. "O hiç

kimse, tamam mı?"

Sırıttıyor. "Demek bir erkek

var!" İnledim.

"Hayır, sen..." Tökezliyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Arkadaşım bana sırtttıyor. "Berbatsın," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Hadi ama, beni ve özel hayatını didiklememi özledin, değil mi?"

"Son derece."

O sırtttıyor. Ona baktığımda ben de öyle.

"Döndüğüne gerçekten çok sevindim."

Keşke onunla bu konuyu konuşabilseydim. Ama konuşamıyorum. Bu çok fazla barut fıçısı. Bastian'ın bana baskı yaptığı bir şey bile değil - en yakın arkadaşma bile söylememek. Bu sadece yapamayacağımı bildiğim bir şey.

Lizbet'e güvenim sonsuz. Ama kazara bir hata... bir hata ve hem benim hem de Bastian'ın dünyası patlayabilir.

"Konuyu değiştirmeye ne dersin?"

İnliyor. "Peki, öyle olsun."

Bana sırtıyor. Ben de ona

sırtıyorum. "Mara nasıl?"

Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor.

"İyi. Aslında çok iyi gidiyor. Rehabilitasyon açısından, onun kadar uzun süre komada kalan çoğu insana göre daha iyi durumda olduğunu söylüyorlar."

"Bu inanılmaz."

"Evet." Başını sallıyor ve sonra yüzü biraz düşüyor. Tezgâhın karşısına uzanıp elini tutuyorum.

"Sadece... bilirsin, on dört yaşından beri dünyadan uzakta uyuyor, hepsi bu." Lizbet omuz silkiyor. "Evet, zihinsel ve fiziksel olarak iyi durumda. Sadece tüm bu gelişimsel şeyleri kaçırdı. Tüm bu dönüm noktalarını ve deneyimleri."

Elini sıkarak başımı

sallıyorum. "Peki, sırada ne

var?"

Lizbet dudaklarından hava üflüyor. "Çılgınca bir şey duymak ister misin?"

"Lütfen."

"Sıradaki şey burada."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, doktorları önümüzdeki ay tam zamanlı bakımdan ayrılmasının çok daha iyi olacağını söylüyor. Sanırım onu OHA'ya götürebilirim."

Kaşlarım kalktı. "Vay canına, ciddi mi?"

"Evet! Yani, bu onun için çılgınca olabilir. Ama Mara her zaman bir dahiydi zaten. Yetiştircektir ve eğer buradaysa, benimle birlikte olabilir."

Sırıyorum. "Bunu sevdim."

Bana gülümsüyor. "Ben de."

Kulübeye tek başıma döndüğümde duş alıp yatağa giriyorum. Bastian ve ben neredeyse her gece birlikteyiz. Yine de hiçbir zaman bütün gece birlikte olmadık. Bu çok riskli. Yani sabahın erken saatlerinde bir öğrenci kulübesinden çıkarken görülmesi mümkün değil. Birinin beni onun evinden aynı şeyi yaparken görmesi de çok riskli. Davos'ta bile, ne kadar inanılmaz olsa da, asla bütün gece kalmadık.

Snapchat'i açarken sıırıyorum. Sadece onunla flört etmek üzere olduğum için değil. Ama "thisboywatchesU "dan haber almalı rekor bir süre -haftalar- geçtiği için. Bana işkence etmeye olan ilgisini gerçekten kaybetmiş olma ihtimalini aklıma bile getirmiyorum. Bunun yerine, "BadTeacher89 "a tıklıyorum ve yazmaya başlıyorum.

| Ne yapıyorsun?

O da göz kırpan bir emoji gönderiyor.

| Önümüzdeki bir saat boyunca avukatım ve iki kişiyle d a h a telefondayım. Sıkıcı lanet şeylerin üzerinden geçiyorum.

yasal şeyler ve telif hakkı evrakları. Snoooooze.

| Zavallı bebeğim.

| Sen ne yapıyorsun?

Hınzırca sırtıyorum.

| Önümüzdeki bir saat boyunca gerçekten buna kilitlendin mi?

| En azından. Belki iki. Ve soruma cevap vermedin.

Sırtıyorum, dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

| Belki de sana söylememeliyim.

| Neden böyle bir şey olsun ki?

| Çünkü şu anda gelemezsin.

| Bana ne yaptığını söyle.

Kaynıyorum. Snapchat'te bile... Bilmiyorum. Talepkar mı? Sahiplenici mi? Her neyse, çok ateşli.

Cevap yazarken yüzüm yanıyor.

| Seni düşünüyorum.

Sırtıyorum.

| Kendime dokunuyorum.

Yazıyor. Sonra yazmıyor. Sonra yazıyor, sonra yine yazmıyor. Kaşlarımı çatıyorum, ta ki aniden kanımı tutuşturan bir mesaj gelene kadar.

| Göster bana.

Tenim karıncalanıyor, kulaklarımda kalp atışlarımın gümbürtüsüyle titriyorum. Kamerayı çeviriyorum ve uyku tişörtümü kaldırıyorum. Sırtımı kamburlaştırdığım, yatağa sırt üstü yayıldığım ve göğsümü yukarı kaldırdığım bir fotoğrafımı çekiyorum.

Kamerayı tıklıyorum ve sonra resme bakıyorum. Sırıtiyorum. Kahretsin, memelerim bu fotoğrafta harika görünüyor. Kızarıyor ve her yerim karıncalanıyor, Bastian'a Snap olarak gönderiyorum.

| SİKTİR

Yüzüm kızardı.

| Beğendin mi?

| Sana ihtiyacım var.

Sırıtiyorum.

| Öyleyse buraya gel!

| Yapamam. Bu evrak işleriyle uğraşmak zorundayım. Ayrıca biraz geç kalmış olabilirim.

Bir öğrencinin yurt odasına uğramak, o dışarıda bırakır. Ama ikimiz de ne demek istediğini biliyoruz.

| Emin misin? ;)

Gömleğimi kaldırıyorum ve kamerayı tekrar açıyorum. Ama bu sefer baş ve işaret parmaklarımla meme uçlarımdan birini çimdikleyip yuvarlarken videoya alıyorum. Kaydı durdurmadan önce inleyerek nefes alıyorum. Snapchat üzerinden Bastian'a başka bir göz kırpma suratıyla gönderiyorum.

| Şu an senin için çok sertim.

İnliyorum, bacaklarımı sıkıyorum ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum.

| Göster bana.

Cesaretle gönderdiğim anda yüzümün kavrulduğunu hissediyorum. Çok mu zorladım diye düşünerek bekliyorum. Ve sonra, bir Snap görüntüsü geliyor. Açmak için başparmağımla dokunduğumda nabzım güm güm atıyor.

Lanet olsun.

Bastian, tişörtünü yukarı kaldırmış, eşofmanını indirmiş. Kalın, şişkin, muhteşem siki karın kaslarının üzerinde ağır ve çok sert bir şekilde duruyor. Resmin çerçevesi, sinsî, günah kadar seksi bir sırtıyla sırttan dudaklarını da içeriyor.

| Sana burada ihtiyacım var, hemen.

Ve yapıyorum. Kötü bir şekilde.

| Yapamayacağımı biliyorsun... :(. Üzgünüm, Lila Jane.

| Ama şimdi ne tür bir külot giydiğimi asla bilemeyeceksin.

| Bana göstermen gerekecek.

Hınzırca sırtıyorum.

| Bunu yarın öğreneceksiniz. İyi geceler, efendim.

Kafasını tuğla duvara vuran bir emoji'nin gif'ini gönderiyor.

| Lol iyi uykular

Öpücük suratlı bir emoji ile takip etmek üzereyim. Sonra siliyorum, kamerayı açıyorum ve ona öpücük gönderdiğim gerçek bir fotoğraf gönderiyorum.

Neredeyse anında onun da aynı şeyi yaparken bir fotoğrafını çekiyorum. Ve çok hızlı bir şekilde her tarafım parlıyor.

| Güzel bir gece.

Son kelimelere bakıyorum, nabzım zonkluyor.

Tamam, şimdi kesinlikle parlıyorum.

Aslında ertesi sabah İngiliz Edebiyatı'na girdiğimde hâlâ parıldıyordum. Tenim uğulduyor. Göbeğim sıkışıyor. Masasının önünden geçip yerime giderken ona baktığımda dudaklarımın sırtmasına engel olamıyorum.

"Günaydın efendim," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Günaydın, Bayan McCreed," diye homurdanıyor kalın bir sesle, kesinlikle gözleriyle beni sikip atıyor.

Her zaman yaptığım gibi, üniformamın eteğini düzeltirken yüzüm kızararak öndeki ve ortadaki yerime oturuyorum. Her zaman yaptığım gibi notlarımı ve kalemlerimi masanın üzerine bırakıyorum.

Bastian ayağa kalkar ve Kurt Vonnegut hakkında ders vermeye başlar.

Gözlerinin içine bakıyorum, kanaryası olan bir kedi gibi gülümsüyorum ve bacaklarımı yavaşça ayırıyorum.

Genelde yaptığım bir şey değil.

Eteğimin altına bir şey giymediğim gerçeği de öyle.

"Yani, Mezbaha Beş'te-"

Bastian neredeyse kelimelerinde boğuluyordu. Gözleri bana, özellikle de masamın altındaki kısıma dikiliyor.

"Slaughterhouse Five'da-"

Ona doğru bakmaya devam ediyorum, bir elimde kalem sanki not alıyormuşum gibi. Diğer masamın altına kayıyor ve eteğimin kenarına yapışıyor. Ona gülümseyerek eteğimi yukarı çekiyorum. Eteğim kalçalarım kadar geldiğinde, çenesinin sıkışmasını izliyorum.

Elim kalçalarımın arasına kayıyor ve bir parmağımı çok ıslak olan yarığıma sokuyorum.

Bastian beni hemen burada yakalamak istiyormuş gibi görünüyor. Hırlayarak masasına doğru hışımla dönüyor. Telefonunu eline alıyor, öfkeyle bir şeyler yazarken hâlâ Vonnegut hakkında konuşuyor.

Çantamdaki telefonum çalışıyor ve titriyorum. Eteğimi hafifçe aşağı doğru itiyorum ve yeni bir Snapchat görmek için telefonumu çıkarıyorum.

| Seni bu masanın üzerine yatırıp herkesin önünde yaramaz küçük bir kız gibi tokatlamadan önce bu saçmalığı hemen kesmelisin.

Nefesim kesiliyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

| Yapamazsın.

| Yapmazdım çünkü bu sadece ve sadece benim gözlerim için. Ama Tanrı yardımcım olsun. Eğer buna bir son vermezsen, bu sınıfı erken göndereceğim ve o küçük amcığı masamın üzerine boşalana kadar döveceğim.

Evet, tabii senin iğrenç sözlerin beni önce kendime bile dokunmadan sandalyeme oturtmazsa.

| Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?

| Dikkat et, küçük kız.

Sızlanmamak için dudağımı ısıyorum.

Tam o sırada kapı açıldı. Müdür Lange gülümseyerek odaya girdiğinde, koltuğumda dik oturarak ve eteğimi bacaklarımdan aşağı iterek kaskatı kesildim.

Bastian'ın yüzü kararır, telefonu masasına bırakır ve sertçe gülümsemeye başlar.

"Müdür Lange, bu bir sürpriz mi?"

"Ah, evet! Çok özür dilerim Profesör Pierce, size daha önce e-posta gönderecektim. Yöntemlerinizin nasıl olduğunu görmek için zaman zaman derslere girmeyi seviyorum." İçtenlikle gülümsüyor. "Sizi temin ederim ki bu bir sınav değil," diye kıkırdıyor ve sınıfın geri kalanına gülümsüyor. "Sadece görevimin bir parçası."

Yüzüm yanarken dönüp bana gülümsüyor. Yanımdaki boş koltuğu işaret ediyor.

"Yanınıza oturmamın sakıncası var mı Bayan McCreed?"

Açıkçası, dersin geri kalanı çok daha az ilgi çekicidir. Zil çaldığında, sınıf ayrılmak üzere eşyalarını toplamaya başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama yavaşça, Müdür Lange Bastian'a doğru yürürken tamamen kulak misafiri oluyorum.

"Bastian, bu... şey, bu oldukça iyiydi."

"Minnettarım, Müdür Bey."

"Lütfen, Kenneth iyi. Ama dinleyin. İtiraf etmeliyim ki, bu okulun kalibresi göz önüne alındığında, öğretmenlik deneyiminizin olmamasına biraz şüpheyile yaklaştım."

Bastian'ın kaşlarının çatıldığını görmek için arkama bakıyorum.

"Ama sevgili Rebecca seni öve öve bitiremiyordu."

Ve muhtemelen Bastian'ın ailesinin okul için verdiği parayla desteklenen yüklü bir çek, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Her neyse," diye devam ediyor Müdür Lange. "Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Bunun sadece bu okul dönemi için olduğunu konuştuğumuzu biliyorum. Ama gelecek yıl da sizinle oturup konuşmayı çok isterim."

Bastian onun yanından bana bakıyor, çenesi geriliyor. "Şimdi boş bir saatin var mı?"

Git, dedim ona. Telefonuma dokunuyorum ve çantamı omuzlarken göz kırpıyorum. Koridora geçip duvara yaslanıp onu yakalamaya çalışırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

| Özgür olur olmaz kulübeme gel. Seni istiyorum.

**| Oraya gittiğimde üzerinde tek bir kıyafet olmadan
yatağında dört ayak üzerinde ol.**

Kalbim hızla çarpıyor, kulübenin ön kapısından içeri dalarken tenim arzuyla karıncalanıyor. Çantamı yere atıyorum ve temelde aynı şeyi paltomla duvardaki kancalardan birinin belirsiz yönünde yapıyorum.

Duş almak için dönüp merdivenlere doğru koşmaya başladım ki, birden çevresel görüş alanımın en köşesinde bir şey dikkatimi çekti.

Bir şey değil. Bir şey.

Dönüyorum, kanım buza dönüyor, çığlık boğazımda düğümleniyor. Gözlerim mutfak masamda oturan adama odaklanmaya çalışıyor.

Sonra aniden yer yarıldı. Üşüyorum, uyuşuyorum, uzun boylu, yapılı, siyah saçlı, şakakları gümüş rengi, soğuk, kış mavisi gözlü, tertemiz üç parçalı bir takım elbise giymiş adama inanamayarak bakıyorum.

"Merhaba,

Julianna." Ağzım

kurudu.

"Baba?" Boğuluyorum.

Kaşlarını çatıyor, ayağa kalkarken boğazını temizliyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini resmen ilikliyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, yedi aydır kaçak olan ve benimle tek bir iletişim kurma girişiminde bulunmayan babamın mutfağında, kelimenin tam anlamıyla karşımda durduğunu kabul etmeye çalışıyorum.

"Ne..." Kaşlarım çatılıyor, ondan uzaklaşırken başım titriyor. "Burada ne halt ediyorsun? Baba, neden buradasın-"

"Çünkü seni görmem gerekiyordu, Julianna." Derin bariton sesi odanın sessizliğinde gürlüyor.

"Annem burada olduğunu biliyor mu?"

Gözleri kısıldı. Kaşlarını çatıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda güçlü çenesi kenetleniyor. "Öyle değil, hayır."

Dudaklarım büzüldü. "Polis mi?"

"Sen çok zeki bir kızsın Julianna. Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

Yavaşça başımı

sallıyorum. "Burada

olamazsın."

"Julianna-"

"Neden buradasın?!" Birden çılgılık atıyorum, irkilmesine yetecek kadar ürkütüyorum onu. Yavaşça nefes alırken İskandinav mavisi gözleri şiddetle parlıyor.

"Gerçeği size bildirmek için."

Dişlerimi sıkarak başka tarafa

bakıyorum. "Yapma, tamam mı?"

Alçak sesle homurdanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bana 'her şeyi yanlış anladığımı' söylemeye kalkma," diye alay ediyorum, dönüp ona ters ters bakıyorum. Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Beni Rebecca'yla baş başa bıraktıktan sonra olmaz.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir elini kaldırarak tırnaklarını kirli sakalının üzerinde gezdiriyor.

"Kızım, tek çocuğumu isteyerek terk etmem ne kadar mantıklıysa, beş yüz milyon sterlinle kaçmamın da o kadar mantıklı olduğu aklına geldi mi?"

Gözlerim kısılıyor. "Son birkaç ay içinde aklıma birkaç şey geldi aslında."

"Ne gibi?"

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Ebeveynler söz konusu olduğunda kısa çubuğun kısa ucuna sahip olduğum gibi."

İnce ince gülümsüyor.

"Hiçbir şey istemeden, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan ve her dileğiniz yerine getirilerek yetiştirildiniz. Dünyanın en iyi okuluna gidiyorsun, geleceğin liderleri senin akranların. Ve tüm dünya senin geleceğin olarak sana sonuna kadar açık. Zekisin, güzelsin, dünyanın en zengin

Gezegeenin yüzde biri ve ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok kapı açacak bir soyadına sahip olun."

İç çekiyor. "Peki, bana şu kısa sondan bahset."

"Beni züppe arkadaşlarına gösterecekleri bir ödül olarak değil de bir insan olarak önemseyen ebeveynlere ne dersiniz?" Tersledim.

Gözleri kararıyor.

"Lanet olası terapiye gitmek yerine güvensizliklerini üzerime yığmayan bir anneye ne dersiniz? Peki ya bir kez olsun -sadece bir kez!" Çığlık atıyorum. "Bir hissedarlar toplantısı, bir anlaşma imzalama ya da bir satın alma gecesi yerine beni seçti? Buna ne dersin?"

Aşağı bakıyor. Sessizce başını sallıyor.

"Annen adına konuşamam. Sana yaptığı her şey için üzgün olduğumu söylemek dışında. Ve ben dünyanın en iyi babası değildim-"

"Oh, yedi aylık tatilinizde vardığınız nokta bu mu?"

Bana sertçe bakıyor.

"Bıçakları kaldır Julianna, ben buraya geldim-"

"Neden buraya geldin?" Soğuk soğuk gülüyorum. "Suçlu baban kanun kaçağı olduktan sonra hiç paran kalmamışken dünyanın en zengin yüzde bilmem kaçında olmak biraz zor."

Gözleri kısıldı.

"Size büyük bir emanet bırakıldı."

"Siz şeyinizle gittiğinizde her şeye el konuldu..." İnce bir kahkaha attım. "Pardon, beş yüz milyon pound mu dediniz?"

"Ben bunun on katına değerdim."

Kaşlarım havaya kalktı. Bekle, ne?

"Neden bunu ve seni bir kaçağın hayatı için, servetimin çok az bir kısmıyla ve itibarım yerle bir olmuşken bırakayım?"

"Götün teki olduğun için mi?"

Sırıtıyor. "Onu sana bırakacağım." "Oh, teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor.

"Yine de sana para bırakıldı. Yaptığımı düşündükleri şey için asla el koyamayacakları bir para."

"Evet, ama yoktu."

Çenesini sıvazlıyor, bana bakıyor.

"Rebecca, sanırım," diye homurdanıyor karanlık bir şekilde. Derin bir iç çekmeden önce kaşlarını çatıyor.

"O parayı ben almadım, Julianna."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Gerçekten."

"O zaman neden yedi ay boyunca gözyaşı dökmedin!!!"

"Çünkü yapmak zorundaydım!"

"Evet! Çünkü sen bir suçlusun ve polis senin peşindeydi, bu yüzden kaçtın-"

"Kaçtım çünkü lanet olası Rus mafyası beni öldürmeye çalışıyordu!" diye gürlüyor. "Ve üzerinde adımın yazılı olduğu lanet olası bir araba bombasının seni havaya uçurmasına izin vermezdim!"

Mutfak sessizleşiyor. Babam ince bir hava akımı çekerken yutkunuyorum.

"O parayı ben almadım. Tuzağa düşürüldüm." Başını sallayarak başka tarafa bakıyor.

"Ve sanırım bana kim olduğunu söyleyeceksin-"

"Annen," diye tıslıyor, geri dönüyor. "Annen ve düzüştüğü adam. Sergei Melnyk adında bir Rus puştı."

Şok içinde ona baktım. "Ne?"

Mırıldanıyorum.

Burnunun kenarını sıkarak iç çekiyor.

"Parçaları bir araya getirmek birkaç ayımı aldı. Ama artık eminim. Aslında kanıtım var. Pek bir şey yapacak kadar değil ama en azından bilmeme yetecek kadar. İmzaları taklit etmiş ve görünüşe göre kumar borcu olan hesap yöneticilerimden birine ödeme yapmış. O ve şu Sergei denen serseri."

Kaşlarımı çatıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum.

"Ama... annem beş parasız. O evleniyor-"

"Bastian Pierce, ailesinin parası için. Evet, biliyorum," diye homurdanıyor. "O kısmı henüz ortaya çıkaramadım. Onu da haraca bağlamaya mı çalışıyor, yoksa bir şekilde yarım milyar poundu havaya mı uçurdu bilmiyorum. Ama üzerinde çalışıyorum."

Bana dikkatle bakıyor. "Bunu düzeltmek için çalışıyorum, Julianna. Bunu düzelteceğim ve hayatımı geri alacağım."

Aşağı bakıyorum. İç çekiyor.

"Emin olmadığınızı

söyleyebilirim." "Hayır, ben

sadece-"

"Ve bu sorun değil."

Bana bakıyor.

"Ben hiçbir zaman yılın babası olamadım. Ama şu anda dünyanın düşündüğü gibi biri değilim. Ve çok iyi bir baba olmasam da ben senin babanım."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Korkunç değildin."

Sırıttıyor. "Fena değil. Bunu alacağım."

Tam on saniye boyunca birbirimize baktık. Sonra birden ona doğru ilerlemeye başladım. Kollarım ona dolandığında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, o bana sıkıca sarılırken yüzüm göğsüne bastırıyor.

"Seni gerçekten özledim," diye boğuluyorum, sırtımı okşarken ceketinin içine ağlıyorum.

"Seni çok özledim," diyor sessizce, sesi gergin. "Ve bunu düzelteceğim."

"Baba, eğer burada yakalanırsan-"

"O zaman yakalanmam," diye sırtıyor.

Gözyaşlarımı silip ona bakıyorum. "Sadece aramalıydın."

"I yapmadım görüldü benim Kızım içinde
yedi Aylar. Hayır, Öylece arayamazdım-"

Telefonu çalıyor. Ceketinin cebinden çıkarır ve kaşlarını
çatarak bakar.

"Kahretsin."

Gözleri benimkilere kaydı.

"Gitmen gerekiyor, değil mi?"

Başını sallıyor. "Korkarım seni görmek için bir zaman
aralığım vardı. Ama o pencere kapanıyor."

"Anlıyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve

bana gülümsüyor. "Beni hemen silip atma,

Julianna."

Kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkı sarıldım.

İLK BAŞTA, babamı gördüğüm ve her şeyi a ç ı ğ a çıkardığım
için mutluydum. Ve sonra, yazı tura atıyor. Babam

Artık perdenin arkasını gördüğümü bildiğim için karanlık üzerime çöküyor.

Artık gerçekte neler olduğunu biliyorum. Annemin babamı sırtından bıçakladığını, yüzüme karşı milyonlarca kez yalan söylediğini biliyorum.

Hırsızlığın arkasında annem var. Babam değil.

Her şey çok fazla. Endişe ve panik üzerime baskı yapıyor ve Bastian'la son birkaç haftada inşa ettiğim güç parçalanıyor. Ne olduğunu anlamadan kendimi titrerken, gözyaşlarım yüzümden akarken, eteğimi yukarı çekmiş yatağımın kenarında otururken buluyorum; kalçalarımın bakarken parmaklarımda soğuk bir jilet var.

Küçük usturayı tenimden bir santim uzakta tutarken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. Sadece yapmak çok kolay olurdu. O coşkuyu hissetmek. Serbest kalmak. Umutsuzca ihtiyacım olan o nefesi almak. Yine de on beş dakikadır böyleyim, sadece ağlıyorum- jiletten tenim arasındaki son santimi kapatmak için kendimi zorluyorum.

Sadece yap. Şeytanlara teslim ol. Serbest kalmayı

hisset. Yatak odamın kapısının açıldığının sadece

belli belirsiz farkındayım. "Hayır, hayır, hayır,

bebeğim..."

Aniden Bastian orada oluyor ve aniden tekrar nefes alabiliyorum. Ve bunu yapan bıçağın derimi açması değil. O, sadece yanımda olması.

Bana doğru koşarken sanki transa geçmişim ya da buz gibi bir sudan çıkmışım gibi boğulurcasına nefes alıyorum. O bir kapatır

Elimi elimin üzerine koydum ve gözyaşları içinde
gözlerine baktım "Ben-ben-benim babam..."

"Sorun yok," diye yatıştırıyor, usturayı elimden çekmeye
çalışmıyor, sadece beni sakinleştiriyor.

Kara bulutları uzaklaştırmak. "O
buradaydı..."

Bastian'ın gözleri sertleşir ama hiçbir şey söylemez.

"Bana söyledi..." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Her şey..."

Hıçkırıyorum. Eli benimkinin arkasını okşuyor. Ve yavaşça,
tutuşum azalıyor. Bıçağı yere bırakıyorum ve göğsüne
yığılıyorum.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum gözyaşlarımın arasından.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Hem de hiç,"
diye fısıldıyor şiddetle ve beni kendine çekiyor.

Beni göğsüne bastırıyor, kollarıyla sararken ikimizi de
yatağa çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, beni sarıp
sarmalıyor ve babamın az önce bana anlattığı her şeyi ona
anlatırken koluna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bastian
sadece kollarımı okşuyor ve yumuşak sesiyle beni
rahatlatıyor.

Onun yataktan kaydığını hissederek uyandığımda
karanlıktı. Panikledim, elini tutmak için döndüm.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyorum.

Beni nazıkçe öpmek için eğilirken hüznle gülümsüyor.

"Kalamam. Yakında gün ışıyacak."

Haklı olmasından nefret ederek ama haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Ama... bu benim yerime kalabilir."

Ellerime sıkıştırdığı ciltli kâğıt yığınının odaklanmadan önce şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Bir el yazması. Tanrı Kraliçeyi Korusun'un taslağı. Ona bakıyorum ve sonra gözlerimi yavaşça onunkilere dikeyim. "Sen ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin. Biraz... düzenleme yapılması önerildi."

Kalbim güm güm atıyor. Dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor. "Bu beni çok ama çok mutlu ediyor," diye fısıldıyorum. Beni öpmek için eğiliyor.

"Güzel."

Ve o gittiğinde, gerçekten gitmiş sayılmaz. Kitap elimde, kollarımda ve okumak için can atıyorum. Ama önce...

Yataktan kayıyorum ve sonra eğilip yerden tıraş bıçağını alıyorum. Setin geri kalanını alıp aşağıya iniyorum ve onları çöpe atıyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor.

Sonra yukarı çıkıyorum, kitabı alıyorum ve yorganın altına girip okumaya başlıyorum.

Öğleden sonraki son sınıfım da odadan çıkıyor. İçimi çekip sırama yaslanıyorum ve pencereden dışarı, OHA kampüsüne bakıyorum.

Kahretsin.

Bunun geçici olması gerekiyordu. Bunların hepsi. Öğretmenlik pozisyonu, Sophia'nın saçma suçlamalarına karşı savunmamı güçlendirmek için geçici bir imaj güçlendirici olarak tasarlanmıştı. Rebecca'yla evlenmemin bile çok uzun sürmemesi gerekiyordu; sadece onun ihtiyacı olanı almasına ve benim de ihtiyacım olanı almama yetecek kadar.

Ve sonra, Julianna var.

Onun da geçici olması gerekiyordu - son derece öyle, ben daha kim olduğunu bile bilmeden önce. O, biz kendi ayrı hayatlarımıza ve dramlarımıza geri dönmeden önce bir gecelik bir ilişki olması gereken, bardaki çarpıcı derecede çekici kızdı.

Ve yine de, işte buradayız. İşte buradayım. Müdür Lange bana Oxford Hills'te öğretmenlik yapmam için üç yıllık bir sözleşme öneriyor. Peki ya Julianna?

Bunların hiçbiri geçici değil. Artık yok. Aştığımız çizgilerle değil. Ve ben bunun geçici olmamasını seviyorum. Aslında çok hoşuma gidiyor. Sadece buradan nereye gideceğimizi ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Saf değilim. Yaşlarımızın ve aramızdaki mesafenin geçiştirilecek bir şey olmadığını anlıyorum. Son birkaç haftadır birkaç geceden fazlasını on sekiz yaşımdaki halimi düşünerek geçirdim. Benden on dört yaş büyük biriyle tanışmanın benim için nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum.

Bu beni gençliğimde yaptığım kendine zarar verici, aptalca şeylerden uzak tutar mıydı? Yoksa beni boğar ve büyümem gereken şekilde büyümemi sağlayacak şekilde hayatı deneyimlememi engeller miydi?

Beni yükseltir miydi, yoksa geride mi tutardı? Ve ben Julianna'ya bunlardan hangisini yapıyorum?

Ayrıca, bu olayımızı çevreleyen dağ gibi drama olmasa bile her şeyin "iyi" olacağını düşünecek kadar saf değilim. Rebecca ile evlenmeseydim bile. Julianna'nın öğretmeni olmasaydım bile... Bunun çoğu insana nasıl görüneceğini biliyorum.

"Yırtıcı" ve "tımar" gibi kelimeler düşüncelerime sinsice giriyor. İnsanların beni, benim yaşımda, onun gibi bir kızla, onun yaşında göreceklerini ve en kötüsünü düşüneceklerini biliyorum.

Ama ona karşı hissettiğim bu çekim onun yaşından kaynaklanmıyor. Benimle birlikteyken içimde unuttuğum bir şeyleri harekete geçiren o ateş yüzünden. On sekiz, yirmi yedi, benim yaşımda ya da daha büyük... iki katım olabilir.

Onun için ne hissettiğim ve nasıl hissettiğim konusunda hiçbir fark yaratmayacağını biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yarınki okul için bu gece bitirmem gereken işleri gözden geçirmeye başlıyorum. Birden sınıfın kapısının kapandığını duyuyorum. Omzumun üzerinden baktım. Çenem gıcırıyor.

"Neden buraya ekstra kredi çalışması için gelmediğiniz izlenimine kapıldım?"

Konstantin Reznikov bana ince bir gülümsemeyle bakıyor, kapalı kapıya yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sanırım son konuşmamızda birbirimizi yanlış anladık, Profesör."

Yüzümü ona dönüyorum, ellerimi masamın kenarına koyuyorum.

"Bence birbirimizi gayet iyi anlıyoruz, Konstantin."

"Oh?" Gülümsemesi kayboluyor, dudakları hırıltıya dönüşüyor. "O zaman neden benim işime burnunu sokuyorsun?"

Gözlerim kısıldı.

"Neden lanet olası bir kitap yüzünden adamlarınızın beni gölgelemesine ihtiyaç duydunuz?"

Konstantin parmaklarını çıtlatıyor.

"Hala o konuda mıyız?"

"İşinize burnumu sokmuyorum."

"Hayır mı? O zaman neden üçüncü komutanım son birkaç gündür bir şekilde kendisini takip edilirken buldu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına. Ben kitap yazıyorum, Konstantin. Bazen de İngilizce öğretiyormuş gibi yapıyorum. İnsanların Bratva kaptanlarını gölgelemesine ayıracak zamanım, param ya da verecek bokum varmış gibi mi görünüyorum?"

Sırıttıyor. "Sergei'yi kimin takip ettiğinin tamamen farkındayım. Nedenini bilmek istiyorum."

Lanet olsun.

"Ilya, Misha ve Lukas'la girdiğin sik ölçme yarışına girmeyeceğim. Girmiyorum."

"Ve yine de, işte buradayız."

"Sınıfımdan defol Konstantin," diye homurdanıyorum.

"Sergei'nin nişanlını becerdiğinin farkında olmadığımı mı sanıyorsun Bastian?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tepki vermemi sağlamaya çalışıyorsan, daha çok çabala."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bunun seni kızdırmadığını biliyorum. Belli ki Rebecca McCreed'le yaptığınız şey bir tür anlaşma. Ben sadece sana şunu söylüyorum.

Onu ve kaptanımı biliyorum. Yani Davos'ta onunla birlikte olduğunu da biliyorum. Tıpkı senin gibi."

"Bugün bir noktada varmak istediğin bir nokta var mı Konstantin?" Ona ters ters bakıyorum.

"Dikkatli olun Profesör," diye homurdanıyor ince ince, gözleri kısılıyor. "Demek istediğim, ekmek kırıntılarını izlemek ve nereye götürdüklerini veya nereden geldiklerini görmek benim işim. Yani, nişanlın Noel tatilinde yüzbaşımı becermek için ortadan kayboluyor. Sonra OHA'ya döndüğünüzde yaptığınız ilk şeylerden biri Lordluk Malikanesi'ne küçük bir ziyaret yapmak oluyor. Ve sonra aynı yüzbaşı dikiz aynasında Volkov, Tsavakov ve Komarov'u görmeye başlıyor."

İnce ince gülümsüyor.

"Neden uğrayıp biraz sohbet etmek istediğimi anlayabilirsiniz."

Başka tarafa bakıyorum. "Anlatımın yanlış, Konstantin."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Büyük Bastian Pierce'den komplo tavsiyesi mi alacağım?"

"Öyle. Tüm teoriniz Rebecca'nın kiminle yatağa girdiğini umursamama dayanıyor. Ve daha önce de belirttiğimiz gibi, umurumda değil."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor ve bir elini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Lordship'te ne yapıyordun?" "Özel ders," diye mırıldandım.

Sırıtırıyor.

Ama yavaş yavaş, gözleri daraldıkça gülümsemesi de azalıyor. Ta ki gülümsemesi tamamen kaybolup, yerini altındaki fırtınayı örten ince bir kaplamaya bırakana kadar.

"Benim işime karışma Profesör," diye hırlıyor sessizce. "Ben de seninkinden uzak duracağım."

"Herkes benim işime karışıyor," diye mırıldanıyorum. "Katıl şu lanet sıraya
_."

"Oh, mesai sonrası çalışma grubunuzda sadece Julianna McCreed'in olduğunu herkes biliyor mu?"

Nabzım atıyor. Sırtıma bir ürperti yayılırken çenem titriyor. Konstantin bana dişlek dişlek gülümsüyor.

"Benimle taşak geçmeyin Profesör. Size söz veriyorum, bu işin sonu hiç hoşunuza gitmeyecek."

Gözlerini soğukkanlılıkla karşılıyorum, çenem gıcırıyor. "Başka bir şey var mı? Yoksa şimdi siktirip gidebilir misin?"

Dönüp kapıyı açarken ve odadan çıkarken kaşlarını kaldırarak gülümsüyor. Başımı arkaya atarken inliyorum.

Lanet olsun, bir içkiye ihtiyacım var.

Julianna'nın internette gördüğü bir çeşit köri tarifine uymaya çalışarak son bir buçuk saattir fırtına gibi yemek pişirdiği mutfağa girdiğimde inliyorum ve midem gurulduyor.

"Bu harika kokuyor."

Ocaktan dönüp bana bakıyor. "Hadi ama, yapma!" diye inliyor.

Sırıtiyorum. "Ne yapmayayım?"

"Sırf beni seviyorsun diye bundan hoşlanıyormuş gibi yapma." Mutfak sessizleşir. Yüzü bembeyaz olur.

"Tamam, öyle demek istemedim-"

"Peki ya haklıysan?" Sessizce homurdanıyorum.

Göğsü nefesiyle inip kalkıyor. Dişleri alt dudağını emiyor.

"Hangi kısmı hakkında?" diye fısıldıyor.

"Bunu denemek için çok hevesli numarası yaptığım konusunda yanılıyorsun. Çünkü çok lezzetli kokuyor."

Nefesi daha hızlı geliyor, gözleri kocaman ve yüzü hâlâ solgun.

"Bastian, ben-"

"Ama ikinci kısım hakkında haklısın," diyorum sessizce.

İçine girdiğimde ağzı açık kalıyor, yanağını kavrayıp dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildiğimde nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Sana aşık gibiyim."

Gözleri benimkilerle kilitlenirken yüzü parlıyor. "Sadece biraz mı?"

"Aslında çok fazla."

Ağzımı onunkine yapıştırıp varlığımın her zerresiyle onu öperken inliyor. Kolları boynuma dolanıyor ve ben onu mutfak tezgahına bastırmak için döndüğümde ağzımın içinde inliyor. Ocağı kapatmak için el yordamıyla yanıma uzanıyor.

O zaman tamamen benim.

Homurdanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, bacakları belime dolanırken ellerim kıcını kavırıyor. Beni umutsuzca öpüyor, ben dönüp onu kütüphaneye taşıırken dudaklarıma doğru inliyor. O kalçalarıma sarılmışken kanepeye düşüyorum, nefeslerimiz birlikte kesiliyor.

Telefonu çalıyor ve uzaklaşırken inliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve kot pantolonunun arka cebinden telefonu çıkarırken yüzü kızarıyor.

"Zil sesini kapatayım."

Bir ışığın sönmesi gibi olduğunu görüyorum. Yüzü solgun ve kül rengi oluyor. Korkmuş gibi kaskatı kesiliyor.

Yüzüne bakarken kaşlarımı

çatıyorum. "Ne oluyor-"

"Özür dilerim, sadece bir şey yapmam gerekiyor," diye geveliyor ve beceriksizce kucağımdan kayıyor. Bir zombi gibi sendeleyerek benden uzaklaşmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Hey, neler oluyor?"

"Hiçbir şey!" diyor, rahat görünmeye çalışıyor ama kendi cenazesindeymiş gibi görünüyor.

"Önemli değil, sadece unuttuğum bir e-postayı göndermem ve... banyo yapmam gerekiyor."

Gözleri benimkileri buluyor. Yemin ederim gözlerinde bir kırılma görüyorum.

-Kurtarılmak için yalvaran bir şey. Sonra başka bir şey söylemeden dönüyor ve koridordan aşağıya fırlıyor.

Az önce durduğu yere bakarken kaşlarım çatılıyor. Sonra birden aklıma geldi. Bu bakışı daha önce de görmüştüm - yüzündeki o kül rengi, kıyamet ve dehşet ifadesini.

Davos'ta, memelerinin fotoğrafını çekmek için kaçtığı zamandı.

Çenem gıcırıyor. Burada doğru olmayan bir şeyler var.

Ayağa kalktım ve peşinden fırladım. Belki de bırakmalıyım. Belki de ihtiyacı varsa biraz yalnız kalmasına izin vermeliyim.

Belki de şu anda bu işin dibine inmememin hiçbir yolu yoktur.

Banyo kapısını tekmelediğimde neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi çığlık atıyor. Dönüyor, yüzü çarşaf gibi bembeyaz, gömleğinin düğmeleri yarı açık ve kot pantolonu yarı inik.

"Bastian!"

Yüzünde saf bir utanç ve ıstırap var. "Ben-ben bu değil..."

"Söyle bana," diye hırlıyorum odaya girerken. Başımı sallıyorum.

"Artık yalan yok. Bana bunun ne olduğunu söyle. Ve kiminle seks yapıp durduğunu söyle!"

Yüzü buruşuyor ve kendini kollarıma atarak hıçkırmaya başlıyor. Kalbim burkuluyor ve az önce onunla konuşma şeklimden duyduğum pişmanlık kafama bir çekiç gibi iniyor.

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyorum. Göğsüme doğru hıçkırarak ağlarken ona sıkıca sarılıyorum, umutsuzca bana yapışıyor.

"Çok üzgünüm..." diye bana doğru ağlıyor. "Çok, çok üzgünüm-" "Sorun değil," diye yatıştırıyorum, ona sarılıyorum. "Ben buradayım."

"I yapamam-" O Hıçkırıklar, paramparça karşı
Ben, "Bunu yapmaya devam edemem! Yapamam!"

"Bırak sana yardım edeyim," diye homurdandım. "Bu her neyse, bırak düzelteyim."

Yüzünü kavriyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece gözleri benimkileri görebiliyor. "Anlat bana."

Her şeyi anlatmayı bitirdiğinde, yumruğumu duvara vurmamak için elimden geleni yapıyorum. Saf kırmızı görüyorum. Öfke damarlarımda napalm gibi tutuşuyor, hırlayarak kafesteki bir hayvan gibi öfkeyle odayı arşınıyorum.

Ama o ağlıyor. Öfkem başka bir zaman gelebilir. Önce onun yanında olmalıyım.

Kanepede yanına oturdum ve onu kucağıma çektim. Onu kollarımla sarıyorum ve sanki onu sallıyormuşum gibi kucaklıyorum. Julianna bana şiddetle yapışıyor. Sanki gitmesine izin verirse, ben de gidebilecekmişim gibi.

Böyle düşünmesinden nefret ediyorum.

Bu yüzden onu tutmaya devam ediyorum, onu yakınımda tutarken dakikaların saatlere dönüşmesine izin veriyorum. Tekrar normal nefes almaya başladığında onu yatak odama götürüyorum. Onu yatağıma yatırıyorum, zayıfça gülümserken alnından öpüyorum.

"Sana çay getireyim."

Alt katta, arka kapıdan sıvışıp Wendell'ı arıyorum.

"Bastian, ben de tam sana bir e-posta yazıyordum-"

"Adam," diye homurdanıyorum kalın kalın. Bedenim hâlâ titriyor, sanki patlamamak için öfkeyi sindirmeye çalışıyor.

"Pardon?"

Nefes alıyorum. "O zaman kullandığımı bildiğin teknoloji ustası. İletişim bilgileri hâlâ sende var mı?"

Wendell nefesini içine çeker.

"Tanrım, yine mi hacklendin?"

Birkaç yıl önce, şöhretimin ve servetimin zirvesindeyken kendimi bir hedef olarak buldum. Görünüşe göre, bir sonraki kitabını yazan popüler, ünlü yazarlar için bu durum nadir değil. Her zaman bitmemiş çalışmanızı ilk okuyan kişi olmak isteyen bir pislik vardır. Ya da daha kötüsü, internete sızdırmak için.

Bana olan da buydu. Ya da neredeyse oluyordu. Pisliğin teki bilgisayarıma girdi ve ben daha yazmayı bitirmeden Fucked Sideways'in bir kopyasını hacklemeye çalıştı. Klavyem ve farem çalışmayı bıraktığında neler olduğunu anladım ya da en azından ne olduğuna dair bir fikrim vardı. Ben de durdurmak için modemini fişini çektim.

Ama adam ilk dört bölümü çoktan almıştı.

Ona saçma sapan bir miktar para ödemezsem bunları sızdırmakla tehdit etti. Bunu yapacaktım, çünkü kitabımın tamamlanmadan önce ortaya çıkması fikri beni deli ediyordu.

Ama o zaman Wendell "adamından" bahsetti.

Onun adamı bir hacker, temelde. Kiralık bir online kanunsuz ve ucuza gelmiyor. Ama o bir sihirbaz. Ben hacklendikten sonra, bu adam günlerce hacker'ı takip etti, ta ki adamın sistemine kaba kuvvetle girmeyi ve kim olduğunu bulmayı başarana kadar - İsveç'te on dokuz yaşında bir bilgisayar serserisi.

Wendell'in adamı hacker'ın sistemini hackledi, çalınan dosyayı kilitledi ve yetkilileri uyardı.

Kısacası, şu anda tam da ihtiyacım olan kişi.

"Hayır, görmedim. Ama ona ihtiyacım var," diye homurdanıyorum Wendell'a.

"Şimdi ulaşacağım. Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin, ben de seni daha önce olduğu gibi bu işin dışında tutmak için sadece aktarıcı olayım?"

Wendell'in avukatım olmasının bir sebebi var.

"Bu mükemmel olur. Bir Snapchat hesabının kimliğinin izini sürmesi için ona ihtiyacım var."

"Bekle, bir kalem alacağım. Hesap nedir?"

Julianna'nın elimdeki telefonuna bakıyorum. Bu duruma düştüğü için onun adına duyduğum ıstırap damarlarımda dolaşıyor. Ona o fotoğrafları gönderten orospu çocuğuna duyduğum nefret dipsiz. Tüketiyor.

Onu bulup, ona baktığı için gözlerini kaynak makinesiyle yakmak istiyorum.

"Kulp 'thisboywatchesU'. Sonunda U harfi var."

"Anladım." Wendell duraklar. "Konu nedir Bastian?"

"Bu kısmı bilmesen daha iyi olur."

İnliyor. "Tamam, tamam. Şimdi ulaşacağım ve öğrendiğimde size haber vereceğim."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattığımda dışarıda oyalanıyorum, Julianna'nın telefonuna ve onunla bu orospu çocuğu arasındaki korkunç, küfürlü anlık konuşmaya bakıyorum. Ama bir dakika sonra hırlayarak kapatıyorum ve içeri dönüyorum.

Telefonunu ve ona olan kızgınlığımı aşağıda bırakıyorum. Onunla birlikte yatak odama döndüğümde, ona yaptığım çayı yavaşça yudumluyor. Bitirdiğinde kıvrılıyor, ben de kollarımı ona dolayarak onu güvende tutuyorum.

Sevilmesini sağlamak.

Sonra onu eve taşıdım. Bütün gece sessizdi ve kaskatı kesilmişti. Ama kulübesine vardığımızda birden dönüp ağzını benimkine yapıştırdı.

"Yukarı gel," diye fısıldıyor.

"Burada kalamam."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, biz içeri yuvarlanırken gömleğimi çekiştiriyor. "Ama şu anda tek hissetmek istediğim sensin, ondan önce."

Evimde tek başıma uyandığımda Wendell'den bir mesaj geldi. Ulaşmış ve adamı ilgileniyor. Şimdi beklemem ve onu bulduğumuzda bu orospu çocuğunu öldürmek mi yoksa önce taşaklarını kesmek mi istediğime karar vermem gerekecek.

Biraz kahve ve bir parça tost yudumluyorum, eşyalarımı topluyorum ve sonra akademik binalara doğru yürümek için dışarı çıkıyorum.

Misafirim olduğunu fark ettiğimde donup kalmadan önce ancak ön kapıdan çıkabildim. Evin önüne üç araba yanaşıyor; biri düz siyah Range Rover, ikisi de Kampüs Güvenliği'ne ait, üzerinde OHA arması olan beyaz sedanlar.

Motorlar kapanıyor ve Müdür Lange ile birlikte dört kampüs güvenlik görevlisi dışarı çıkıp bana yaklaşıyor, yüzleri asık.

Müdür Lange'le göz göze geldiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Konu nedir Kenneth?"

"Evde kalmanı istiyorum, Bastian."

Kaşlarımı çattım. "Pardon? Bir saat içinde dersim var-"

"Bastian, lütfen," diye kaşlarını çatıyor. "Açıkçası sana sahip olamam-" yüzümdeki ifade karşısında kaşları çatılıyor.

"Tanrım, bu sabah haberleri gördün, değil mi?"

Yanındaki dört güvenlik görevlisine dikkatle bakıyorum.

"Hayır, aslında bakmadım."

Çünkü telefonumun şarjı bitti. Çünkü dün gece eve geldiğimde şarj etmeyi unutmuştum. Çünkü sabahın üçüne kadar önce dilimi sonra da sikimi Julianna'nın kalçalarının arasına gömdükten sonra eve geldiğimde hâlâ sırtıyordum.

Müdür Lange yüzünü

buruşturur. "Ah, canım."

"Neler oluyor, Ken-" "Sen... şey, işte."

Londra'nın ünlü dedikodu gazetesi Gawker'ın bir nüshasını beceriksizce elime tutuştururken kaşlarını çatıyor.

"Ne arıyorum-"

Gözlerim ön sayfaya düştüğünde vücudum kaskatı kesiliyor.

Oh lanet olsun.

Bir fotoğrafçıyı ters çevirirken çekilmiş bir fotoğrafım. Üstünde, iğrenç büyüklükte bir başlıkta "Yaramaz Yaramaz!" yazıyor. Altında da bir makalenin dolu silahı var.

Midem bulanıyor.

Haberde Sophia Davies'in Horn Yayıncılık aracılığıyla "ünlü kötü çocuk yazar Bastian Pierce ile ilişkisini ve uğradığı saldırıyı" ayrıntılarıyla anlattığı kitabının yakında piyasaya çıkacağını kamuoyuna duyurduğu belirtiliyor.

Boku yediğimi söylüyor.

Kafamı kaldırdığımda memurların ve Müdür'ün kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Bu doğru değil," diye homurdandım.

Müdür Lange ellerini ovuşturdu.

"Evet, öyle olabilir ama-"

"Beni lanet olası bir dedikodu yüzünden kovamazsın," diye çıkıştım. "Tanrı aşkına Kenneth! Babası bu lanet gazetenin sahibi, Tanrı aşkına!"

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam, dur bakalım Bastian. Kimse kovulmuyor! Rebecca'yla bu konuda telefonda konuştum bile. Ve onu temin ettiğim gibi-"

"Ne demek evde kalmam gerekiyor?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Seni kovmuyoruz, Bastian. Ama bugün akademik binalardan uzak durmanı istiyorum, sadece... bilirsin işte," diye sinirli bir şekilde gülüyor. "Bu aptalca söylentiği ortadan kaldırana kadar tabii ki."

Dişlerimi öfkeyle gıcırdatarak makaleye bakıyorum.

"Bırak da bunu çözelim. Ve bu arada, bir gün izin yap."

Boğazını temizliyor.

"Eminim tüm bunlar yakında sona erecek, Bastian."

Mutfaktaki arka kapının açılma sesi dikkatimi dizüstü bilgisayarımdan çekiyor. Başımı kaldırıyorum ve Julianna'nın odaya girdiğini görünce gülümsüyorum.

"Bastian, çok üzgünüm."

Ayağa kalktığımda bana doğru koşuyor, onu kollarımın arasına aldığımda inliyor. Bana şiddetle sarılıyor, yüzünü göğsüme bastırıyor.

"Daha erken gelmek istedim-"

"Yapmadığın iyi oldu," diye iç geçirdim, yorgun bir şekilde gülümseyerek.

Lanet bir gün oldu. Öğretmenlikten yumuşak sürgünümde, günün çoğunu telefonda geçirdim. Wendell'le, ihtarname seçeneklerinin üzerinden geçtik. Ailemle, "çapkınlığımla" adlarını çamura buladığım için azarlandıkça dilimi ısırdım.

Rebecca'ya bağırıp çağırmak ve telefonda yavaşça harcanırken "bunu nasıl düzelteceğini" planlamasını dinlemek arasında gidip geldim.

Julianna, Sophia duyurusu kampüste duyulur duyulmaz bana mesaj atıp gelmek istediğini söyledi. Ama tüm bunların ortasında okulu asıp buraya gelmesine izin veremezdim.

Arka kapımdan girerken görülmesi asla iyi bir fikir olmazdı. Ya şimdi olursa? Ondan biraz daha büyük bir kızı "tımar ettiğim, avladığım ve istismar ettiğim" için alenen parçalandığım gün mü?

Beni vururlar. Daha da kötüsü, onu parçalara ayırırlar. Ve ne olursa olsun bunun olmasına asla izin veremem.

Günü ayrı geçirdik, fırsat buldukça şakalaştık.

Ona bakarken başımı sallayarak derin bir iç çektim. "Burada olmamalısın," diye sessizce homurdanıyorum. "Saçmalık. Burası tam da olmam gereken yer."

Dudağını ısırarak yüzümü avuçluyor. "Beni burada mı istiyorsun?"

Dudaklarım kıvrılıyor ve başımı sallıyorum. "Hem de çok."

Sırıttıyor. "Güzel, çünkü dün gece işimiz yarıda kesildi."

Kaşlarımı çattım. "Kesildi-"

Doğru ya. Ona aşık olduğumu söylediğimde. Ki bu hayatımda yaptığım en doğru açıklamalardan biri olabilir.

Kaşlarım çatılıyor. "Julianna, yapmana gerek yok-

" "Ben de sana aşığım."

Kalbim küt küt atıyor. Onun büyük mavi gözleri benimkileri yakarken gözlerim kırpışıyor.

"Sana aşığım Bastian," diye fısıldıyor. "Ve... hayır, bekle. Bana saf olduğumu söyleme. Bana genç olduğumu ve anlamadığımı söyleme," diye tersliyor. "Ve sakın küçümsemeye kalkma-"

"Julianna," diye homurdanıyorum, onu sıkıca kavrayıp yakınına eğildiğimde nefesini kesiyorum.

"Evet?"

"Çeneni kapatıp ben de seni seviyorum dememe izin verir misin?"

Kollarıma atlayışındaki güç beni neredeyse şaşkına çeviriyor. Ona sıkıca sarılıyorum, dudaklarım dudaklarına yapışıyor ve öpüşürken inliyorum. Sonra dönüyorum, onu yatağa taşıırken hâlâ öpüyorum.

Gece kalıyor. Bütün gece, sabahın ilk ışıklarına kadar.

Pencerelerden sızan günün ilk ışıklarıyla uyandığımda önce gerildim. Ama beni bir öpücük ve göz kırpmayla sakinleştiren o oluyor.

"Hazırlıklı geldim."

"Hazırlıklı", içinde spor ayakkabıları, koşu taytları ve fermuarlı bir üstlük olan küçük bir çanta getirdi. Böylece sabah erken saatlerde koşuya çıkmış gibi görünerek eve tek başına gidebilecek.

Arka kapıda onu uzun uzun ve yavaşça öpüyorum, ellerimden kayıp gitmesini asla istemiyorum. Ama sonunda, gitmek zorunda.

"Seni seviyorum," diye hırlıyorum ağzının içine, onu kapının pervazına doğru bastırırken.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ormanın kenarı boyunca koşmasını izliyorum, köşeyi döndüğünde onu kulübelere geri götürecek bir yürüyüş yolu olduğunu biliyorum.

Kahve fokurdarken sırtarak buzdolabıma yaslanıyorum.

Onu seviyorum.

O beni seviyor.

Kahretsin, buna ne dersin?

Telefonum çalıyor ve beni sırtan hayallerimden uyandırıyor.
Eşofmanımın cebinden çıkardım.

Ben Wendell.

"Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle." "Bastian,
adamım bana geri döndü."

Kaşlarımı çatarak
sertleşiyorum.

"Anlat bana."

"Hesabın izini sürdü ve ekran adını kaydetmek için
kullanılan e-posta adresini aldı."

"Wendell sadece söyle bana-"

"Bu bir Oxford Hills Akademisi öğrenci e-
postası." Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Kim?"

"Adı Grand." Oh lanet
olsun.

"Alistair Grand."

BASTIAN

KIRMIZI GÖRÜYÖRÜM. Cinayet soluyorum. "O kadar kızgınlım ki ona zarar vermek istiyorum" demek de istemiyorum.

Gerçekten Alistair Grand'i öldürmek istiyorum.

Bir kısmı kıskançlıktan kaynaklanıyor - onu gördü ve benden başka kimsenin görmemesi gereken bir şeyi gördü. Ama bundan çok daha kötü.

Onu istismar etti. Onu korkuttu ve zihinsel olarak işkence etti. Hayatını havaya uçurma tehdidini uzun süre kafasının üzerinde tuttu, kendini aşağılamasını ve hastalıklı zevki için kendini ifşa etmesini istedi.

Ve bunun için onu yerin dibine sokmaya hazırım. Evin içine doğru ilerliyorum ve duvara monte edilmiş arma ve kalkandan Ilya ve Misha'ya salladığım savaş baltasını alıyorum.

Onu yok edeceğim.

Deri ciltli tutamağı sıkıca kavrayıp hırlayarak ön kapıdan çıkıyorum... neredeyse Lukas Komarov'a çarpacaktım.

İkimiz de ön yürüyüş yolumda, aramızda yaklaşık bir metre mesafe varken donup kalıyoruz. Bakışları benden elimdeki ortaçağ baltasına ve sonra tekrar bana kayarken kaşları çatılıyor.

"Neden bir dakika durup nefes almıyorsunuz Profesör?" diye sessizce homurdanıyor.

"Neden yolumdan çekilmiyorsun?" diye tıslıyorum.

"Sakinleşmen gerek-"

"Gitmen gerek," diye hırladım.

"Nasıl olacak bu iş Bastian?" diyor ince bir sesle. "Ne yani, Alistair'in kulübesine gidip ön bahçede kafasını mı keseceksin?"

"Bu tam olarak böyle-"

Gözlerim kısıldı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Lukas'ın ağzı açık kalır. "Avukat arkadaşının tanıdığı adam da benim için çok iş yapıyor. İzini sürdüğü kişi ile OHA arasında bağlantı kurduğunda bana ulaştı." Kaşlarını çatıyor. "Sanırım bu küçük pisliğin bir arkadaşım ya da mal varlığım olmadığından emin olmak istedi."

Ona ters ters bakıyorum.

"Değil, sadece açık olmak

için." "Yolumdan çekil,

Lukas."

Başını sallıyor. "Nefes al dostum. Yetkilileri ara ve onu ihbar et. Bırak bu işi polis halletsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Cinayetten hapse girmen yardımcı olmuyor... peki, kime yardım etmeye çalıştığını bilmiyormuş gibi davranacağım."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Bakın, sizin için arama yapabilecek adamlarım bile var. Yani ikimiz de onu ihbar eden kişiler olarak kayıtlara geçmeyeceğiz." Bana doğru bir adım atıyor, ellerini kaldırıp avuçlarını açıyor.

"Ben senin tarafındayım, Bastian. Sadece o lanet baltayı bırak, içeri gir ve ben de adamıma polisi aramasını söyleyeyim. Bu küçük puştun ne kadar zamandır ondan resim istediğini düşünürsek, bu düşündüğünden daha büyük bir suç."

Gözleri kısıldı.

"Ailesinin parası ya da saçma sapan prestiji bile onu bu pislikten kurtaramayacak. Güvenin bana."

Dönüyorum, küfrediyorum. Ama ellerimi indiriyorum ve nefes alıyorum. "İyi," diye homurdanıyorum. "Aramayı yap."

Başını sallıyor, cebinden telefonunu çıkarıp bir numara çeviriyor. Dönüyor, kapatmadan önce sessizce bir şeyler homurdanıyor.

"Tamamdır. Aramayı şimdi yapacak."

Ona merakla bakıyorum, gözlerim kısılmış.

"Neden bana bu konuda yardım ediyorsun?"

"Bu Biz hala davranıyor I Yapma. Biliyorum
hakkında sen ve Julianna?"

Çenem gerilirken kaşlarım derinleşiyor. Lukas omuz
silkiyor. "Sakin ol, anlıyorum. Julianna'dan
hoşlanıyorum, bu yüzden seni araştırdım." Ona dik
dik bakıyorum. "Pardon?"

"Seni araştırdım. Yani, ondan çok daha büyüksün ve onun
öğretmenisin. Bir tür avcı olmadığınızdan emin olmak
istedim." Omuz silkiyor. "Değilsin."

"Vay be, söylediğin için teşekkürler."

"Ve o kitaplı kıza dokunmadın." "Evet,
biliyorum."

"Artık ben de biliyorum. Julianna bir arkadaş," diye
homurdanıyor sessizce. "Ama sen yasal görünüyorsun.
Sanki onu gerçekten korumak istiyorsun. Sanki onu
yaşından dolayı değil de kendisi için seviyorsun. Bu da
benim de senden hoşlandığım anlamına geliyor sanırım."

"Sen biraz tuhaf bir adamsın, biliyorsun."

"Bunu biliyorum."

"Bu yüzden mi bana yardım ediyorsun? Testinizi geçtiğim
için mi?"

"Bu ve cinsel avcılardan özellikle nefret ediyorum," diyor
ince bir sesle, sesi keskinleşiyor.

Bana başını salladı.

"Yani, bak, sadece saklan. Bırak bunu polis halletsin.

Tamam mı?" Başımı salladım. Lukas gitmek için döndü.

"Hey Lukas?"

Tekrar bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Bu arada, ben de sana sormak istiyordum. Sergei ve Rebecca'nın kaydını aldın mı?"

"Öyle mi?"

"Sonlara doğru konuştukları bir bölüm vardı ama gerçekten duyamıyordunuz."

Kaşlarım çatıldı. "Ve?"

"Eğer bir kopyasını bana gönderebilerseniz, bunu açıklığa kavuşturabilecek bazı insanlar tanıyorum. Tüm bu düzenleme hakkında biraz daha bilgi verebilir."

Omuz silkiyorum. "Elbette."

Telefonumu çıkardım. Bana numarasını verdiğiinde, videonun bir kopyasını ona mesaj atıyorum.

"Adamlarımdan haber alır almaz size haber vereceğim."

Elimdeki silaha bakarken sırtıyor.

"Bu arada, baltayla olan tarzını beğendim."

Sırtıyorum.

O gidince içeri döndüm. Hâlâ öfkeyle titriyorum. Yerde yürürken hala hırılıyordum. Ama sonra birden aklıma bir şey geldi. Polis Alistair'i tutuklamak için kampüse gelmek üzereydi. Ve o küçük pisliği tanıdığım kısa süre içinde, onun boktanlığıyla ilgili pek çok deneyimim oldu.

Sessizce gitmeyecek. Zengin ve şımartılmış kıcının yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmasının ne kadar adaletsiz olduğu konusunda çığlık atıp ağlayacak. Julianna'nın o resimleri ona kendi isteğiyle göndermiş gibi göstermek için çığlık atıp gerçeği çarpıtacağını hayal ediyorum. Ya da onu "sürtük" olarak göstermeye çalıştığını.

Dişlerimi sıkıyorum. Suçların detayları mahkemede ortaya çıkacak. OHA koridorlarının ortasında, bu pislik tarafından tekrar tekrar aşağılanacağı bir yerde ortaya çıkmasına gerek yok.

Ceketimi alıp kapıdan fırladım. Akademik binalardan sürülmenin canı cehenneme... Julianna'nın olacıklardan önce olacakları bilmesi gerekiyor.

Koridorlarda dolaşırken bana bakan skandallaşmış, şok olmuş yüzleri görmezden geliyorum. Belli ki Sophia'nın kitap haberleri ve suçlamalar kampüste tam bir tur atmış. Ama siktir et.

Kaşlarımı çatıyorum, koridorda ilerleyip Julianna'yı arıyorum. "Gerçekten, o külotu giymeme ne zaman izin vereceksin?"

Alistair'in köşeden gelen, zavallı bir kızı taciz ettiği belli olan mızımız sesiyle kaskatı kesiliyorum. Gözlerimi kapatıp havayı içime çekiyorum. Onunla yüzleşme dürtüsüne direnmem gerekiyor. Burada olma nedenim bu değil ve Lukas haklı: Bunun yakınında bile olamam. Sadece polisi beklemem gerekiyor-

"Lütfen beni rahat bırakır mısın, Alistair?"

Onun sesini duyduğumda dünyam kıpkırmızı oluyor. Alistair'in süründüğü kız Julianna.

"O dudakların aletimi sarışını izledikten sonra seni yalnız bırakacağım."

Köşeye doğru hamle yaparken lanet bir hayvan gibi hırlıyorum ve ikisinin de ödünü koparıyorum. Julianna nefes nefese kaldı ama ben olduğumu anlayınca dudakları kıvrıldı. Alistair bana dudak büktü.

"Okulun seni sürgün ettiğini sanıyordum-"

"Az önce ona ne dedin sen?"

Sesim koridoru bir tırpan gibi kesiyor. Alistair soluklaşıyor. Etrafımızdan geçen öğrenciler biraz daha yavaş geçerken aval aval bakıyorlar.

Alistair'e yaklaşırken göğsümün derinliklerinde homurdanıyorum, ona doğru yaklaşıyorum ve solgun yüzüne doğru hırlıyorum.

"Az önce ona ne dediğini sordum, seni küçük pislik," diye tısladım.

Yutkunuyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sen bir öğretmensin Pierce. Gitmek için para ödediğim bir okulda. Bu da demek oluyor ki..."

Küçük pislik bana sırtıyor.

"Bu benim için çalışıyorsun demek."

Dünya durur. Gözlerim yarıklara kadar daralıyor.

"Öyleyse gidin Profesör. Benimle bu şekilde konuşamazsın ve hiçbir şey yapamazsın-"

Yumruğum burnuna çarpıyor ve o çığlık atarken burnu kırılıyor. Çığlık atıp yüzünü tutmaya çalışırken dehşete düşmüş yüzünden kanlar akıyor.

Kahretsin.

Gözlerim Julianna'nınkilere kayıyor. O da benim gibi sırtması mı yoksa dehşete mi kapılması gerektiğinden emin değil gibi görünüyor. Tekrar titreyen, hıçkıran, kanlar içindeki Alistair'e bakıyorum ve çenem geriliyor.

Bunu sikmiş olabilirim.

"Sen-! Sen-!" Ağlamaklı, şok olmuş, öfkeli gözlerle bana bakıyor. "Sen öldün, Pierce!" diye boğuluyor.

Öğrenciler etrafımızı sarmış, her biri telefonlarını çıkarmış, bunu çekiyorlar.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

Ona doğru dönüyorum ama bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum. Ona dokunamıyorum, hatta ona istediğim gibi bakamıyorum, ya da sosyal medya

ve basın makinesi onu benim kırık, zehirli yörüngeme sürükleyecek.

"Babam seni dava edecek, seni lanet olası yırtıcı hayvan!"
Alistair çığlık atıyor.

Julianna'nın gözleri benimkileri tutuyor.

Git, dudakları ağzında. Dişlerimi sıkıyorum ama o haklı. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Dönüyorum, kalabalığı yararak ilerliyorum ve akademik binadan hışımla çıkıyorum.

ON DAKİKA SONRA, evimdeki kütüphanede volta atıyor, bifteğe bakan aç bir adam gibi bar arabasına bakıyordum.

Wendell'i aramam lazım. Yapmam gerek... Siktir, bilmiyorum bile. Tek bildiğim, o küçük pisliğe vurmaktan gerçekten iyi hissettirse bile, lanet suratımda patlamak üzere olan bir hataydı.

Ama her şeyden önce Julianna'yı aramak istiyorum. Yanına gidip onu kollarımla sarmak istiyorum. Ona tüm bu fırtınanın yakında sona ereceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Buna inandığımdan bile emin değilim.

Arka kapım açıldı. Kaşlarımı çatarak mutfağa giriyorum ve kalbim küt küt atarak duruyorum.

"Burada olamazsın," diyorum sessizce.

"Sanırım bugün ikimiz de yapmamamız gereken şeyler yapıyoruz."

Kollarıma atılıyor, bana sıkıca sarılıyor. İnliyorum, başının üstünü öpmek için eğildiğimde kollarım onu sıkıca sarıyor.

"Mecburdum," diye sessizce homurdandım. "Yapmamalıydım, biliyorum, ama yapmak zorundaydım..." Gözlerimi kapatıyorum. "Sana bir şey söylemem gerek. Ama her şey yoluna girecek."

Bana merakla bakarken çenem gergin bir şekilde geri çekiliyorum. "Ne?"

"The orospu çocuğu kim olmuştur eziyet etmek sen Snapchat üzerinden Alistair."

Yüzü bembeyaz olur ve titremeye başlar.

"Hayır..."

"Çok üzgünüm bebeğim," diye inleyerek onu kollarıma çektim. "Kampüse geldim çünkü yetkililere haber verildi. Yoldalar ve işlediği suçların bedelini ödeyecek. Sana yemin ederim. Ama en azından seni uyarmadan bu olayın yüzüne patlamasını istemedim."

Bana sarıldı, ağır nefes alıyor.

"Alistair?!" Boğuluyor. "O... Alistair..."

"Biz konuşurken muhtemelen onu tutukluyorlardır," diyorum sessizce, sırtını okşarken onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Resimler tabii ki hiçbir zaman görülmeyecek ama bu olay ortaya çıktığında haberlere konu olacak."

Başını sallıyor. "Biliyorum."

"Bunun bedelini ödeyecek," diye öfkeyle homurdanıyorum. "Ailesinin parası ya da nüfuzu bile bunu ortadan kaldırmayacak, özellikle de bunu geçen yıldan beri yaptığı için."

Bana daha da sıkı sarılıyor.

"Her şey bitti," diye fısıldıyor sessizce.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Her şey bitti."

Gözlerimin içine bakıyor, sırtırken dudağını ısıırıyor.

"Onu yumruklaman oldukça ateşliydi, bilesin diye söylüyorum."

Kıkırdıyorum. "İyi, çünkü içimde bunun beni ısıracağına dair bir his var-"

"Bastian."

Kaşlarımı çatıyorum, arka kapının dışında neye baktığını görmek için dönüyorum. Midem bulanıyor.

Lanet olsun.

Dört kampüs güvenlik görevlisi, üç gerçek polisle birlikte evin arkasına yayılmış, arka kapıya doğru ilerliyor. Ön kapıya doğru fırladım ve yan pencerelerden dışarı baktım.

Sikeyim.

Ön tarafta, yaklaşık on polis memuru, bir avuç kampüs güvenlik görevlisi, Müdür Lange ve lanet olası Alistair ön yürüyüş yolumda yürüyorlar.

Julianna da burada.

"Aman Tanrım," diye boğuluyor arkamdan. "Gidip üst katta saklanacağım-"

"Bu daha kötü görünecek." Yutkunuyorum, ona bakmak için dönüyorum, kalbim güm güm atıyor. "Yalan söylemene izin vermeyeceğim-"

"Bugün derste olmadığı için ödevimi netleştirmek üzere İngilizce Profesörümün evinde olmama izin var," diyor sessizce.

"Julianna-"

"Ne? Yatakta birlikte çıplak değiliz ki."

Kaşlarımı çattım. Ama tam o sırada, ön kapıya sertçe vurdular.

"Bastian Pierce! Ben polisim! Lütfen kapıyı açın!" Ona bakıyorum, ikimiz de gerginiz. Dudağını ısırdı.

"Benim için yalan söylemeyeceksin-"

"Cehennem gibi yalan söylemeyeceğim."

Kapım tekrar çalınmaya başladı.

"Bastian Pierce! Aç şu kapıyı!"

Dönüyorum, kapıyı açarken yavaşça nefes alıyorum.

"Memurlar... Müdür Bey?" Ona bakıyorum. "Bu neyle ilgili?"

"Lanet burnumu kırdın!" Alistair çığlık atıyor. Ama morarmış yüzüne tuttuğu kanlı gazlı bezle daha çok "doo

boak by fugging dose" diyor.

Yine de onu görmezden geliyorum ve önümde duran polis şefine dönüyorum.

"Bu okuldaki bir öğrencinin internette zorbalık yaptığı, tacizde bulunduğu ve başka bir öğrenciden baskı altında elde ettiği intikam pornosu olarak kategorize edilebilecek şeyleri talep ettiği hakkında bir çağrı aldınız mı?"

Başını salladı. "Yaptık, Bay Pierce."

"İşte bu o," diye tıslayarak Alistair'i gösterdim. "Onu yumrukladığımı rahatlıkla kabul ediyorum. Ama bu, internette taciz ettiği öğrenciye sözlü olarak cinsel tacizde bulunduğunu öğrendikten sonra oldu. Saldırı suçlamasını kabul ediyorum, ama o küçük pisliğin kelepçelenmesi gerekiyor-"

Yüzbaşı ve başka bir subay aniden beni kapının çerçevesine çarpıp, çekiştirip kelepçelerken tıslıyorum.

"Sen ne sikimsin-!"

"Neden polis olmamıza izin vermiyorsun, ha?" diye kulağıma tıslıyor yüzbaşı. "Seni lanet olası avcı."

Kaşlarımı çatarak kaskatı kesildim. Bir

terslik var. "Evi arayın."

Dönüp yüzbaşıya bakıyorum.

"Hangi lanet emirle?"

Müdür Lange ellerini ovuşturarak, "Korkarım yaşadığınız yer okulun malı Bastian," diyor. "Ve bu iddialar ışığında onlara erişim izni vermek benim görevim."

"Ona karşı!" Birkaç polis yanımdan geçip evime girerken tıslıyorum. "İddialar Alistair'e karşı-"

"Çek ellerini üzerimden!!"

Dönerken kırmızıyı görüyorum. Bir polis Julianna'yı bileğinden tutup kütüphanemden çıkarıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!"

Kükrüyorum. Ama o beni görmezden geliyor.

"Kaptan, o buradaydı, oturma odasında."

"Burada olmaya iznim var!" Elini çekip kurtararak bağılıyor. "O benim profesörüm! Burası okul alanı. Bir ödev için yardım istemeye geldim!"

"Kaptan," diye homurdanarak ona döndüm. "Şuradaki çocuk-"

"Bu çocuğun telefonu temiz, Bay Pierce," diye mırıldandı. "Bizim için kilidini açmak ve tam erişim sağlamak konusunda oldukça işbirlikçi davrandı. İçinde kötü bir şey yok."

Sertleşiyorum. "Snapchat

uygulamasını aç-" "Snapchat hesabı temiz."

"Kayıtlı başka bir hesabı olup olmadığını kontrol edin. Adı thisboywatchesU, başında U var-" Polis şefi beni kapının çerçevesine doğru iterken homurdanıyorum.

"Sanırım sana polis işini bize bırakmanı söylemiştim," diye mırıldandı. "Telefonu da temiz. Sadece arkadaşlarıyla

kızlar, futbol ve video oyunları hakkında sohbet ediyor."

Onu geçip Alistair'in bana sırttığını gördüğümde kanım kaynıyor.

"Komiserim!" Polislerden bir diğeri ktphanemden n kapıya doğru yürüyor.

"Telefonu buldum."

Benim olmayan bir telefon uzatıyor ve kaşlarımı atıyorum. Ama sonra birden tanıdım ve gözlerim kısıldı.

"Bu onun lanet telefonu!" Bağırıyorum. "Onu bir ğrenci partisinde bir kıza saldırmak üzereyken buldum ve durdurdum."

"Ve tabii ki bunu rapor ettiniz?" Kaptan bana ince ince gülümsüyor.

Sikeyim.

Başımı salladım. "Yapmadım. Ama telefonunu aldım ve evdeki ekmeceme attım. İçinde-"

Polislerden biri küçük bir taşınabilir şarj cihazına takıyor. Başımı sallıyorum.

"Güzel, a şunu. Bu Alistair'in telefonu. Eminim Julianna'yı taciz eden Snapchat hesabını orada bulacaksın."

Telefonun ışığı yanıyor. Daha önce olduğu gibi, şifre yok, bu yüzden hemen açıyorlar. Telefonu kurcalarken yüzlerinin daha da sertleşmesini ve endişelenmelerini izliyorum.

"Gördüğünüz gibi memur beyler, bu açıkça onun-"

"Aslında yapamayız," diyor kaptan sessizce. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bu telefondaki tek şey Snapchat, o da

Bayan McCreed ile yazışmalar da dahil olmak üzere bahsettiğiniz tüm hesaplar. Ve sonra bir partiden rastgele bazı resimler."

Şaşırmış bir şekilde bakıyorum.

"Ve tabii ki kişisel bilgileri. E-postalar, web geçmişi-"

"Burada başka bir şey yok," diyor kaptan ince bir sesle.

Arkasından Alistair bana sırtıyor.

"Yüzbaşı!" diye geveliyor. "O partideydim ama tabii ki kimseye saldırmıyordum! Ama Profesör Pierce'ı orada öğrencilerin fotoğraflarını çekerken gördüm. Bir şey söyledim ve o da beni itti-"

"Seni orospu çocuğu-"

"Bu kadar yeter, Bay Pierce!" İki polis beni geri çekerken yüzbaşı homurdanıyor.

Alistair benimle alay ediyor.

"Onun lanet telefonunu aldım!" Kükrerim.

Alistair polislere bakar ve başını sallar. "O telefonu daha önce hayatımda hiç görmedim. Ama Pierce'ın sarhoş olan Bayan McCreed'e doğru yürüdüğünü gördüm. O..."

O sıkar onun gözler kapat ve sallar onun dramatik bir şekilde başını.

"Julianna," diye inliyor. "Bir şey söylemeliydim, ondan çok korkuyordum-"

"Seni küçük yalancı!" Julianna ona bağıırır.

"Bayan McCreed, lütfen!" Müdür Lange Alistair'e dönmeden önce kaşlarını çatıyor. "Bize sadece ne olduğunu anlat, evlat."

"Pierce'ın onu yattığı yerden kaldırdığını ve partiden tek başına uzaklaştırdığını gördüm."

Yüzbaşı başını sallar. "Ve sen tanıklık edeceksin-" "Elimde videosu var."

Çenem sıkıştı.

Kahretsin.

Alistair bana muzaffer bir edayla sırtarak, "Aslında ikisinin birkaç kez videosu var ve bunlar okul ödevlerini tartışmıyorlar," diye alay ediyor.

Sertleşiyorum. Hay sikeyim. Onu hafife almışım. Küçük piçin iki telefonu varmış, birini sadece Julianna'yı avlamak için kullanıyormuş. Üzerinde ona ait olduğunu gösteren hiçbir şey yok ve Julianna'yla bir yıl önce çekilmiş fotoğrafları da dahil olmak üzere bir yıl süren anlık konuşmalarıyla birlikte benim elimde buldular.

Burada fena sikilmek üzereyim.

Etrafımdaki her şey yavaşlamış gibi görünüyor. Hapishane, kariyerim ya da itibarımdan geriye kalanlar hakkında endişelenebilirdim ve muhtemelen endişelenmeliydim de. Ama düşündüğüm tek şey benden iki metre ötede duran ve dehşete kapılmış görünen adam.

Önünde koca bir hayat var. Ve ben onu bokuma sürüklüyorum.

Her şeyi yok ettiğim gibi onu da yok etmeyeceğim.

Julianna'ya bakıyorum, onu olabildiğince içime çekiyorum. O da bana bakıyor, yüzü korkmuş ve çökmüş. Bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sonra dönüp kaptana bakıyorum.

"Hepsi benim yüzümden

oldu." Julianna'nın ağzı

açık kalır. "Bekle, ne?!

Bastian!"

"Hepsi benim yüzümden oldu," diye sessizce homurdandım. "Onu ben zorladım."

"Bastian!" Herkes mırıldanmaya ve bana gerçek bir pislikmişim gibi bakmaya başlarken o bağılıyor.

"Kesin şunu!"

"Onun öğretmeni olarak sahip olduğum otoriteyi ve annesiyle evlenerek sahip olduğum konumu onu zorlamak için kullandım-"

"Bunlar yalan!" diye bağılıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken hıçkırarak ağlıyor.

Seni kırmayacağım, ona söylemek istiyorum. Bu yüzden hayatını mahvetmeyeceğim.

"Onu tehdit ettim ve başının üzerinde notlar sallandırıdım. _"

"Sakın buna cüret etme!" diye bağılıyor bana, hıçkırarak.

Ama çoktan bana yaklaşmaya başladılar.

"Bay Pierce," dedi ilerinden biri bana ters ters bakarak.
"Bir Şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir Şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir."

Onu evden uzaklaştırmaya başladıklarında "Bastian!" diye bağırıyor. "Bastian! Lütfen! Lanet olası gerçeği söyle!!"

Beni bir arabaya sürükleyip ondan uzaklaştırırlarken, "Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdanıyorum.

"Hepsi benim yüzümden oldu."

İKİ HAFTA SONRA:

"Son kez söylüyorum, hayır!"

Parmağımı ekrana sıkıştırıp aramayı sonlandırmadan önce telefona bağıyorum.

"Siktir!" Tavana doğru çığlık atıyorum. Ama sonra öfkem dağılıyor ve yeni benliğime geri dönüyorum.

Sessiz olun. İçine kapanık. Kırılmış.

Alistair'in kazada hazır bulunmasıyla birlikte, bu olayın kampüsteki tüm dedikoduların merkezinde yer almaması için ne kadar dua ettiysek hepsi boşa gitti. İki hafta sonra, Bastian Pierce'ın bendenizle "yasadışı ve yozlaştırıcı bir ilişki" yaşadığını bilmeyen Oxford Hills Akademisi'ne devam eden veya çalışan herhangi birinin uzaktan bir akrabasını bulmakta zorlanırsınız.

Kampüsteki bazılarına göre bu beni ünlü yaptı. Örneğin Ashley Hendershire ve arkadaşları, "gelmiş geçmiş en sikilebilir öğretmeni tavladığım" için kraliçe olduğumu düşünüyorlar.

Kraliçe gibi hissetmiyorum. Kendim gibi bile hissetmiyorum. Sadece bok gibi hissediyorum.

Çünkü diğer herkes için ben bir dışlanmışım. Bazıları, bir kurban gördükleri ve sadece lekeli auramdan uzak durmak istedikleri için. Diğerleri, çünkü benim bir kurban olduğumu düşünmüyorlar.

Sadece öğretmenlerini beceren bir sürtük.

Açıkçası hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Yine de son iki hafta benim için ne kadar korkunç geçtiyse Bastian için o kadar kötü geçti. Aslında çok daha kötüsünü. Kampüste en çok görmezden gelinen ama hakkında en çok konuşulan kız oldum. O ise ülke çapında güçlü pozisyonlarda bulunan kötü, tımarcı, yırtıcı erkeklerin yüzü haline geldi.

O kadar nefret ediyorum ki, bazen içim parçalanacakmış gibi geliyor. Sanki İngiltere'de televizyonu olan her evi tek tek ziyaret edip, ev ev onun adını temizlemek istiyorum. Onlara "evet, böyle adamlar var" demek istiyorum. Evet, bu korkunç bir şey ve değiştirilmesi gerekiyor."

Ama hayır, o adam değil.

"Siktir, Jules..."

Lizbet'in bana sempatik bir şekilde kaşlarını çattığını görmek için başımı kaldırdığımda inliyorum. Beni kucağına çekiyor, ben de minnetle sarılıyorum.

"Özür dilerim, öyle bağırmak istememiştim-"

"Siktir et, istediğin kadar bağır."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bak, yakında yakandan düşeceğim. Bana kulübenin önümüzdeki haftaya kadar

dönmek için uygun olacağını söylediler-"

"Çenenı kapatıp seninle ilgilenmeme izin verecek misin?" Lizbet iç geçirir. "Burada istediğın kadar kalabilirsin. Lukas da aynı fikirde. Diğer herkes de öyle."

Son iki haftadır Lordship Manor'da misafir odalarından birinde kalıyordum. Çünkü öğrenciler birinci kattaki pencerelerime doluşup "kurbanın" fotoğrafını çekmeye çalışıyorlardı. Bunun da ötesinde, medya kuruluşları -her ne kadar OHA kampüsüne girişleri açıkça yasaklanmış olsa da- beni bulabilmek için duvarların üzerinden kameralı dronlar gönderiyorlardı.

Misha ve Ilya, Lordluk Malikanesi'nin çatısından on dokuzuncu yüzyıldan kalma av tüfekleriyle onları haklama yarışına girince bu durum sona erdi.

Ancak bu nedenlerin ötesinde, yetkililerin soruşturmayla bağlantılı bir suç mahalli olarak değerlendirmesinin ardından bir süre kulübemde de yaşayamadım.

Evet.

Yaşadığım, uyuduğım, işediğim ve duş aldığım yer, lanet olası bir suç mahalli olarak uyarı bandı ile kapatıldı. Özellikle renkli bir magazin gazetesinin ifadesiyle, "Bastian Pierce'in kurbanı Bayan Julianna McCreed'i müstehcen ve şehvet uyandırıcı eylemler yapmaya zorladığı birkaç yerden biri".

Tabii ki annem yüzlerce ağlamaklı ifade verdi. Bastian'ın ihanetinden dolayı nasıl da "kalbi kırılmış" - kendisi için değil, zavallı kızı için.

Kurban.

Ayrıca her şey patladıktan sonraki tek konuşmamızda benimle bir daha asla konuşmak istemediğini ve onun için "ölü" olduğumu söyledi. Yani... bu eğlenceli.

Kurban.

Bana sürekli öyle olduğumu söylüyorlar. Bir kurban. Benim üzerimde otoritesi olan yakışıklı ve yaşlı adama hayır diyemeyen aptal bir kız.

Tanrım, çılgılık atmak istiyorum.

"Yine mi avukatlar?" Lizbet elimdeki telefona bakarak başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum.

"Evet."

"Tanrım, çok acımasızlar!"

Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarımı büzüyorum.

Evet, arıyorlar. İki haftadır, genellikle günde birkaç kez, ya annemin avukatları, ya eyalet savcıları, ya Grand ailesinin avukatları ya da okulun avukatları - hepsi de Bastian'a karşı suçlamada bulunmaya çalışıyor - beni arayıp ifadeleri imzalamamı istiyorlar.

Beni istismar ettiğini söylememi istiyorlar. Beni zorladığını ya da "aramızdaki doğal güç dengesizliği nedeniyle" onun istediğini yapmaya mecbur hissettiğimi. Kendimi yasal olarak kurban ilan etmemi istiyorlar.

Ayrıca suç duyurusunda bulunmamı istiyorlar, çünkü bunu yapmam insanların ona karşı açmaya çalıştığı diğer tüm davaları başlatacak.

Ama bunların hiçbirini yapamadan öleceğim. Yani istedikleri kadar aramaya devam edebilirler.

Keşke burada olsaydın.

Keşke onu görebilseydim. Ya da onunla konuşabilmeyi. Ama bu imkânsız. Haberleri izleyen herkes kadar ben de biliyorum. İşlemlerinin ardından Bastian Pierce kefaletle serbest bırakıldı ve açıklanmayan bir yerde ev hapsinde tutulmasına karar verildi.

Nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmemek tam bir işkence. Ya da daha kötüsü, muhtemelen ne kadar kötü olduğunu bilmek.

Onunla bir telefon görüşmesi yapmak için bile yüzüm mosmor olana kadar rica ettim. Ama "güvenliğim için" diye kesin bir dille reddettiler.

Günlerimi bir hayalet gibi geçiriyorum. Gölgede gizlenerek, görünmezmişim gibi davranarak ve görünmez bir hayalet olduğum için bana bakan tüm insanların aslında sadece diğer tarafımdaki bir şeye baktığını düşünerek.

Ayrıca kitabını da okuyorum. Hem de çok. Birkaç kez. Ve bu... çok güzel. Sert, acımasız, gözü kara, iğneleyici ve komik. Ve çok çok güzel.

Tıpkı onu yazan adam gibi.

"Düşünüyordum da..." Lizbet bana sırtıyor. Aklımı her şeyden uzaklaştırmak için çok uğraşıyor ve bunun için onu seviyorum.

"Ne düşünüyordun..." Elimden geldiğince gülümsüyorum.

"Bu gece. Sadece kızlar, sen, ben, Char ve Tenley." Sırtıyor. "Şarap ve film maratonu mu?"

Elimden geldiğince yarım yamalak bir gülümseme daha takınıyorum.

"Elbette."

"Harika! Şimdi, ister misin-"

Oturup konuştuğumuz odanın kapısı açılıyor ve Lukas içeri dalıyor.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm," diye kaşlarını çatıyor.

"Lukas, hadi ama," diye iç geçirdim. "Burası senin odan. Her an gidebilirim
_."

"Sana bir şey göstermem gerek."

Odaya girerken arkasına bakıyor. Misha ve Ilya da içeri girerken bana başlarıyla selam veriyorlar.

"Ne oldu?"

Birden yüzünün her zamankinden daha sert ve acımasız görüldüğünü fark ediyorum. Aslında üçünün de.

Lizbet kaşlarını çatıyor.

"Lukas ne oluyor-"

"Bir şeyim vardı ama o kadar şey arasında unutmuşum... bilirsiniz işte."

İç çekiyorum. "Drama mı?"

İnce ince gülümsüyor. "Evet. Bakın, Bastian bana araştırmam için bir şey verdi ve bunu ilettiğim insanlar da bana geri döndüler."

Kaşlarım çatıldı. "Ne ile?"

Telefonunu kaldırıyor, dudakları gergin. "Bununla."

Kanepede Lizbet'in yanına oturmak için yürüyor. Ilya ve Misha arkasında durmuş, omuzlarımızın üzerinden bakıyorlar.

"Bastian Davos'ta annen ve Sergei'nin bir kaydını yaptı."

Yüzümü buruşturdum. "Ew, öpüştükleri fotoğrafı mı diyorsun?" Lukas kaşlarını çatıyor. "Görmedin mi?"

"Bastian bana bundan bahsetti."

Önce Lizbet'e sonra da bana bakıp kaşlarını çatı.

"Bunu duymak gerek. Ama muhtemelen izlememelisin."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu öpüşmekten çok daha fazlası."

Bembeyaz kesildim. "Eww!"

"Annen ve Melnyk'in neden birlikte olduklarına dair bir şey var mı, bu sadece bir ilişki mi yoksa Bratva ile ilgili bir şey mi diye görmek için tanıdığım birine ses kaydını temizlettim."

"Dinledin mi?"

Başını sallar. "Henüz değil. Hiçbir şey olmayabilir. Ama bir şey de olabilir."

Başımı salladım. "Tamam, oynat."

O söylediğinde arkamı dönüyorum. Ama sesin ilk kısmını kusmak isteyecek kadar duydum. Yani, o benim annem.

"Artık bakabilirsin," diye mırıldanıyor Lukas.

Dönüp telefonunun ekranına bakıyorum. Annem iri yarı bir adamın kollarında gülümsüyordu - onu galada dışarıda öpüşürken gördüğüm adam.

"İkisine de ayinden sonra bir arkadaşımın bir şeyler içeceğimi söyleyeceğim," diyor. Noel arifesinde olduğumuzu ve Bastian ile benden bahsettiğini fark ediyorum.

"Şehirde kendi tatil evlerinde kalan birkaç kişi var. Daha sonra da yollar yüzünden geceyi burada geçireceğimi söyleyebiliyorum."

"Gelip yatağımı ısıtmak ister misin, küçük babuşka?" Kıkırdıyor ve Sergei'nin burnunu öpüyor.

"Baba," diye mırıldanıyor.

İğrenç.

Sergei sırtıyor. "Kiliseye git ve günah çıkar," diye kıkırdıyor. "Sonra kötü bir kız olacaksın."

"Bu daha önce duymadığın kısım," diye mırıldanıyor Lukas. Daha da yaklaşıyorum.

"Sana hâlâ kızgınlım, biliyorsun," diyor annem sinirli bir ses tonuyla.

"İşte tam da bu yüzden daha sonra bacaklarının arasındaki krem şantiyi yalayacağım."

Lizbet bana dönüp yüzünü buruşturunca yüzümü buruşturuyorum. Ama dinlemeye devam ediyorum.

"Yaramaz çocuk!" Annem mide bulandırıcı bir şekilde kıkırdıyor. "Ama gerçekten... Sergei, sen öyle gidince başım gerçekten belaya girdi."

"Biliyorum, biliyorum. Ve biliyorsun ki sadece gerekli olduğu için ayrıldım. Yakalanmak üzereydim ve parayı alıp gitmek için hızlı davranmak zorundaydım."

"Hayır, biliyorum. Ve planın her zaman Braddock'un suçu üstlenmesi olduğunu biliyorum."

Kalbim sıkışıyor. Nefesimi içime çekerken gözlerim kısılıyor.

"O görünüyor gibi ve Hırsız, ve sen ve I
üzerinde a sahilde sıcak bir yerde."

"Mmm, da," diye kıkırdıyor Sergei, ona göz kırparak.

"Mayoya izin yok, benim küçük İngiliz gülüm."

"Evet, ama Sergei, beni uyarmadan gittin, hem de lanet olası parayla birlikte!"

"Biliyorum, biliyorum Becca'cığım," diye iç geçiriyor, yanağını okşuyor. "Sana söylemek, seni yanımda getirmek ya da ben gittikten sonra seninle iletişime geçmek istedim. Ama bu çok tehlikeliydi. Zaten kocana bıraktığımız izi takip ediyorlardı. Ve sen de boşanma işlemlerini başlatıyordun. Ya o zaman yakalanırsak?"

"Hayır, biliyorum," diye iç geçirdi. "Sadece incindim, Sergei."

Çılgılık atmak istiyorum. Duyguları mı incindi?! Babamı zimmetine para geçirme ve dolandırıcılıkla suçlamanın, itibarını yerle bir etmenin ve ailemizi tamamen havaya uçurmanın ortasında mı?

"Gel benim küçük gülüm. Sergei seni eve götürsün ve her şeyin daha iyi olması için öpsün, olur mu?"

Video kesildi. Beşimiz orada sessizce oturuyoruz. Sonunda Lukas ve Lizbet birbirlerine bakıyorlar ve sonra dönüp bana bakıyorlar.

"Kahretsin, Jules," diye sessizce nefes alıyor Lizbet. "Sorun değil," diyorum soğukkanlılıkla, uyuşmuş bir halde.

"Yani... kahretsin," diye homurdanıyor Misha. "İşte kanıt burada. Rebecca aktif olarak Reznikov Bratva ile çalışıyor. Bastian'a hepimizi izlemesini söyledi ama Konstantin'i izlemedi. Şimdi de bu mu?"

Ilya'nın dudakları bir hırıltıya dönüşür.

"Katılıyorum. Bu çok ağır bir şey." Kaşlarını çatıyor. "Sadece hazırlıklı olmadığımız bir şeyi başlatabileceğinden biraz endişeliyim."

"Sevmek mi?" Lukas tersler.

"Reznikov ailesiyle bir savaş gibi," diye karşılık veriyor Ilya.

Hepimiz birkaç saniye daha sessizlik içinde oturuyoruz. Birden Lukas elinde telefonla ayağa kalktı.

"Evet, siktir et. Konstantin'le konuşuyorum."

Hışımla kapıdan çıktı. Dönüp Ilya ve Misha'ya bakıyorum.

"Ah, siktir et," diye homurdanıyor Ilya. "Bakalım o hıyar bu işten nasıl sıyrılacak."

KONSTANTİN'İN KAŞLARI DİKEN DİKEN, videoyu üst üste dördüncü kez izlemeyi bitirirken yüzü asık.

"Ben olsam konuşmaya başlardım," diye homurdanıyor Lukas. "Çünkü sormak istediğim birkaç soru var-"

"Öyle mi?" Konstantin geniş omuzlarını dikleştirerek geri çekilir. "Sen de ben de, Komarov," diye mırıldandı. "Çünkü bunların hepsi benim için yeni."

Kaşlarımı çatarak Lukas'ın yanından geçip Konstantin'in kulübesinin mutfağında buzdolabına yaslandığı yere gidiyorum.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dönüp bana baktı.

"Yani, Pretty Little Liars-"

"Dikkat et," diye tıslıyor Lukas tehlikeli bir şekilde. Konstantin gözlerini devirir.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok demek," diye başıyla elindeki telefonu işaret ediyor. Bakışı sert ama gerçekçi.

"Seninle taşak geçmiyorum Julianna," diye homurdanıyor. "Annen ve Sergei'nin babanla olan bu meselesi

bir araya gelebilir mi? Bu benim yetkim dahilinde değil. İkinci komutanım Vadim'in de yetkisinde değil."

Çelik gibi gri gözleri kısılıyor ve yüzünde beni biraz korkutan bir karanlık belirliyor.

"Sergei kendi işini yapıyor." Ağzı inceliyor. "Ve ben buna tahammül edemem."

Yere bakıyor ve yemin ederim, delici gözlerinde dönen çarkları görebiliyorum. Konstantin şu anda açıkça hayalini kurduğu korkunç kaderi ona uyguladığında, Sergei için neredeyse üzülüyorum.

Neredeyse.

Konstantin'in yüzü cinayet fantezisinden sıyrılırken titriyor. Bana geri döndü.

"Babanla iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

Hayır, ama bir yolunu bulacağım.

"Evet."

"Güzel," diye homurdanıyor. "Bunu yap. Ona iyi bir hukuk ekibi bulmasını ve İngiltere'ye geri dönmesini söyle." Kötü kötü gülümsüyor. "Bunun için kötü bir adam mı istiyorlar? Eğer bu doğru çıkarsa kafalarını tepside onlara veririm."

Lukas kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Anlamıyorum."

"Neyi alayım?" Konstantin homurdanıyor.

"Bu ani fedakar kahramanlığın sebebi ne?"

Konstantin sırtıyor. "Kahramanlık mı?" diye kıkırdıyor bakışlarını bana çevirirken. "Alınma ama baban umurumda bile değil. Üçüncü komutanımın beş yüz milyon pound kaldırması ve bunu benden saklayabileceğini sanması umurumda."

Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirmek için uzanıyor.

"Sen babana büyük silahları getirmesini söyle, ben de mermileri getireyim."

İKİ HAFTA SONRA:

Pencereden dışarı bakarken tüm Londra ince bir beyaz tabakayla kaplanmış durumda. Buradan, halen yenilenmekte olan ofislerin altmışıncı katından, sanki tüm dünyaya tepeden bakıyor gibiyim.

Çocukluğumdaki bu manzarayı hatırlayarak yavaşça nefes alıyorum. Babamın şirketi tasfiyeye girmeden, kira kontratını ödemeden ve beş yüz milyon sterlinle kaçarken bu binanın en üst dört katını boşaltmadan önce.

Ama yapmadı. En azından parayla değil. Bastian'ın videosu sayesinde tüm dünya bunu biliyor. Son bir buçuk haftadır CNN, SkyNews, NBC, BBC ve dünyadaki hemen hemen her büyük haber kuruluşunda tekrar tekrar oynatılıyor.

Tüm olayı büyüteç altına alan üst düzey bir mali soruşturma ekibi durumu incelemek üzere görevlendirildi. Şirket defterleri açıldı.

genişliğinde ve her bir sayı ve ondalık üzerine döküldü.

Parayı zimmetlerine geçirenlerin annem ve Sergei olduğunu en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak için ihtiyaç duydukları her şeyi bulmaları dört gün sürdü. Ve tam da bu haber canlı yayında patlak verdiğinde, annem ve Rus mafyasına bağlı erkek arkadaşı Belarus'a iniyorlardı.

Babam tüm suçlamalardan aklandıktan sonra, aylarca kaçak kaldıktan sonra sakinleşip durum değerlendirmesi yapacağını düşünürsünüz.

Ya da, bilirsiniz, anında eski şirketine geri döner, onu yerle bir eder, eski müşterilerinin en az üçte ikisini geri alır ve eski ofis alanını kiralamak için zorbalık yapar.

"Bayan McCreed?"

Dönüyorum. Şık etekli takım elbiseli kadın bana gülümsüyor. "Şimdi sizin için hazır."

Başımı sallıyorum, karlı Londra'ya bakan pırıl pırıl çelik ve cam koridorda onu takip ediyorum ve sonra cam duvarlı devasa ofise giriyorum.

Babam pencerenin önünde durmuş, az önce benim baktığım manzaraya bakıyor. Sekreteri dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, geniş omuzlarının yükselip alçalmasını izliyorum. Sonra dönüyor.

"Bu zekiceydi, biliyorsun."

Sırıtıyorum. "Biliyorum."

Ve ne demek istediğini biliyorum. Birkaç hafta önce onunla iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu; ne telefon numarası, ne e-posta, hiçbir şey. Ben de hayati bilgilerin Braddock McCreed'in gözlerine ulaşması için düşünebildiğim tek yolla yaratıcı oldum.

Londra Financial Tribune gazetesine tam sayfa ilan verdim ve sadece iki cümle yazdım:

Seni silmedim. Ama yardımına ihtiyacım var.

Yayımlandığı sabah telefonum çalıyordu. Bana sertçe baktı.

Sonra yavaşça sırttı.

"Julianna."

Ona doğru ilerliyorum ve ortada buluşuyoruz. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak sarılmadım. Sadece sıcak, güçlü bir kucaklaşma. Ama biz böyleyiz. O sıcakkanlı bir tip değil, ben de "Çocukluğumun çoğunda işi bana tercih ettiğin için seni hemen affediyorum" tipi değilim.

Ama yine de oldukça güzel bir kucaklaşma.

Uzaklaştığında bana bakıyor, ağzı incelirken kaşları hafifçe çatılıyor.

"Eee? Bu doğru mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne doğru mu?"

"Sen ve..." gözleri kısıldı. "O." Hiç

ürkmedim ya da korkmadım.

"Evet. Ama haberler tamamen yanlış. Ben kurban değilim baba. Onu takip ettim-"

"Daha on sekiz yaşındasın Julianna," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak. "O otuz iki yaşında."

"Ve?" Şak
diye
söyledim.

Kaşlarını
çatıyor.

"Ben senin babanım-"

Gülüyorum, belki ihtiyacım olandan biraz daha soğuk bir şekilde. Ama gülüyorum. Babam derin bir iç çekti.

"Bunu hak
ediyorum." "Evet,
hak ediyorsun."

Başka tarafa bakıyor. "Sadece endişeliyim, yaşlarınız ve onun öğretmeniniz olarak pozisyonu göz önüne alındığında, gerçekten ajansınız olduğunu söyleyebilir misiniz-"

"On sekiz yaşında olsaydı da peşinden giderdim. Ya da elli. Ya da seksen. Öğretmeni olsaydım da peşinden giderdim," diyorum, sesim gergin. "Ve dürüst olmak gerekirse, dört hafta boyunca haberlerde yer aldıktan sonra? Başkalarının bana nasıl hissetmem gerektiğini ya da kendimi nasıl etiketlemem gerektiğini söylemesinden gerçekten bıktım!"

Kaşlarını çatıyor, güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yavaş bir nefes alıyor. Ama sonra yavaşça ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor.

"Sen benim kızımsın, bu kesin."

Sırıtiyorum.

"İkinizin arasındaki bu şeyi sevmek zorunda değilim, Julianna."

"Hayır, sen Yapma." I Omuz silk. "Ama o değil değişim bu konudaki görüşlerim."

İç çekiyor, başını sallıyor.

"Artık kaçak olmamanızın sebebi o, ne olursa olsun."

Babam dudaklarını büzüyor. "Ben de öyle duyuyorum." Bana bakarken çenesini ovuşturarak iç geçiriyor. "Konuşmamız gereken şeyler var, değil mi?"

"Son sekiz aydan çok daha fazlası için," diyorum ince bir sesle. "Biliyorum. Ama arayı kapatacağız, Julianna."

Başımı sallıyorum, ellerime bakıyorum.

"Hâlâ yardımına nasıl ihtiyacın olduğunu söylemedin. Görünüşe göre bana yardım eden sensin."

Tekrar başımı sallıyorum ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Oh?"

"Evet. Bir yayınevi satın almanı istiyorum."

Babamın kaşları çatıldı.

"Neden?"

İnce ince gülümsüyorum. "Çünkü bir şey yayınlamam gerekiyor." Kaşları çatıldı. "Kötü niyet seziyorum."

"Evet, biliyorsun."

Sırıttıyor. "Mükemmel. Çeki kime keseceğimi söyle, ben de-

"Rupert Davies."

Bakışları sertleşir.

"Horn Yayıncılık'ı satın almamı

istiyorsunuz." Başımı salladım. "Evet."

"Rupert yayınevini bana öylece satmayacak."

"Şey," diye ince ince gülümsüyorum. "O zaman karşı konulmaz bir teklif yapmanızı öneririm."

Kızgınlık ve etkilenmişlik karışımı bir ifadeyle

bana bakıyor. "Bunun Bastian'la bir ilgisi var,

değil mi?"

"Öyle."

Pencereden dışarı bakmak için dönerken hırslıyor. Ama yavaşça başını sallıyor ve sonra bana dönüyor.

"Tamamdır. Bugün adamlarımla konuşacağım ve yarına kadar Rupert'ın masasında bir teklifim olacak."

Sırıttıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, bana bakıyor, şimdi kızgın bir bakıştan çok etkilenmiş bir bakışla.

"Başka bir şey

var mı?"

"Aslında, evet."

Gülüyor. "Peki, bugün başka ne alacağım, kızım?"

Sırıyorum. "Artık satın almak

yok." "Eee?"

Gözlerim kısıldı. "Polisin özel suçlar bölümündeki bağlantıların hâlâ duruyor mu?"

Kaşları çatılır. Ve yavaşça, ince ince sırtıyor.

"Oh, sen gerçekten de benim kızımsın, Julianna McCreed."

DÖRT GÜN SONRA, Oxford Hills Akademisi kampüsüne geri döndüğümde, bir kulübenin kapısının önünde duruyorum. İki yanımda, kapının hemen dışında altı polis memuru duruyor. Babamın arkadaşı olduğu anlaşılan çavuşa bakıyorum, o da bana başıyla selam veriyor.

İnce bir gülümsemeyele kapıya dönüp elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. Kapı açıldığında Alistair beni görünce şok olmuş gibi görünüyor. Ama kısa sürede kendini beğenmiş, iğrenç bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Vay, vay... Burada neyimiz varmış?"

"Merhaba, Alistair."

Bastian'ın birkaç hafta önce kırdığı burnu hâlâ sargılı olduğu için sırtıyor.

"Vay, vay," gözleri hemen göğsüme düşüyor.

Beni bu kadar çok görmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ama herkes gibi ben de Snapchat hesabının Bastian'a ait olduğuna inanıyorum.

"Bak, Julianna. O şerefsizin sana yaptıklarını duyduğum için üzgün olduğumu söylemek istedim."

Gözlerini oyma isteğime karşı koyuyorum.

Bekle bakalım.

"Ve dinle, şu anda lekeli mal olsan da bilmeni isterim ki, hala A trenine binebilirsin, tamam mı?"

Barf.

"Bunu bilmek çok etkileyici, Alistair. Ama burada olma sebebim bu değil."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Aslında sana bir şey vermek istiyordum."

Şehvetle sırtıyor.

"Kahretsin, Julianna, o güzel dudakların benimle birlikte olduğunu görmek için uzun zamandır bekliyordum."

Dizim sarsılarak taşaklarına çarpıyor. Boğulup iki büklüm olurken yüzündeki sırıtış kayboluyor. Tam o sırada dizim tekrar kalkıyor ve burnuna çarparak tekrar kırıyor.

İki büklüm olurken  ı lık atıyor, bir kurtçuk gibi kıvranırken yüzünü ve kasıkların  tutuyor. E ildim, ince ince gülümsedim.

"Sana vermek istediğim buydu, seni küçük sürüngen," diye tısladım. "Ve sana sen olduğunu bildi imi, suç duyurusunda bulunaca ımı, kesinlikle hapse gireceğini ve içeride bir sürü arkadaşın olduğundan emin olmak için mirasımın her kuru unu harcayaca ımı söylemek istedim."

Dönüp  avu a başımı sallıyorum. O ve adamları geliyor ve yerde inleyen Alistair'i hemen kelep eliyorlar.

"Te ekk rl r," diye mırıldandım  avu a.

"Benim için büyük bir zevk, hanımefendi," diye homurdanarak şapkasını e di. "Lütfen babanıza en içten selamlarımı iletin."

Polisler onu bekleyen bir arabaya götürürken hıçkırarak a layan Alistair'in babasının kim olduğuna dair sızlanma seslerine gülümsüyorum.

Son birkaç haftadır çok me guld m. Ama yapmam gereken son bir şey kaldı. Ve en önemlisini sona sakladım.

Son altı harfe ve bir boşluğa dokunmadan önce parmaklarım sadece bir saniye duraklıyor. Ve sonra, onları yazıyorum.

Son.

Kendimi beğenmiş hissettiğim o ana izin veriyorum - gözlerim son üç haftamı harcadığım kitabın son sayfasına kayarken hissettiğim o zafer duygusuna.

Hâlâ çok tarafsız olan görüşüme göre bu harika bir iş. Ham. Gözü kara. Bu benim, baştan sona.

Ama bu son iki kelimeyle bile bitmemiş gibi hissediyorum. Ya da bitmiş ama tam olarak istediğim gibi değil. Ya da duygu henüz doğru değil.

Kim bilir.

Ofisin köşesindeki bar arabasına bakmak için dönerek homurdanıyorum. Ama bu seferki çeşitli aromalı maden sularıyla dolu, içkiyle değil.

Bir aydır alkole dokunmadım. Sanırım bu benim ona saygım.

Sayfaya bakmak için geri döndüğümde kaşlarım çatılıyor. İçip komaya girmediğim sürece, bu kitap son bir aydır benim "baş etme yöntemim" oldu. Kendimi her şeyden uzak tuttum, korkak olduğum için değil, son bir kitabı bitirmek için bu zamana ihtiyacım olduğu için.

Beni kilitlemeden önce dünyaya son bir yetersiz teklif.

Boku yediğimi biliyorum. Onun öğretmeni olduğum gerçeği bir yana. Ama Alistair'in telefonu bana bağlıyken, beni çarmıha gerecekler. İtibarımı unutun, ciddi suçlamalarla karşı karşıyayım. Olayın başladığı yaşı ve o hesapta o yaştan resimler olduğu gerçeğini düşünürsek?

Evet, bundan geri adım atamazsın. Hapse girersin.

Yüzüm morarana kadar Alistair diye bağırabilirim. Ama günün sonunda, "elit" dünya her zaman zirveye çıkar, çünkü öyle tasarlanmıştır. Çünkü başka bir şey güç sahiplerini rahatsız eder ve buna izin vermezler.

Ayrıca, Snapchat hesabı ve Alistair'in telefonunun bende olması dışındaki ikinci derece kanıtlar da bu tabutun çivileri. Evimde bulunduğu gerçeği. Birbirimize müstehcen Snap'ler göndermiş olmamız

kendi hesabıma. Polisin yatağımın altında onun külotunu ve çarşaflarında benim DNA'mı bulması.

Alistair'in Davos'ta ve kampüste tutkuyla öpüşürken çekilmiş videolarımız olduğu gerçeği...

Kaşlarımı çatıyorum, hayallerim ön kapıya vurulma sesiyle yıkılıyor. Masamın üzerindeki kullan-at telefona bakıyorum - Wendell'in bana verdiği, içinde sadece onun numarası olan ve sadece o numarayı arayabilmem için fabrikada kilitlemiş olan telefon.

Öfkelendim. Onu tehdit ettim. Ama herif onunla iletişim kuramayacağım konusunda kararlıydı.

"Eğer ortaya çıkarsa, bu tamamen kaybedilmiş bir dava olur. Şimdi onunla temas kurduğunuz tespit edilirse, doğrudan hapse girebilirsiniz. Ve onu da çarmıha gererler."

Yani ona ulaşabileceği ya da numarasının olduğu bir telefon yok. İnternet de yok. Bu eski evde henüz internet bağlantısı bile yok, tabii internet şirketi burayı bulabilirse. Bu kadar eski bir ev satın almanın getirdiği sonsuz proje listesine bunu da ekleyin. Ve büyük.

Telefon yok. İnternet yok. Hiçbir şey yok. Her şey olup biterken onunla iletişim kuramamak, hatta çevrimiçi olarak nasıl olduğunu görememek cehennem gibiydi.

Onun sesini duyamamak.

Kapı tekrar vuruluyor ve ben kaşlarımı çatarak geriliyorum. Eğer beni götürmeye gelen polis falan olsaydı, Wendell arardı. Eğer o olsaydı, o da arardı.

Sandalyemden kalktım ve kafamı koridora uzattım. "Defol git!" Kükredim.

Bekliyorum. Sessizlik.

Masama geri dönmek için döndüğümde lanet olası vuruşlar tekrar başladı. Homurdanıyorum, dönüyorum ve hışımla koridora çıkıyorum. Değiştirilmesi gereken iki tanesini atlatarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Bir an duraksıyorum, sırtırken kaşlarımın çatıklığı yüzümden siliniyor. Julianna'nın, onu bisikletimle buraya getirdiğim zaman, merdivenlerden biri neredeyse çökmek üzereyken çıkardığı çığlığı hatırlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, duvara yaslanıyorum. Kahretsin, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Çürük basamağa bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Son birkaç haftadır yaşadığım şey buydu; bir dizi acımasız hatırlatma.

Eskiden olanları. Olabileceklerin.

O lanet olası kapı yine çalıyor ve beraberinde öfkemi de getiriyor. Dönüp merdivenlerin geri kalanını tepinerek iniyorum, büyük fuayeyi geçiyorum ve bu her kimse içini boşaltmak için ön kapıyı çekip açıyorum.

"Tanrım, ne halt ediyorsun sen?"

Göz kırpıyorum. Sanki dünyadaki diğer her şey sessiz ve hareketsiz. Ve tek görebildiğim o.

Tek gördüğüm, tek bildiğim, hatta özümsediğimin farkında olduğum şey, kapımın önünde duran Julianna.

İkimiz de birbirimize bakarken saniyeler geçiyor, göğüslerimiz inip kalkıyor.

"Sen..." Yutkunuyorum, titriyorum. Sanki bu gerçek
olamazmış gibi. "Olmamalısın-"

"Sen de telefonunu kontrol etmelisin."

Sırıtır. Ben de yle.

"Telefon yok."

"Arada bir lanet internete gir!" "İnternet de yok."

İnliyor. "Kahretsin!"

"Ee," diye sırtıtıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde
kavuşturup kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Ne kaçırdım?"

"Oh, çok değil."

Omuz silkiyor, sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi
görünüyor.

"Sadece kendi haklılığınızı kanıtlamak için."

Glmsemem kayboluyor. Ona bakarken kaşlarım
atılıyor. "Bekle, ne?"

Dudakları kıvrıldı.

"Sophia. Görünüşe göre Horn Yayıncılık onun kitabını
basmayacak, iftira ve bilirsiniz, doğru olmadığı için?"

Göz kırpıyorum.

"Hikayesini geri çekti ve kitabını ve medya hikayesini kötü reçeteli ağrı kesicilerle suçlayan çok garip bir açıklama yaptı."

Julianna gözlerini deviriyor. Kaşlarımı çatıyorum, çenemi ovuyorum "Huh."

Bana sırtıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Ah... bilirsiniz, pek bir şey yok. Annem Bratva sevgilisiyle birlikte ülkeden kaçtı, evet, o mali suçların arkasındaki beyindi, babam değil." Rahatça omuz silkiyor. "O geri döndü bu arada."

Sırtıyorum.

"Benim. Döngünün dışında kalmışım. Öyle mi?"

Abartılı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hmmm..." Julianna çenesine vuruyor.

"Ah, şey, polisin ve özel suçlar bölümünün davanızla ilgilenmesi ve Snapchat hesabında ciddi bir teknoloji derin araştırması yapması gibi küçük bir mesele vardı. Ve ne bulduklarını biliyor musun?"

Karikatürize edilmiş bir şekilde soluyor, elini şok olmuş ağzına götürüyor, kaşlarını kaldırıyor.

Kıkırdıyorum.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Bu gerçekten Alistair Grands'ın hesabıydı ve bana tüm o iğrenç şeyleri yapan gerçekten oydu! Vay be! Yani, şok edici, değil mi?!"

Kaşlarımı çatıyorum, boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. "Yani Şimdi onu öldürebilir miyim?"

Sırıtıyor. "Evet, ama belki de önce hapishanede cezasını çekmesine izin vermeliyiz?"

"Memnuniyetle." Kaşlarımı attım. "Bekle, hapishane mi? Ailesiyle bile-" "Henüz babamla tanışmadın."

"Sanırım ondan Şimdiden hoşlandım." Kaşlarını atıyor.

"Peki, bir noktada her iki yöne de gitme üzerinde çalışacağız." Sırıtıyorum. "Peki ya ben, OHA'da?"

"Oh, evet, hayır, bir öğrenciyle ilişki yaşıadığın için kesinlikle kovuldun."

Gz kırıyor.

"Bu arada suçlamada bulunmayacağım." "Küçük mucizeler için Tanrı'ya Őkrlersun."

Kıkırdıyor, bana bakıp gülümsüyor, ikimiz de bu aptalca "vay be "yi bir saniye daha srdremeyecekmişiz gibi titriyoruz.

"Bir şartla yapmam."

"Neymiş o?"

"Öptüğün-"

İçine daldığımda, yüzünü kavradığımda ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda inliyor. Ve onu yavaşça öpüyorum, ruhum onunkini kavurana kadar yanmasına ve gelişmesine izin veriyorum.

Nefes nefese yavaşça geri çekildiğimizde, gözleri benimkileri yakalarken parıldıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Oh, kahretsin! Neredeyse unuttuyordum! Son bir şey daha!"

İnledim. "Daha fazla dayanabileceğimden

emin değilim-" "Kitabın basılacak."

Ona bakıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Tanrı Kraliçeyi Korusun. Yayım lanıyor. Hem de şimdi." Şok içinde göz kırpmıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Evet, umarım kızmazsın ama," diye sırtıyor. "Sen ortalıkta yokken ben de senin reklamcın olmaya karar verdim. Ön kopyaları gönderdikten sonra sadece birkaç küçük gazete bana geri döndü... ama eleştiriler iyi mi?"

Hâlâ bu kıza hayranlıkla bakıyorum; onun tarafından tamamen havaya uçuruldum.

Ona tamamen aşıktı. "Onlar... gerçekten basacaklar mı?"

Sırtıyor. "Mhmm." "Ve

Bratva-"

"Okumak için sabırsızlıkla bekliyoruz." Göz kırıyor. "Doğru nedenlerle. Çünkü bu harika bir kurgu ve birazcık beyni olan herkes bunu anlayacaktır." Omuz silkiyor. "Bu ve Charlotte, Tenley ve Lizbet'in Misha, Ilya ve Lukas'a kendi organizasyonlarının tepesine çıkmaları konusunda çok sert davrandıklarından emin oldum. Yetkili kişilerden her şey için onay aldınız."

Ona sarılırken yavaşça başımı sallayarak sırtıtmaya başlıyorum. "Peki, hangi küçük evraklar sana geri döndü?"

"Oh," diye elini kayıtsızca sallıyor. "Bilirsiniz, küçük olanlar. Bir bakalım, New York Times, Washington Post, London Times, Paris Review... uykusuz kalacak bir şey yok."

Ben gülmeye başlayınca o da kıkırdıyor, onu kendime çekiyorum ve başımı eğip öpüyorum.

"Nasıl," diye inliyorum sessizce.

"Çünkü seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Dudaklarım onunkileri okşarken "Bu işe yarar," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen sana tamamen aşık olmam da yardımcı olur."

"Evet," diye fısıldıyor. "Bu kadar yeter."

Dudaklarım onunkilere yapışıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve onu kendime çekiyorum, ne zaman duracağımızı sadece Tanrı bilene kadar onu öpüyorum.

Şimdi mantıklı
geliyor. Şimdi,
tıklıyor.

İşte bu işe yarayan bir "son".

EPİLOG

JULIANNA

LIZBET bir enerji seli, odanın içinde dönüp duruyor, rastgele şeyleri çantasına tıktırıyor. Sonunda merhametimden araya girmek zorunda kaldım.

"Tamam, sakın ol."

Birden durdu, dönüp vahşi gözlerle bana baktı. "Pardon, ne dedin?"

Sırıttıyorum. "Rahat ol. Toplandın. Ve iki geceliğine gideceksin."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, biliyorum, sadece... Sürekli bir şeyler görüyorum ve bunları isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Ya da sadece ona göstermek istediğim bir şey mi diye." Kaşlarını çatıyor, bana bakıyor. "Bu mantıklı mı?"

"Mükemmel."

İç çekiyor, omuzları biraz gevşiyor.

"Üzgünüm, ben sadece... bıktım."

"Çok heyecan verici!"

O da bana karşılık veriyor. "Gerçekten öyle. Ve sinir bozucu. Yani, ya hazır değilse? Ya çok zorlanıyorsa? Biliyorsun, araştırdım ve akut derin beyin denilen nadir bir şey var-"

"Lizbet," diye iç geçiriyorum, ellerimi omuzlarına koyarak.

"O iyi olacak. Dünyadaki en iyi doktorlara sahip. Eğer iyi olmasaydı bunun iyi olduğunu söylemezlerdi."

Derin bir nefes alır.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ben sadece..." diye başını sallar. "Hayır, her şey yoluna girecek."

"Harika olacak. Hadi, dev gece çantayı aşağı taşımana yardım edeyim."

Lizbet ve Lukas Londra'ya, ikiz kardeşi Mara'nın taburcu edildiği St. Thomas hastanesine gitmek üzeredir. Sadece o da değil, buraya, Oxford Hills Akademisi'ne geri dönüyor. Okulunun bitmesine sadece dört ay kaldı. Ama doktorları normallik hissine sahip olmasının onun için iyi olacağını düşünüyor - okul deneyiminin küçük bir parçası bile olsa.

Hepsi çok heyecan verici. Ve evet, belki biraz da endişe verici. Yani, kız Bratva savaşında başından vurulduktan sonra dört yıl komada kaldı. Ama burada iyi olacak. Lizbet var. Ben varım. Lukas, Misha ve Ilya var.

Aşağıda, Lukas Lizbet'in çantasının büyüklüğü karşısında kaşlarını kaldırır. Ama çantayı siyah Range Rover'ın arkasına taşımak için homurdanırken ağzını akıllıca kapalı tutar.

"Oh hadi ama!" Mırıldanıyor.

Kıkırdıyor. "Bir şey söylemedim bile." "Evet, ama sen istedin."

"Yok artık, şuna baksana."

Yanağından öpmek için eğilirken sırtıyor.

"Tamam! Sanırım iyiyiz!"

"Yani içeride bir mutfak lavabosu ve bir kanepe var, eğer onları da sıkıştırmamı istersen-"

Lukas ve ben gülerken "Tamam, tamam" diye inliyor. Bana dönerken sırtıyor.

"Sen de dışarıdasın, değil mi?"

Bugün Cuma ve hafta sonu için dersler bitti. Bu da demek oluyor ki, evet, bazı işlerim var.

"Evet, ben de gitmek üzereydim."

"Seni nereye bırakmamı istersin... nerede buluşacaksın-" "Ben iyiyim, yürüyeceğim."

Lizbet sırtıyor. "Bizim için ona selam söyle, olur mu?" "Söylerim."

Lukas boğazını temizliyor. Döndüğümde bana Fucked Sideways'in bir kopyasını uzattı.

"Bunu imzalatabilir misin?"

"Tabii..." Kaşlarım kalktı. "Bekle, senin zaten-"

"Bu Ilya için," diye sırtıyor Lukas, gözlerini devirerek. "Bir tane isteyemeyecek kadar huysuz, karamsar, okul için fazla havalı bir hıyar."

Kıkırdıyorum. "Elbette."

İkisine de bir kez daha sarılıyorum. Sonra cipe binip uzaklaşıyorlar, Lizbet camdan el sallıyor.

Bastian'ın kitabının kopyasını küçük çantama koyuyorum ve kampüs boyunca yürümeye başlıyorum. Fazla bir şey getirmeme gerek yok. Eşyalarımın yarısı çoktan Huntswood Malikânesi'ne taşındı bile - Bastian ev hapsine mahkûm edileceği sırada gidip satın aldığı eski malikâne.

Evet, bu isimle geldi. Ve ben bunu seviyorum.

Dört ay içinde, mezun olduktan sonra, yaz için tam zamanlı olarak taşınacağım. Ondan sonra mı? Cambridge Üniversitesi Huntswood'dan arabayla sadece otuz beş dakika uzaklıkta.

Sanırım üniversite için oda arkadaşımı seçtiğimi söylemek doğru olur.

Güzel OHA kampüsünün karşısında, Batı Kapısı'na doğru yürüyorum. Ve orada, hemen diğer tarafta, bordo ve krom bir motosikletin üzerinde oturan, tanıdık bir şekilde kendini beğenmiş görünümlü, muhteşem bir adam var.

"İyi günler, Bayan McCreed."

Christopher, artık tanıdık gelen muhafız, ben yaklaşırken başını sallıyor. Dönüp düğmeye basıyor ve kapıların açılmasına izin veriyor.

"İyi günler, Christopher."

"Herhalde şu herifi görmeye gidiyorsun, ha?" diye sırtarak başparmağını omzunun üzerinden Bastian'a doğru salladı.

"Tam olarak."

İç çekiyor. "Biliyor musun, bence lanet olası bir yazardan biraz daha iyisini yapabilirsin."

Her zamanki şakamıza gülüyorum.

"Seçeneklerimi açık tutuyorum."

Kahkahalarla kükrüyor.

"Chris, kız arkadaşımınla flört etmeyi keser misin?"

Christopher dönerken sırtıyor.

"Oy, sen şu okuldan kovduğumuz adam değil misin?" Ben gülerken Bastian gözlerini deviriyor.

"Biliyor musun, Christopher, bence

öyle!" "Duyduğuma göre sapıkmış."

"Dürüst olmak gerekirse, o imkansız." Cık cık diye bir ses çıkararak yaklaşıyorum. "Herkes ellerini kaldırsın."

"Tam burada duruyorum," diye homurdanıyor Bastian.

Christopher kıkırdıyor. "Kitabınızı dört gözle bekliyorum Bay Pierce."

Bastian ona sırtıyor. "Önümüzdeki haftaya kadar size bir ön kopya getirmeye çalışacağım."

"Seni lanet olası büyücü seni."

Ben kapıdan geçerken Christopher bana döndü.

"Hafta sonunuzun tadını çıkarın Bayan McCreed. Ve eğer bu moruk tazelenirse, bana haber verin."

Sırıtiyorum. "Yapacağım. İyi hafta sonları!"

Kapılar arkamdan kapandığında Bastian'ın yanına gidiyorum. "Merhaba yabancı."

Beni kendine çekip derinden öptüğünde nefesim kesiliyor.

"Merhaba," diye sırtıyor geri çekilirken. "Bir gezintiye ne dersin?" "Evet, lütfen."

Küçük çantamı heybeye yerleştiriyorum ve bir bacağımı sallıyorum. Kollarımı ona doluyorum, sırtıyorum ve motor gürlerken yanağımı deri kaplı sırtına bastırıyorum. Sonra yola çıkıyoruz.

"OH EVET."

Bu belki de birlikte geçirdiğimiz hafta sonlarının en sevdiğim ikinci kısmı. Yani, kollarımla bu adama sarılmış bir buçuk saat kötü bir şey değil. Ama yine de buraya gelmek için araba kullanmak gerekiyor.

Ancak Huntswood'un kapılarından girip çakıl taşlı yoldan yukarıya, artık tamamen evimizmiş gibi hissettiğimiz yere çıktıktan sonra en sevdiğim ikinci kısım bu oldu.

Onunla çok sıcak, çok köpüklü bir banyo.

Büyük banyonun zemininde mumlar titreşiyor. Kvet, Yunan hamamının on dokuzuncu yüzyıldan kalma çılgın bir versiyonu... fayans zemine gömülmüş ve çevresinde oturmak için noktalar var, neredeyse eski moda bir jakuzi gibi.

Her ne cehennemse, burası cennet.

Bastian'ın göğsüne yaslanıyorum. Kolları beni sarıyor, ben gözlerimi kapatırken suyu meme uçlarımda gezdiriyor. Bacaklarının arasına oturdğumda kaslı vücudunun bana karşı sertleştiğini, kalçalarının iki yanımda olduğunu hissedebiliyorum.

Bastian başını yana eğdiğinde dudaklarım yumuşak bir sırtışa dönüşüyor. Dudakları boynumu usulca öpüyor, tenimin üzerinde hafif dokunuşlar izliyor. Ben dudağımı ısırırken elleri yanlarımdan kayarak göğüslerime yaklaşıyor.

Evet, banyo hafta sonlarımızda en sevdiğim ikinci şey.

İlk favorim sevdiğim adamla sevişmek.

Kollarında kıvrılarak kucağına oturuyorum ve ağızımı onunkine yapıştırıyorum. Ani hareketimden etkilenerek inliyor. Elleri kıçımı sıkıca kavramak için aşağı kayıyor ve çıplak yarığımı kalın, titreşen horozuna karşı ğtrken inliyorum.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, titriyorum ve amımın onun alt tarafında yukarı ve aşağı sürüklendiğini hissederken sızlanıyorum. Ağızım kulağına kaymadan önce onu daha da sert öpüyorum.

"Seni ağızımda istiyorum."

Yüzümü tutup beni sertçe öperken inliyor. Sonra kenarda oturana kadar yavaşça sudan çıkıyor. Titrek mum ışığında kasları ıslak bir şekilde parlıyor. Aleti tam önümde sert ve çok büyük bir şekilde zonkluyor.

Yumuşak bir iniltiyle elimi onun etrafına doluyorum, eğiliyorum ve ağzımı tepesine doğru kaydırıyorum. Bastian tıslıyor, karın kasları esniyor. Eli saçlarımın arasına giriyor ve saçlarımı yumruğuyla sararken heyecanlanıyorum.

"Böyle mi efendim?" Islak bir şekilde çekilirken masumca inliyorum. Bastian'ın gözleri benimkilere dikilirken çenesi gıcırıyor.

"Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster."

Sikeyim. Kucağına atlamamak ve bu muhteşem sikin her santimini şu anda aşağı kaydırmamak için her parçam gerekiyor. Bunun yerine, alt tarafını öpmeye başlıyorum, taşaklarını dilemek için aşağıya inerken onu okşuyorum.

Bastian başını geriye atarak inliyor. Yumruğu saçlarımda sıklaşıyor ve beni içine çekiyor. Öpüp emerek kafasına doğru ilerliyorum ve bu sefer neredeyse yarısını yutarak tıslamasına neden oluyorum. Elim kalçalarımın arasına düşüyor ve klitorisimi ovmaya başlarken inliyorum.

"Kötü kız," diye homurdanıyor, beni inletiyor. "Aminla böyle oynuyorsun."

İnliyorum ve sonra beni sikinden uzaklaştırırken nefes nefese kalıyorum. Suya giriyor ve aniden arkama geçip beni küvetin kenarına doğru eğdiğinde inliyorum.

Evet.

Avuç içi kıcımlı tokatlıyor ve muhtaç bir şekilde inlememe neden oluyor. Bir hırıltıyla tekrar yapıyor.

"Kötü kızlar kendileriyle oynadıkları için dayak yerler," diye homurdanıyor.

"Sanırım bu geceyi düşünerek dün gece parmaklarımla kaç kez boşaldığımı sana söylememeliyim," diye soluyorum.

İnliyor. "Hayır, kesinlikle bana söylemelisin."

"Beş," diye soluyorum, avuç içi kıcıma vurup beni ihtiyaçtan titretirken.

"Beş ne."

Eli bacaklarımla arasına kayarken inliyorum, parmakları ağrıyan klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Beş kez, efendim!" Nefes

nefese kaldım. "Aferin

kızıma."

Ağız aniden üzerimde ve zevkle inliyorum. İri elleri kıcımlı kavıyor, dili klitorisimin üzerinde dans ederken beni ona açıyor. Dudaklarımla arasından geçiriyor, ben daha fazlası için çığlık atarken ucunu içime itiyor. Parmakları sıkılaşıyor ve dili kıcımla etrafında dönmek için daha yukarı dans ederken ihtiyaçla inliyorum.

"Bastian..." Yumuşakça öterim.

Ağız klitorisime geri dönüyor ve acımasız davranıyor. Ağrıyan yumrumu emiyor, dilini döndürüyor ve vuruyor.

her yerimi sıkmaya ve titretmeye başlayana kadar.

"Oh Tanrım-Bastian!"

Ağızına doğru sertçe boşalmaya başladığımda çığlık atıyorum. Defalarca boşalırken vücudum onun kötü dilinin altında titreyerek yükseliyor ve kenetleniyor.

Arkamda durduğunda her şey hala karıncalanıyor. Sırtımı eğip kıkımı ona doğru iterken omzumun üzerinden ona bakarak inliyorum.

"Lütfen, efendim..."

Homurdanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Ben daha fazlası için inlerken sikini yumrukluyor ve şişmiş başını klitorisime sürüyor. İçime doğru itiyor, aniden derinlere kaymadan önce ne kadar kalın olduğunu hissetmeme izin veriyor.

"Yesssss..." Sonuna kadar girdiğinde haykırıyorum.

Parmakları tenime batıyor, sadece başını içeride bırakmak için geri çekilirken elleri belimi sıkıca kavıyor. Benimle bu şekilde dalga geçiyor, tekrar ne zaman dalacağını anlamaya çalışmam için beni bekletiyor. Ve tam dayanamayacağımı düşündüğüm anda, bana ihtiyacım olanı veriyor.

Bastian inliyor, koca sikini içime sokarken elleriyle belimi sıkıca kavıyor. Zevkten titriyorum, onu olabildiğince derine almak için geri itiyorum. Beni daha sert sığmaya başlıyor, kıkım onun karın kaslarında zıplıyor ve taşakları klitorisimi tokatlıyor.

O saçlarımdan bir avuç tutarken ben küvetin kenarına tırmanıyorum. Başımı geriye çekip sırtıma doğru eğildiğinde

Beni sertçe öpüyor, derinlere dalıyor. Ve aniden, tekrar boşalıyorum.

Öylece kalıyor, saçlarımı ve kalçamı tutuyor ve beni bir iblis gibi sikerken vahşice öpüyor. Muhteşem siki içime dalıyor, tekrar parçalanmaya başladığımda beni duvarlara tırmandırıyor.

"Siktir, Bastian!"

"Benimle gel," diye inliyor dudaklarıma, sikini acımasızca içime sokuyor. "O horoz için gel, bebeğim. İyi bir kız gibi benim için gel."

Kabzasına kadar giriyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum. Boşalmaya başladığımda tüm vücudum kasılıyor, ona karşı patlıyorum. İnliyor, taşaklarının dudaklarıma çarptığını hissettiğimde kendini çok derine itiyor. Orgazm ayak parmaklarımı kıvırıyor ve sıcak sperminin içime döküldüğünü hissettiğimde gözlerimi geri yuvarlıyor.

Beni kollarıyla sarıp kendine çekerken hâlâ titriyorum. Dönüyorum ve küvetin en derin kısmına batarken kollarım ve bacaklarım ona sarılıyor.

"Ee," diye mırıldanıyorum tembelce, hâlâ orgazmik mutluluğumun içinde yüzüyorum. "Haftan nasıl geçti canım?"

Kıkırdıyor. "Bu kesinlikle önemli bir olay."

Sırıtiyorum. "İyi cevap."

"İçimdeki iyiliği ortaya çıkarıyorsun."

"Sen ortaya çıkarıyorsun..." Sırıtiyorum.

"İçimde çok şey var." "Evet, senden

bahsetmişken..."

Beni kaldırdığınızı hissettiğimde inliyorum ve sonra beni hala sert olan horozuna geri batırıyorum.

"Profesör Pierce, siz doyumsuzsunuz..." İnledim.

"Hadi ama, bana bir şey yapacağını söylemeyeceksin. A almak için?"

"Yani, yapacağım," diye göz kırpıyorum, dudağımı ısırarak. "Artık öğretmenim olmamanız çok kötü."

"Sanırım bu, seni velet olduğun için sınıfta bırakamayacağım anlamına geliyor, ha?" "Maalesef hayır." Sırıtiyorum. "Ama yine de bunun için beni cezalandırabilirsin..." Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. Elleri kıcımı sıkıca kavıyor. "Dikkatli ol, küçük kız."

"Dur tahmin edeyim, sen bir sürü bela mısın?"

"Bir sürü."

"Güzel." Onu derinden öpüyorum. "Çünkü tam olarak aradığım şey bu."

Bastian ve Julianna'ya doyamadınız mı? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir sonsöz ya da Yasak Taç'ın devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesi Kindle'inizi sislendirmeyi garantiliyor! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

Ekstra sahneyi alın!

VAHŐI VARİS ÖN İZLEME

Teknik olarak Vahőı Mirasçılar serisinin "4. kitabı" olsa da, Yasak Taç tek başına okunabilecek şekilde yazıldı (ve umarım okursunuz!). Eğer İlya'ya geri dönmek isterseniz ve Tenley'nin hikayesini bu bağımsız serinin 1. kitabı olan Savage Heir'da okuduysanız, o kitaptan bir ön bakış için okumaya devam edebilirsiniz.

Bölüm 1

TENLEY

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diyor oda arkadaşım sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl yapmazsın. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş güzelliği ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşından beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşına geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers-tarihteki en genç Yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyiimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Ve Oxford Hills tamamen kendi sınıfında.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından ABD'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Daha şimdiden

Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan tam not alan ekibi, babamı adaylığını açıkladığında potansiyel aday adayı olarak seçti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: Washington'dan çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada, imajım seçkin sınıflar ve seçkin arkadaşlar tarafından "mükemmelleştirilecek".

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın Kralıyla -gerçek, gerçek Kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaşı olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar

Oda arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek sebebinin "sahtekâr" olmamız olduğu şakası.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp

alıyor. "Yapamazsın-"

"Charlotte, ben iyi olacağım."

Bu sadece özel ders. Bunu yüzlerce kez yaptım.

Gülümsüyorum. İçimden midem düğümlense de. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii seni yemezse," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının hemen yan tarafında gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sığıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince göz alıcı eski bir evle karşılaşıyorsunuz. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - yarısı sarmaşıklarla kaplı devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikane. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim aniden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Hızlı adımlarla taş geçitten yukarı, devasa, siyah demir ve

eski ahşap kapı. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana buruşuk burunlu küçümseme bakışı bunu destekliyor gibi görünüyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"Davet edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "Oh! Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve

Geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden girdiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, güle güle..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen lanet olası-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. Ilya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Ilya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "Ilya'yı aradığınızdan eminsiniz. Ilya Volkov."

Aman Tanrım.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırptıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese özel ders verebilirim. Ama bu kaba kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımdaki alaycı ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövme. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir kurt gibi.

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne?"

Sırtışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?!"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hala dudaklarından sarkıyor.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa katlanmayacağım. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Siyasi imaj saçmalıklarıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıçımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkacağım.

Ama bu saçmalığa katlanmayacağım.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşafı halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

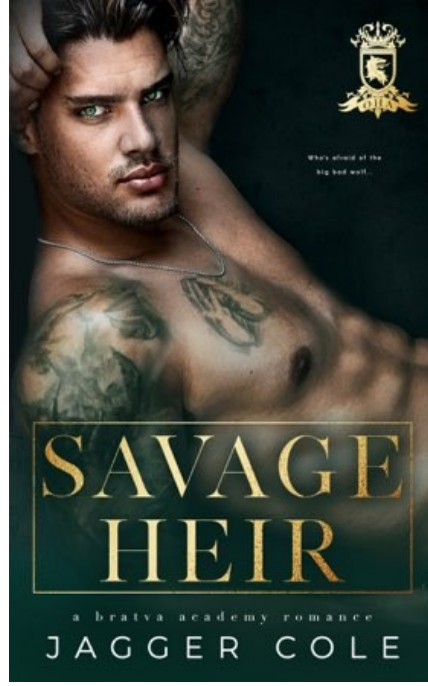
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"Kaç küçük kızıl," diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıklaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "Seni yemeden önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaş çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kashenko ve Volkov Bratvas'ın daha derinlerine mi inmek istiyorsunuz? Brutal King'de adı geçen Viktor, Yuri, Maksim, Lev ve daha fazlasının kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz

hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu
Ödemek Bratva'nın Çalınan
Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva Prensesi

Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenildi Bratva'nın Kilitli
Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden benimle bana asılan sürünge arasına giriyor ve ona ters ters bakıyor.

"Zoey Stone," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Orospu," diye mırıldandı. Zoey'ye ters ters baktı ve sonra dönüp uzaklaştı.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye

inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve bağış toplama partisinin karşısındaki babama ters ters bakıyorum. Gerçi o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planım bu."

"Bana ihtiyacın olursa
buradayım." "Teşekkürler
Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısıırıyorum. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkür

er."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sert bir şekilde. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırlıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve kapıdan uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağırıyor ama bizi görmezden geliyorlar.

İkisini de. Beni içeri çekip yere attılar. İkisi birden bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

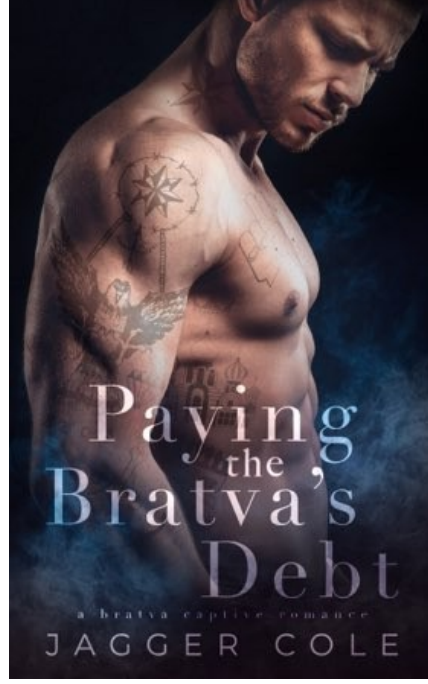
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bağımsızlar: Patron

Delīgi Grumpaholic

Kaba Tamircisi El üstünde

tutuldu

Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Onunla Sarılıp Bizim

Olmak

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tüm İstedikleri

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.